

ΕΛΛΟΠΤΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

- Εθνικό Συμφέρον και Αμυντικός Σχεδιασμός
- ΚΥΠΡΟΣ: Εθνική Στρατηγική
- Το Απεμπλουτισμένο Ουράνιο
- Η «ΝΕΑ ΤΑΞΗ» στο Αιγαίο
- Τα Ελληνόπουλα του 1821
- Η Γλωσσική μας Εξαθλίωση
- Αθβανικός Αδυτρωτισμός
- Το Κοινοτικό Σύστημα

**ΕΠΕΤΕΙΑΚΗ
ΠΡΟΣΦΟΡΑ
ΤΗΣ «ΕΛΛΟΠΤΙΑΣ»**

Τεύχος 53^ο (30^ο) Περίοδος Β'
ΜΑΡΤΙΟΣ 2001

Λογ. 1.500 (4.40 €) - Κύπρος: 3,0 Λίρες

ΕΛΛΟΠΙΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τεύχος 53^ο (30^ο), Περίοδος Β'
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2001

*

ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ

Ελλάδα 1.500 δρχ., (4,40 €)

Κύπρος 3,0 λίρες

Εκδότης - Υπεύθυνος σύμφωνα με τον νόμο

Μπινιχάκης Θεόδωρος

25ης Μαρτίου 1 & Αναστάσεως

155 61 Χολαργός, τηλ. 65.19.728

ISSN 1107 - 1923

Γλωσσική Επιμέλεια
Ευαγγελία Λουτριανάκη
Γιώργος Ντελόπουλος

Διεύθυνση Αλληλογραφίας

Ταχ. Θυρίδα 78035

173 10 Αγ. Δημήτριος.

Τελεομοιότυπο (Τ.Ο.Τ.): 65.19.728

Σε αυτό τό τεύχος συνεργάστηκαν:

Σοφία Άντωνοπούλου

Βασίλης Βαβουράκης

Μιχαήλ Βικέντιος

Γιώργος Βοσκόπουλος

Σταύρος Καρκαλέτης

Νίκος Κατσαρός

Ευάγγελος Κωνσταντίνου

Άχιλλέας Λαζάρου

Λούης Λοΐζου

Ευαγγελία Λουτριανάκη

Θεόδωρος Μπινιχάκης

Αντώνης Μποσανακούδης

Ειρήνη Μπριλλάκη

Γιώργος Ντελόπουλος

Λάμπρος Παπαδημητράκης

Γεώργιος Παπαδημητρίου

Άποστολος Παπαθεοδώρου

Abubekir Saydam

Χαρά Τσοικοπούλου

Κωνσταντίνος Χολέβας

- Η επιμέλεια της ύλης γίνεται από Συντακτική Όμάδα.
- Τά ένυπόγραφα κείμενα δέν εκφράζουν κατ' ανάγκη την άποψη του συνόλου της Συντακτικής Όμάδας.
- Χειρόγραφα δέν επιστρέφονται.
- Οι προβολές διβλίων, περιοδικών καί δραστηριοτήτων του πατριωτικού χώρου δέν έχουν έμπορικό χαρακτήρα.

«Ζεϋΰ άνα, Δωδωναΰε Πελασγικέ...» (Ίλιάς Π, 233)

ΕΛΛΟΠΙΑ = «άρχαία όνομασία της κοιλάδας των Ίωαννίνων, όπου κατοικούσαν οι Έλλοπες, Έλλοί ή Σελλοί, ιερείς του Δωδωναίου Δία.

Η Δωδώνη της Έλλοπίας ήταν ή χώρα των Μολοσσών*, έδρα του άρχαιότερου ελληνικού μαντείου που προφήτευε έρμηνεύοντας τό θρόϊσμα των φύλλων της βελανιδιάς. Έλλοψ, γιός του Ίωνος, έγγονός του Έλληνος.

* πατρίδα της Ολυμπιάδας, μητέρας του Μ. Αλεξάνδρου.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

	6 τεύχη	12 τεύχη
ΕΛΛΑΔΑ*	8.000 δρχ.	16.000 δρχ.
ΚΥΠΡΟΣ	15 λίρες	30 λίρες
ΕΥΡΩΠΗ	12.000 δρχ.	24.000 δρχ.
ΛΟΙΠΕΣ ΧΩΡΕΣ	14.000 δρχ.	28.000 δρχ.
ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ	12.500 δρχ.	25.000 δρχ.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ	15.000 δρχ.	

*Φοιτητές, πολύτεκνοι, στρατιώτες, χαμηλοσυνταξιούχοι, 5.000 δρχ. τά 6 τεύχη.

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Τίς συνδρομές σας μπορείτε νά τίς στείλετε μέ ταχυδρομική έπιταγή στη Διεύθυνση Αλληλογραφίας ή νά τίς καταθέσετε στον λογαριασμό της ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ 099-51510230, γράφοντας τό όνομά σας στο έντυπο κατάθεσης.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ

Βιβλιοπωλεία Άθηνών:

«ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΗΛΙΑ»

25ης Μαρτίου 1 & Αναστάσεως
155 61 ΧΟΛΑΡΓΟΣ, τηλ. 65.19.728

Βιβλιοπωλεία Θεσσαλονίκης:

Βασίλειος Χρήστου

Έκδόσεις «ΚΥΡΟΜΑΝΟΣ»

Πρ. Κορομηλά 42 - Θεο/νίκη, τηλ. 282.427

ΔΙΑΝΟΜΗ

- Στίς παροικίες του Έλληνισμού
 - Στήν Κύπρο καί στίς έπαρχιακές πόλεις
 - Στούς έφημεριδοπώλες της Άθήνας
- Άπό τό πρακτορείο Έφημερίδων «Εύρώπη» Α.Ε.
Άμφιαράου 15-17, 104 42 ΑΘΗΝΑ

ΕΞΩΦΥΛΛΟ 53^{ου} ΤΕΥΧΟΥΣ

«**ΘΟΥΡΙΟΣ**» Χαρακτικό έργο του Γιάννη Κυριακίδη, όμογενή από την πόλη Κάσπη της Γεωργίας. Καθηγητού στην Άνωτέρα Σχολή Καλών Τεχνών της Τασκένδης. Υποψηφίου στην Ακαδημία Τεχνών της π. Ε.Σ.Σ.Δ. Από το 1991 έγκατεστημένος οικογενειακώς στην Αθήνα.

Δημιουργεί σε έλαιογραφία, άκουαρέλα, ξυλογραφία, λιθογραφία, χαλκογραφία.

Γιά έργα του και Έκθέσεις στο τηλ. 82.28.774

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ	3
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ	5
ΕΛΛΟΧΕΥΟΝΤΑΣ & ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΑΣ	7
ΘΕΣΕΙΣ & ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ	
Θεόφιλος Γεωργιάδης (του Λούη Λοΐζου)	10
Αλβανικός Αλυτρωτισμός (του Κωνσταντίνου Χολέβα)	12
ΒΑΛΚΑΝΙΑ	
Το απεμπλουτισμένο ουράνιο και το Σύνδρομο των Βαλκανίων (Συνέντευξη με τον Δ/ντή Ερευνών του «Δημοκρίτου» κ. Ν. Κατσαρό).....	14
ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ	
Εθνικό συμφέρον και αμυντικός σχεδιασμός (του Γ. Βοσκόπουλου)	18
ΑΙΓΑΙΟ	
Η νέα τάξη στο Αιγαίο (της Σοφίας Ν. Αντωνοπούλου).....	25
ΚΥΠΡΟΣ	
Κύπρος: Για μια υψηλή Εθνική Στρατηγική (του Σταύρου Γ. Καρκαλέτση).....	29
ΙΣΤΟΡΙΑ	
Τα Ελληνόπουλα στον αγώνα του 1821 (του Αχ. Γ. Λαζάρου).....	36
Συντηρώντας την Εθνική μνήμη (του Γεωργίου Αχ. Παπαδημητρίου)	38
Με τους Τουρκοκρητικούς του Αϊβαλί (της Ειρήνης Μπριλλήακη-Καβακοπούλου).....	42
Β. ΗΠΕΙΡΟΣ	
Νέα στοιχεία για την πάγια τακτική των Αλβανών έναντι των Βορειοηπειρωτών (του Απ. Π. Παπαθεοδώρου)	48
ΑΜΥΝΑ	
Αερομαχίες Eurofighter-Rafale (του Αντώνη Μποσνακούδη)	51
Οι εξοπλισμοί και η Γεωπολιτική τους σημασία (του Βασίλη Γ. Βαβουράκη).....	54
ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ	
Η γλωσσική μας εξαθλίωση συνιστά εθνική υποτέλεια (της Χαράς Τσικοπούλου).....	57
ΔΙΕΘΝΗ ΘΕΜΑΤΑ	
Παγκοσμιοποίηση, παγκοσμιότητα και Ελληνισμός στον 21ο αιώνα (του Λάμπρου Γ. Παπαδημητράκη)	63
ΚΟΥΡΔΙΚΟ	
Το Κουρδικό σήμερα (των AbuBekir Saydam, Ευαγόρα Κωνσταντίνου).....	69
ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ	72

ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΗΛΙΑ»

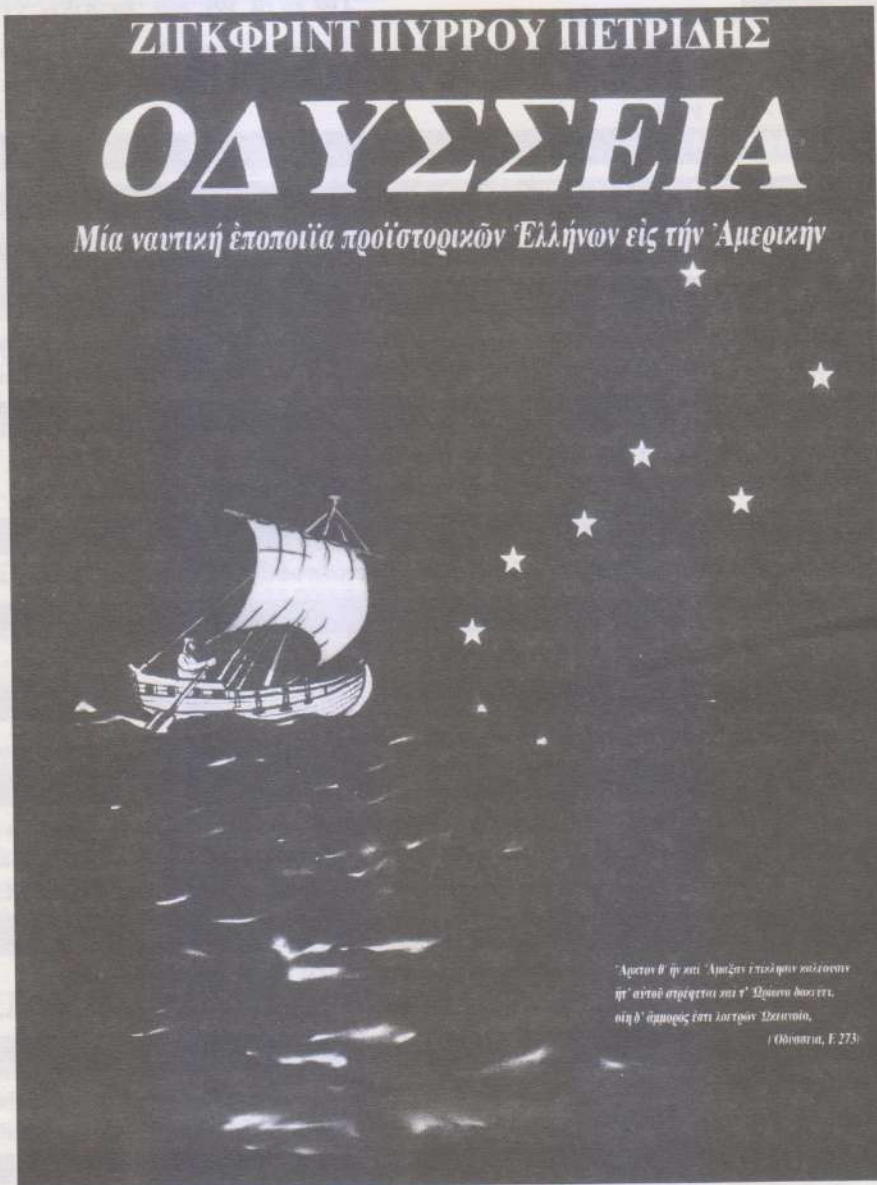
Ένα μοναδικό βιβλίο εις τό όποιο εκτίθεται κατά τρόπο πειστικό ό,τι άφορα τήν μετάβαση τών προγόνων μας εις τήν 'Αμερικανική "Ηπειρο.

(HOMER'S ODYSSEY: America's discovery by the ancient Greeks, is the English Version OF ΟΔΥΣΣΕΙΑ. Hard Cover, p.p. 448, Drs 12.000).

ΖΙΓΚΦΡΙΝΤ ΠΥΡΡΟΥ ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Μία ναυτική έποποιία προϊστορικων Έλλήνων εις τήν 'Αμερικην

Σελίδες 256

Δραχμές 5.000

Διατίθεται από τήν «ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΗΛΙΑ»

χονδρικώς στα Βιβλιοπωλεία καί λιανικώς σέ κάθε ενδιαφερόμενο

25ης Μαρτίου 1 & 'Αναστάσεως

155 61 Χολαργός, τηλέφωνο καί τηλεμοιότυπο: 65.19.728

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Σε νέα περίοδο, όχι λιγότερο ήρεμη, μπαίνουν τα μονίμως ανήσυχα ως φαίνεται, Βαλκάνια, τη στιγμή που η χώρα μας αντιμετωπίζει οξυμένα προβλήματα και εντός συνόρων, προβλήματα που άνετα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν εθνικής υφής, αφού εμφανίζονται απειλητικά για την κοινωνική συνοχή και σύμπλευση.

– Πιστοποιείται με περίσσια σαφήνεια, ότι ο περίγυρός μας έχει επέλθει σε νέα φάση γεωπολιτικής αποσταθεροποίησης και αναστάτωσης. Η νεοταξική πρακτική δημιουργεί στην περιοχή μας, αργά πλην σταθερά, νέα δεδομένα.

Με βασικό εργαλείο τους Αλβανούς εξτρεμιστές του **UCK** και τις μεταλλάξεις του (*UCK του Πρέσσεβο στη Σερβία, UCK των Σκοπίων και δεν ξέρουμε τι άλλο στο μέλλον*), επιχειρείται η μετάπτωση σε καθεστώς μόνιμης αστάθειας και αβεβαιότητας, στις περισσότερες βαλκανικές χώρες.

Οι τελικές στοχεύσεις των ατλαντιστών για τα Βαλκάνια, δεν είναι για την ώρα απολύτως σαφείς. Αυτό που είναι όμως καθάριο, οδηγεί σε σοβαρούς προβληματισμούς για τη διγλωσσία και υποκρισία της αμερικανικής διοίκησης, του **NATO** και της **KFOR**. Διότι έστω και αργά καταδικάζουν χλιαρά και κυρίως φραστικά τα σοβαρά επεισόδια στο Πρέσσεβο και κυρίως στα Σκόπια, αλλά αποσιωπούν τις τεράστιες ευθύνες που τους βαραινούν για τη δημιουργία και παγίωση αυτής της κατάστασης.

Μπροστά στα σοβαρότατα και εγκυμονούντα νέους κινδύνους δεδομένα, ο Έλληνας πολίτης θα ανέμενε από την εξωτερική πολιτική της χώρας σθεναρή στάση και προάσπιση των εθνικών συμφερόντων. Συμβαίνει όμως αυτό; Και εάν ναι, ως πιο βαθμό; Δυστυχώς το Ελλαδικό Υπουργείο Εξωτερικών έχει συνηθίσει να στοιχίζεται πίσω από αμερικανικές και ευρωπαϊκές σε δεύτερο λόγο επιδιώξεις. Είναι και γι' αυτό που οι ενέργειές του χαρακτηρίζονται από σπασμωδικότητα και έλλειψη σχεδιασμού. Βεβαίως, η Αθήνα καταδικάζει τους εξτρεμισμούς των Αλβανών στην περιοχή των Σκοπίων. Η κυβέρνηση αντιμετωπίζει με υπέρτατη ανησυχία το ενδεχόμενο να κλείσει για τις μεταφορές των προϊόντων μας ο υπ' αρ. 10 οδικός άξονας. Και σε όλους τους τόνους ο υπουργός των εξωτερικών διακηρύσσει την αταλάντευτη εμμονή της Ελλάδας στην ακεραιότητα της **F.Y.R.O.M.** και την μη αλλαγή του εδαφικού Status σε οποιαδήποτε γειτονική περιοχή. Μπορεί όμως να πείσει κανέναν για το κατά πόσον εννοεί η ελληνική κυβέρνηση αυτά που προαναγγέλλει; Πώς θα μπορέσει να προστατεύσει τα Σκόπια από μια ενδεχομένη διάλυση, όταν η ίδια είναι ανίκανη να εγγυηθεί τα δικαιώματα των Ελλήνων στη Βόρειο Ήπειρο; Ποιόν μπορούμε να πείσουμε, όταν απέναντι στις τουρκικές προκλήσεις και αμφισβητήσεις στο Αιγαίο, στη Θράκη, στην Κύπρο, αντιπαρατάσσουμε επιθέσεις «φιλίας» που περιλαμβάνουν από καλλιτεχνικές ανταλλαγές και μετασεισμική διπλωματία, μέχρι ανταλλαγές προϊόντων υποκουλτούρας και επιδείξεις μόδας;

Ας μη διαφεύγει της προσοχής μας, ότι η Αθήνα, σε πολιτικό επίπεδο, συμφώνησε με τις υπόλοιπες χώρες-μέλη του NATO στα όσα έγιναν σε βάρος της Γιουγκοσλαβίας.

Τώρα που το Βελιγράδι γονάτισε, άφησε πίσω ένα γεωπολιτικό κενό που τείνει να καλυφθεί από εχθρικά προς την Ελλάδα κείμενες δυνάμεις. Και πλησιάζει η πικρή στιγμή του απολογισμού. Ακόμη και με το σε αβεβαιότητα ευρισκόμενο κρατίδιο των Σκοπίων, του οποίου την ακεραιότητα η Αθήνα εγγυήθηκε (*πράγμα που αποφεύγει να κάνει για την Κύπρο!*), δεν έχει επέλθει συμφωνία για το θέμα του ονόματος. Η εξωτερική μας πολιτική οδηγείται σε παγκόσμια πρωτοτυπία, εμπλουτίζοντας τις δραστηριότητές της με στοιχεία φιλανθρωπίας. Δίνουμε πολλά και δεν παίρνουμε τίποτα. Την ίδια ώρα η Βουλγαρία, αν και περνά μία από τις χειρότερες περιόδους της ιστορίας της, κοινωνικά και οικονομικά, αφήνει να διαφανούν τα μεγαλοϊδεατικά της σχέδια, με την πρόταση του προέδρου Πέταρ Στογιάννωφ και του πρωθυπουργού Ιβάν Κοστώφ να σταλεί βουλγαρικός στρατός στη μεθόριο Σκοπίων-Κοσσυφοπεδίου. Η δήλωση αυτή μπορεί να ανασκευάστηκε αργότερα, οι εντυπώσεις όμως μένουν και το συμπέρασμα στο οποίο οδηγούμαστε είναι πως πρέπει να επαναχαραχθεί επιτέλους, η εξωτερική μας πολιτική, με άξονες καθαρά Ελληνοκεντρικούς, μακριά από δεσμεύσεις που απροκάλυπτα βλάπτουν τα εθνικά συμφέροντα. Το παράδειγμα της Κύπρου, όπου το τέλμα είναι αδιάβατο όσο ποτέ, ή του Αιγαίου, όπου βαίνουμε προς καθεστώς συνδιαχείρισης σήμερα και συγκυριαρχίας αύριο, με νατοϊκή επιδιαιτησία, απλώς πιστοποιεί τα ανωτέρω συμπεράσματα.

Όλο και πιο εύθραυστη αρχίζει να καθίσταται και η συνοχή στους κόλπους της ελληνικής κοινωνίας, με τη δημιουργία ταχυτήτων. Νεόπλουτοι από τη μια στα όρια της φτώχειας κάποιοι άλλοι, που δυστυχώς φαίνονται να πληθύνονται. Οι πρακτικές του εκσυγχρονισμού φαίνεται πως δεν αφορούν και δεν αγγίζουν όλους το ίδιο. Ενδεικτική είναι η διάθεση σημαντικής μερίδας της κοινής γνώμης να δηλώνει προκαταβολικά την αντίθεσή της στην **Ολυμπιάδα του 2004** και να εκφράζεται ειρωνικά για τον θεσμό του εθελοντισμού, μη επιθυμώντας να συμπράξει σε κάτι που θεωρεί ότι θ' αποβεί προς όφελος αποκλειστικά μεγάλων συμφερόντων και επιχειρηματιών.

Η είσοδος της Ελλάδας στον σκληρό πυρήνα της ΟΝΕ, έχει δημιουργήσει σύγχυση και σε άλλους τομείς, που αφορούν την καθημερινότητα. Η υγεία και το ασφαλιστικό είναι τέτοια πεδία, όπου οι αλλαγές θα είναι μεγάλες και απ' ό,τι διαφαίνεται, όχι επ' ωφελεία των λαϊκών συμφερόντων. Και είναι η ίδια η συνοχή όσων τάξεων θίγονται ή πρόκειται να θιγούν από τις βρυξελλικές επιταγές, που θα παλαίψει, κυματοθραύστης, απέναντι στα πλάνα όσων σχεδιάζουν και ονειρεύονται κοινωνίες για «λίγους». Η συνειδητοποίηση από τον λαό των όσων διακυβεύονται, από τις ιδέες και τα ιδανικά μέχρι το πορτοφόλι του, είναι η μόνη θαμπή ελπίδα, αξιολογήσιμη να καταστεί ανάχωμα. Στις νεοταξικές επιταγές για τα Βαλκάνια και την Ελλάδα αφ' ενός (της Κύπρου βεβαίως συμπεριλαμβανομένης), στις ευρω-επιλογές που ζημιώνουν τελικά την κοινωνία μας και τον πολιτισμό μας αφ' ετέρου. Η διάκριση όμως των θετικών και μη πτυχών τέτοιων καταστάσεων και θεσμών προϋποθέτει σωστή ενημέρωση. Και εδώ είναι ένα άλλο λεπτό σημείο και ίδιον της κοινωνίας μας. Διότι η ενημέρωση που παρέχεται στον Ελληνικό λαό, ούτε έγκυρη είναι, ούτε αντικειμενική παρά απλώς κατευθυνόμενη. Η διαπλοκή της πολιτικής εξουσίας με τους εμπόρους των Μ.Μ.Ε., τους μεγαλοεργολάβους του Δημοσίου, καθώς και την γενικευμένη διαφθορά στο δημόσιο αλλά και ιδιωτικό τομέα (τα στοιχεία της μη κυβερνητικής οργάνωσης «Διεθνής Διαφάνεια» είναι αποκαλυπτικά), ανάγκασε τον ίδιο τον πρωθυπουργό να εξαγγείλει εκείνο το ανέξοδο «η κυβέρνηση έχει ανοίξει μέτωπο κατά της διαφθοράς». Απέναντι όμως στις πάσης φύσεως βαρύγδουπες εξαγγελίες, στέκονται οι γκρίζες εικόνες της καθημερινότητας. Το στοίβαγμα των απόμαχων της εργασίας στις τράπεζες, για την είσπραξη της πενιχρής τους σύνταξης. Οι παρενέργειες στο ασφαλιστικό σύστημα της χώρας, με τις περικοπές στα χορηγούμενα φάρμακα λόγω «εξυγίανσης» και «αύξησης των δημοσίων εσόδων». Η αλματώδης αύξηση των τιμών των ενοικίων, σε συνάρτηση με τις νέες αντικειμενικές αξίες. Ο φόβος της εγκληματικότητας, που καλπάζει.

Η κατάσταση αυτή αντανakλά στην αδιαφορία για τον πολίτη, στην ανικανότητα οργάνωσης και παραγωγής έργου, στην ασέβεια προς όσους προσέφεραν τις δυνάμεις τους στη βιολογική, κοινωνική και ιστορική μας συνέχεια. Πού είναι η θεμελιώδεις για την δημοκρατία αρχή της πολυγνωμίας;

Πού είναι η ανάληψη πολιτικών ευθυνών; Θα όφειλε επιτέλους να γίνει κάτι συντονισμένο. Γιατί, πέρα από τη συναισθηματική φόρτιση που μπορεί να προκαλεί στον κάθε ενεργό και σκεπτόμενο πολίτη το κατάντημα του τόπου, είναι σημαντικό, έστω και υπό τις παρούσες συνθήκες, να μην σταματήσουμε να οραματιζόμαστε. Τώρα είναι η στιγμή για συντονισμένη δράση, γιατί τώρα εκκολάπτονται ρυθμίσεις και σχέδια σε βάρος της κοινωνικής συνοχής και της εθνικής ταυτότητας. Διαφθοράς και αναλγησίας συνέχεια (η περίπτωση του μικρού ακρίτα Παναγιώτη Βασιλλέλη απόδειξη πικρή για τούτο), ναρκωτικά και τροχαία στερούν μια χώρα από το ανθρώπινο δυναμικό της, που έτσι κι αλλιώς, λόγω του δημογραφικού ελαττώνεται συνεχώς. Και η άλωση που επιχειρείται, σε βάρος της εθνικής μας μνήμης, εμφανίζοντας πρωτάκουστες πρακτικές, είναι απόλυτα συμβατή προς τα παραπάνω. Η «υπερήφανη» και «ανεξάρτητη» πολιτική της χώρας, οδήγησε στην απαλοιφή όσων ενοχλούν την Τουρκία, ακόμη και ενοιών, όπως έγινε με τη γενοκτονία του μικρασιατικού Ελληνισμού και το θόρυβο που δημιουργήθηκε με το σχετικό Προεδρικό Διάταγμα. Ας επαναδιατυπωθεί λοιπόν η ανάγκη για σύμπνοια και αντοχή, αφού πρώτα εκτιμηθούν σωστά και προσμετρηθούν οι πραγματικές απειλές για την συλλογική μας ταυτότητα αλλά και την ατομική μας αξιοπρέπεια. Αν επιλέξουμε το δρόμο της αντίστασης, αν θέλουμε στ' αλήθεια να κρατηθούμε ενεργοί πολίτες κι όχι ενεργούμενα ανθρωπάκια. Κάτι που προϋποθέτει εντατική δουλειά στο χώρο των ιδεών απ' αυτούς που διατηρούν ανθεκτική τη συνείδησή τους και ακέραια τα φρονήματά τους, απέναντι στον πολιτιστικό ισοπεδωτισμό και την επέλαση των ποικιλόχρωμων, ξένων και εγχωρίων, μισθωτών της νέας τάξης και της παγκοσμιοποίησης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ

1. Ευχαριστούμε αυτούς που ανταποκρίθηκαν στην από 10/12/00 επιστολή της εκδοτικής ομάδας. Η συμβολή τους υπήρξε ήθικα καθοριστική στην συνέχιση της προσπάθειάς μας. Καί τὰ τρία θέματα που εθίγησαν έχουν διαρκή ισχύ και ζωτική σημασία για την συνέχιση της λειτουργίας μας. Παρακαλούμε όσους δέν ανταποκρίθηκαν και δύνανται νά συμπράξουν μέ τόν έναν ή τόν άλλο τρόπο, νά μὴν ἀναβάλουν νά στηρίξουν ἕνα ἀκόμη κάστρο τοῦ Ἑλληνισμοῦ πού ἀντιστέκεται.

Ἐπίσης, θέλουμε νά τονίσουμε ὅτι εἴμαστε πρόθυμοι νά συμβάλουμε, ὥστε οἱ ἀνυστερόβουλες πατριωτικές «ομάδοῦλες» νά βρουν τόν δρόμο τῆς συσπείρωσης γιά τό καλό τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῶν μελλοντικῶν γενεῶν. Πρέπει νά καταλάβουμε ὅτι συνεχίζοντας νά λειτουργοῦμε κατ' αὐτόν τόν τρόπο ἐξυπηρετοῦμε τοὺς ἐγκαθήμενους τοῦ συστήματος πού ἀπεργάζονται τόν ἀφανισμό τῆς ἐθνικῆς καί πολιτιστικῆς μας ταυτότητος.

2. Ἀπό τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1998 ἡ τιμή πωλήσεως τῆς «ΕΛΛΟΠΙΑΣ» ἔμεινε καθηλωμένη στίς 1.200 δραχμές ἀνά τεῦχος. Σέ αὐτό τό χρονικό διάστημα ἡ δαπάνη γιά τό χαρτί, τ' ἄλλα ἔξοδα ἐκτύπωσης καί τήν ταχυδρομική ἀποστολή σχεδόν διπλασιάστηκε. (Βεβαίως, μὴν μᾶς ἀντιπαραβάλλετε μέ ἄλλα περιοδικά ἐκδοτῶν «φορτωμένα» διαφημίσεις καί διαπλοκή). Παραμένουμε ἐρασιτέχνες, ἐθελοντές στήν προσπάθεια ἀνάπτυξης τῆς μελέτης, τήν καλλιέργεια ἐθνικῆς συνειδήσεως, τήν προώθηση καί προβολή τῶν ἐθνικῶν θεμάτων καί τήν ἐνημέρωση τῶν εὐαίσθητοποιημένων Ἑλλήνων σ' αὐτά.

Ἡ αὔξηση τῆς τιμῆς στίς 1.500 δραχμές κρίθηκε ἀναγκαία γιά τήν κάλυψη τῶν ἐξόδων ἐκδοσης.

3. Στό παραπλεύρως δισέλιδο περιέχονται ἐρωτήσεις τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς πού ἀφορῶν τήν ἐκδοτική προσπάθεια τῆς «ΕΛΛΟΠΙΑΣ». Παρακαλοῦμε, μονολεκτικά ἢ περιφραστικά, ἐνυπόγραφα ἢ κατά προτίμηση ἀνώνυμα, νά ταχυδρομήσετε ἢ νά στείλετε μέ τό τηλεμοιότυπο, στήν διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ τίς ἀπόψεις σας. Κάθε ἀπάντηση θά μελετηθῆ καί θά ληφθῆ σοβαρά ὑπ' ὄψιν.

Ἡ «ΕΛΛΟΠΙΑ» στήν προσπάθειά γιά τήν συνεχή βελτίωση καί ἀνανέωσή της ζητεῖ τήν ἀποψη τῶν Συνεργατῶν, Συνδρομητῶν, Ἀναγνωστῶν καί λοιπῶν φίλων της μέ τό ἐρωτηματολόγιο πού ἀκολουθεῖ. Μέσα στή πλαίσιο τῶν δυνατοτήτων μας θά πράξουμε τό καλύτερο δυνατόν.

Ἡ δική σας ἀπόψη

1. Εἶναι ἡ μόνη πηγή ἐνημέρωσής σας γιά τὰ Ἐθνικά θέματα;

ΝΑΙ ΟΧΙ

2. Ἄν ὄχι ποιά ἄλλη πηγή ἐνημέρωσης χρησιμοποιεῖτε;

α.

β.

γ.

3. Θεωρεῖτε τήν ἐνημέρωση ἀπό τήν ΕΛ. ἀξιόπιστη;

ΝΑΙ ΟΧΙ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ

4. Σᾶς προσφέρει μία πλήρη εἰκόνα τοῦ προβληματισμοῦ γιά τὰ Ἐθνικά θέματα;

ΝΑΙ ΟΧΙ ΜΕΡΙΚΩΣ

ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ

5. Θά προτιμοῦσατε στήν ΕΛ. νά δημοσιεῦνται καί ἄρθρα γιά:

Τόν Ἑλληνισμό τῆς Διαπορᾶς

Τόν πολιτισμό

Τήν θρησκεία

Τά κοινωνικά προβλήματα

Τόν Ἀθλητισμό

Ἄλλο. Αναφέρατε συγκεκριμένα

.....

.....

.....

.....

6. Η ανάγνωση της ΕΛ. είναι:

- Πολύ εύκολη Εύκολη
 Δύσκολη Πολύ δύσκολη

7. Αναφέρατε θετικά ή αρνητικά στοιχεία της έκδοσης

.....
.....
.....
.....
.....

8. Εάν θά μπορούσατε ν' αλλάξετε κάτι στην ΕΛ. τί θά ήταν αυτό;

.....
.....
.....
.....
.....

9. Θά θέλατε νά συμβάλετε στην έκδοση ή άλλη δραστηριότητα της ΕΛ. και μέ ποιόν τρόπο;

.....
.....
.....
.....
.....

10. Παρακαλοῦμε νά γράψετε ὅποια ἄλλη παρατήρηση ἢ σύσταση πού ἐσεῖς κρίνετε σκόπιμη καί ἐπωφελῆ (π.χ. γιά θεματολογία, μέγεθος ἄρθρων, γλώσσα πού χρησιμοποιεῖται κ.λπ.)

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ΟΙ ΑΡΝΗΤΕΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Ο νέος πρόσφατος διχασμός της ελληνικής πολιτικής ελίτ για το ζήτημα του προεδρικού διατάγματος που αφορά την αναγνώριση της γενοκτονίας του μικρασιατικού Ελληνισμού από τους Νεότουρκους απειλεί να επαναφέρει στη μνήμη τις μαύρες εκείνες μέρες του ξεριζωμού και εξανδραποδισμού των Ελλήνων της Μικράς Ασίας. Αποτελεί άλλη μία ένδειξη της εγγενούς αδυναμίας της κυρίαρχης πολιτικής ελίτ να αποτελέσει το άρμα που θα σύρει τον ελληνικό λαό στον δρόμο της αυτογνωσίας, της εθνικής αξιοπρέπειας, του οράματος για μία πραγματική ισχυρή Ελλάδα. Οι παλινωδίες για την αναγνώριση ή μη της γενοκτονίας των Μικρασιατών, και όχι μόνο, μαρτυρούν το σύνδρομο ηττοπάθειας ορισμένων και δίνουν την δυνατότητα σε περιθωριακούς, πολιτικάντηδες και αυτοπροσδιοριζόμενους διανοούμενους, καθώς και σε μία μερίδα επαίων πολιτευτών, οι οποίοι πολιορκούν απειλισμένα τη Χαριλάου Τρικούπη, να εξωτερικεύσουν τον ιδεολογικό φασισμό από τον οποίο υποκινούνται. Για άλλη μία φορά οι εν λόγω αναλαμβάνουν τον ρόλο του ιδεολογικού μέντορα της κοινής γνώμης και της στήριξης των τουρκικών επιλογών εν ονόματι του «αγώνα κατά του εθνικισμού» (ως άραγε να γνωρίζουν το τι πραγματικά εστί εθνικισμός) και των «εργολάβων του πατριωτισμού».

Οι γνωστοί, πλέον, δήθεν αριστεροί, κατ' ουσίαν υπέρμαχοι του καπιταλιστικού διεθνισμού, και όψιμοι ατλαντιστές επιθυμούν να επιβάλουν την λήθη, να ενταφιάσουν την ιστορία της χώρας και να την «προστατεύσουν από τους υπερπατριώτες».

Μεταβάλλονται σε νεόκοπους κεμαλιστές, οπαδούς της σκληρότερης μορφής σωβινισμού, της χειρίστης έκφρασης εθνοτικού φασισμού που γνώρισε το ελληνικό στοιχείο.

Στον χώρο των υπεύθυνων άσκησης εξωτερικής πολιτικής παρατηρείται πανικός και αποικιακά ατνακλαστικά στις αντιδράσεις της Άγκυρας, αποτελεσμα των οποίων ήταν να αναζητείται επειγόντως φόρμουλα επαναδιατύπωσης του νόμου 2645 και, ει δυνατόν, απόσυρσης του νόμου. Η ασέβεια στη μνήμη των σφαγιασθέντων Ελλήνων της Μ. Ασίας κορυφώθηκε με την επαναδιατυπωμένη εισηγητική έκθεση του προεδρικού διατάγματος που απεστάλη στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, σύμφωνα με την οποία «1.500.000 και πλέον Έλληνες της Μ. Ασίας αναγκάστηκαν (:) μετά τα δραματικά γεγονότα του 1922 να εγκαταλείψουν τις προαιώνιες εστίες τους». Εάν ο ευτελισμός και η έλλειψη αξιοπρέπειας αφορούσαν αποκλειστικά τους δύο πρωτεργάτες της άτακτης υποχώρησης, ποσώς θα ενδιέφερε τον υπόλοιπο ελληνικό λαό. Δυστυχώς, οι εν λόγω «προοδευτικοί ηγέτες» (εκσυγχρονισμός, έλλειψη αξιοκρατίας και νεποτισμός ταυτίζονται κατ' αυτούς) αισθάνονται την ανάγκη

να λειτουργούν απολογητικά για την ιστορία της χώρας την οποία εκπροσωπούν.

Θα πρέπει να τους υπενθυμίσουμε ότι η **συμφιλίωση δεν θεμελιώνεται στη λήθη, αλλά στην αναγνώριση των λαθών** και στον επαναπροσδιορισμό των διμερών σχέσεων σε νέα βάση. Αυτό δεν μπορεί να συμβεί για όσο καιρό η ισοπέδωση της διαφορετικότητας (βλ. Έλληνες, Πόντιοι, Αρμένιοι, Κούρδοι) αποτελεί τη θεμελιώδη νόρμα διαμόρφωσης αμιγώς «τουρκικής» εθνικής συνείδησης και ενδυνάμωσης ενός κράτους το οποίο βασίζεται στον αποκλεισμό και όχι στη σύνθεση. **Γ.Β.**

Ο ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΘΕΝΤΩΝ και ΕΞΟΡΙΣΘΕΝΤΩΝ τής ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ με έγγραφό του από 22/2/01 προς τον Υπουργό Δημόσιας Τάξεως κ.κ. Χρυσόχοϊδη του ανακοινώνει ότι: «... **Μέ όμοφωνη απόφαση της Γενικής Όλομέλειας αρχίζουμε από την 19/3/01 ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ**, ζητώντας τιμητική πολιτογράφηση για την απόκτηση και της ελληνικής υπηκοότητας». Καί συνεχίζει το έγγραφο: «... Στην Αλβανία μās μαστίγωσαν σωματικά, αλλά δέν μās γονάτισαν. Μέ αυταπάρηση και χωρίς καμία συμπαράσταση από την Μητέρα Ελλάδα αντίσταθήκαμε διατηρώντας την γλώσσα, την θρησκεία, την Εθνική μας ταυτότητα. Έδω στην Ελλάδα μās μαστιγώνετε ψυχικά μέ διπλωματικούς πολιτισμένους τρόπους. Τό επίσημο κράτος μās αντιμετώπιζει μέ καχυποψία, μέ μικρότητα σάν ένα άγκάθι πού ένοχλει».

Είναι λυπηρό, πράγματι, ή «Μητέρα Ελλάδα», όπως αποκαλούν τό επίσημο κράτος, νά μήν τηρεί τίς υποσχέσεις πού τούς έδωσε πριν από τρία χρόνια, στην προηγούμενη απεργία πείνας, δίνοντας αυτή την τιμητική διάκριση σέ 250 περίπου έπιζώντες από τούς χιλιάδες φυλακισθέντες, έξορισθέντες από τό «πρότυπο καθεστώς» του Χότζα και τών διαδόχων του.

Ο Κώδικας Έλληνικής Ίθαγένειας είναι ελαστικός γιά άλλοδαπούς ποδοσφαιριστές ή νεαρές υπάργξεις «πρόθυμες και συνεργάσιμες» από τίς χώρες τής Ανατολικής Εύρώπης. Γι' αυτούς πού θυσίασαν τήν ζωή τους στά χειρότερα μπουντρούμια και γαλαρίες τής «προϊστορικής Εύρώπης» του Χότζα, είναι άδυσώπητος.

Φίλοι Βορειο-Ηπειώτες, έσεις νά κάνετε ό,τι σās επιβάλλει ή συνείδησή σας και θά έχετε τήν συμπαράσταση, σιωπηλή ή και έμπρακτη, όλων όλων σέβονται τήν μνήμη Αιτών πού χάθηκαν από τίς κακουχίες και τά βασανιστήρια αλλά και τόν δικό σας τίμο άγώνα. **Θ.Μ.**

Συντονιστικό Κέντρο 'Ελληνισμού

Σε μία ασυνήθιστα μεγάλη συγκέντρωση προσωπικοτήτων στη Μεγάλη Αίθουσα Τελετών του Πανεπιστημίου 'Αθηνών, τό Πανεπιστήμιο μαζί με τήν Κυπριακή Πρεσβεία στην 'Αθήνα όργάνωσαν τήν Τετάρτη 7 Φεβρουαρίου 2001 μία έντυπωσιακή έκδήλωση για τήν παρουσίαση δύο διακεκριμένων διδύων του Συντονιστικού Κέντρου 'Ελληνισμού (Σ.Κ.Ε.): τό πρώτο, με τίτλο: «ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ - ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ», καί τό δεύτερο: «ΤΑΣΟΣ ΙΣΑΑΚ, ΣΟΛΩΜΟΣ ΣΟΛΩΜΟΥ - ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΙΜΗΣ».

Οί όμιλητές πού παρουσίασαν τά δύο βιβλία έξεμεταλλεύθησαν τήν εύκαιρία, για νά μετατρέψουν τήν παρουσίαση του πρώτου βιβλίου για τό μέλλον του Κυπριακού 'Ελληνισμού, σε μία άκρως ένδιαφέρουσα ανάλυση όλων των πτυχών του Κυπριακού Προβλήματος, στους τομείς της άκολουθούμενης σήμερα πολιτικής του 'Ελλαδικού καί Κυπριακού Κράτους, στά έρείσματα των διεθνών σχέσεων της Κύπρου, στην πορεία εντάξεως της Μεγαλονήσου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά καί στη χάραξη μιας όχι ανακόλουθης αλλά άποτελεσματικής στρατηγικής για τήν άμυντική θωράκιση της Κύπρου, τή στρατιωτική συνεργασία του 'Ελλαδικού με τό Κυπριακό Κράτος, καθώς καί τήν προετοιμασία αξιόπιστης άμυνας πλήρους έτοιμότητας, πού άκόμα καί σήμερα είναι έφικτή παρά τό φιάσκο των S-300.

Ειδικότερα, ό γνωστός καθηγητής του Παντείου Πανεπιστημίου, διεθνολόγος καί τ. διευθυντής της νομικής ύπηρεσίας του Υπουργείου Έξωτερικών κ. Κων/νος Οικονομίδης, άφου άναφέρθηκε στις έξαιρετικά σημαντικές έργασίες των καθηγητών κ.κ. Παλλουρίδη, Ήφαιστου καί Χριστοδουλίδη, πού περιλαμβάνονται στα περιεχόμενα του βιβλίου, κατέληξε στη διαπίστωση ότι μόνο ή ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση έξασφαλίζει τό μέλλον του Κυπριακού 'Ελληνισμού, γιατί μπορεί νά στηρίξει πολλά έρείσματα, οικονομικά, πολιτικά, γεωπολιτικά κ.ά., καθώς καί μία διαρκή πρόκληση για ένιαία μορφή του Κράτους, με άποδέχτες τους κατοίκους των κατεχομένων στη Βόρεια Κύπρο, οι όποιοι δέν θά έχουν άλλη επιλογή για νά συμμετάσχουν στα σοβαρότατα προνόμια πού μόνο ή ένταξη θά τους έξασφάλιζε.

'Αλλά καί ό άντιστρατήγος έ.ά. καί τ. Υπουργός κ. Δημ. Μανίκας έξηρε τις ύποδειγματικά αξιόπιστες μελέτες των άντιπτεράρχων έ.ά. κ.κ. Γεωργίου Βαγιακάκου, Παναγιώτη Διακουμάκου, καθώς καί των άντιστρατήγων έ.ά. κ.κ. 'Αθανασίου Κοράκη καί Φώτη Μεταλληνού, με άντικείμενο τήν άμυνα, οι όποιες περιέχονται στα κείμενα του βιβλίου έπεσήμανε τά σφάλματα πού έγιναν μέχρι σήμερα από τήν πλευρά μας στον τομέα της άποτελεσματικής

άμυνας του νησιού, καταλήγοντας ότι τά στρατηγικά δόγματα, ένιαία ή μή, καθώς καί τά σοβαρά μέτρα άποτροπής πού προτίθεται νά χρησιμοποιήσει μία πολύ μικρή χώρα, όπως ή Κύπρος, ποτέ δέν έξαγγέγονται, πριν τουλάχιστον έξασφαλιστεί ή άποτελεσματική λειτουργία τους καί καταστούν αξιόπιστα.

Άκολουθως ό καθηγητής της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου 'Αθηνών κ. Χριστόφορος Χαραλαμπάκης παρουσίασε τά κείμενα του βιβλίου, μέσα από τά όποια έρευνήθηκε, μελετήθηκε καί αξιολογήθηκε ή διάσταση του Κυπριακού 'Ελληνισμού.

Ό κ. Χαραλαμπάκης, παρουσιάζοντας τά πιο πάνω κείμενα με τις έργασίες των προαναφερθέντων έπιστημόνων, αλλά καί άλλων Κυπρίων Έλλήνων έρευνητών, αξιολόγησε τά άποδεικτικά στοιχεία του ιστορικού παρελθόντος, πού άποτελούν τους μάρτυρες της 'Ελληνικότητας του νησιού, τονίζοντας τό κύριο συμπέρασμα, πού οδηγεί στην πρόδλεψη ότι, έφ' όσον οι Έλληνες της Κύπρου παραμείνουν στίς έστιές των πατέρων τους, τό ιστορικό τους μέλλον θά επιβεβαιώνεται από τό πολυδιάστατο έλληνικό παρελθόν τους.

Τό βιβλίο «ΤΑΣΟΣ ΙΣΑΑΚ, ΣΟΛΩΜΟΣ ΣΟΛΩΜΟΥ - ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΙΜΗΣ» παρουσίασε ό καθηγητής της Φιλολογίας του Πανεπιστημίου 'Αθηνών κ. Άνδρέας Βοσκός, πού αναφέρθηκε στην άνεκτίμητη συμβολή των ήρωομαρτύρων Τάσου 'Ισαάκ καί Σολωμού Σολωμού στη συνειδητοποίηση του νοήματος του ήρωισμού καί της θυσίας στους Έλληνες, νοήματος πού τους καθιερώνει ως υπεράξιους συνεχιστές της παράδοσης των ήρώων καί άγωνιστών της ΕΟΚΑ 1955-1959.

Τρίζουν τα κόκκαλα των ηρώων

ΛΑΡΙΣΑ

Ήταν έως πρότινος ένα μνημείο πεσόντων, στον Τύρναβο Λάρισας, για να θυμίζει τον πόλεμο του 1897. Στη θέση του σήμερα δεν απέμεινε παρά ένας σωρός από μπάζα και κόκκαλα!...

Η θλιβερή ιστορία του αρχίζει το 1999. Για τις ανάγκες του έργου διαπλάτυνσης της Εθνικής οδού Λάρισας-Κοζάνης, μπροστά στο ΝΑΤΟϊκό στρατηγείο, το μνημείο-οβελίσκος με τα ονόματα των 22 νεκρών ισοπεδώνεται από τις μηχανές. Λίγα ευλαβικά χέρια παίρνουν τα οστά των νεκρών και τα διαφυλάσσουν στο οστεοφυλάκιο.

Οι νεκροί όμως δεν έχουν ακόμα ησυχάσει: Τα κόκκαλα όσων δεν περιμαζεύτηκαν, ξαναβγήκαν στην επιφάνεια ανάμεσα στα μπάζα, για να ντροπιάζουν τους απογόνους τους...

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 7/3/2001

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ

Διαβάσαμε στον Τύπο ότι οι μουσουλμάνοι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ Γκαλίπ Γκαλίπ και Αχμέτ Μεχμέτ προέβησαν σε έγγραφη διαμαρτυρία προς τη γαλλική πρεσβεία της Αθήνας, με αφορμή την εκ μέρους της Γαλλικής Εθνοσυνέλευσης αναγνώριση της γενοκτονίας που επιτέλεσαν ο τουρκικός λαός και η κυβέρνηση του σε βάρος των Αρμενίων κατά την περίοδο 1915-1922.

Αν οι κ.κ. Γκαλίπ και Μεχμέτ είχαν προβεί στο εν λόγω διάβημα ως ιδιώτες, θα αρκούμαστε να επιστημόνουμε ότι η αλληλεγγύη προς εγκλήματα, όπως η γενοκτονία των Αρμενίων, εκφράζει το προσωπικό τους ήθος. Είναι, ωστόσο, σαφές ότι οι εν λόγω κύριοι χρησιμοποίησαν την ιδιότητα του Έλληνα βουλευτή, προκειμένου να προσδώσουν βαρύτητα στο διάβημά τους. Θεωρούμε ότι η εν λόγω ενέργεια είναι προσβλητική αλλά και προκλητική για ένα Κοινο-

βούλιο το οποίο έχει καταδικάσει το εν λόγω έγκλημα και έχει υιοθετήσει νόμο για την κατ' έτος απότιση φόρου τιμής στα θύματά του.

Ως εκ τούτου, καλούμε τα κόμματα και τα μέλη του Ελληνικού Κοινοβουλίου να αποκαταστήσουν την τιμή του κορυφαίου θεσμού της Δημοκρατίας μας, καταδικάζοντας τη λαθροχειρία των μουσουλμάνων συναδέλφων τους, και τον Πρόεδρο της Βουλής να υιοθετήσει σε βάρος των δραστών της αήθους ενέργειας κάθε προβλεπόμενο από τον κανονισμό του Σώματος μέτρο για περιπτώσεις καταρράκωσης του ήθους του τελευταίου.

Αθήνα, 9 Φεβρουαρίου 2001

**ARMENIKO
ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ**

ΟΙ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΕΣ ΤΙΜΗΣΑΝ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ ΤΟΥΣ

Εορτάστηκε σήμερα Κυριακή 18/2/2001, με πανηγυρική Δοξολογία και κατάθεση στεφάνου, η επέτειος των 87 ετών από την ανακήρυξη της Αυτονόμου Πολιτείας της Βορείου Ηπείρου.

Όπως είναι γνωστό, τον Φεβρουάριο του 1914 οι Βορειοηπειρώτες, αρνούμενοι να υπαχθούν στο κατασκευαζόμενο αλβανικό κράτος, επαναστάτησαν, ανακήρυξαν στο Αργυρόκαστρο την **Αυτόνομη Πολιτεία της Βορείου Ηπείρου** και σχημάτισαν Κυβέρνηση με Πρόεδρο τον Γ. Ζωγράφο και μέλη τους Μητροπολίτες Δρυϊνουπόλεως **Βασίλειο**, Κορυτσάς **Γερμανό** και Κονίτσης **Σπυρίδωνα**. Αποτέλεσμα του Αυτονομιακού Αγώνα ήταν το **Πρωτόκολλο της Κέρκυρας** (17/5/1914), που υπογράφηκε από τις Κυβερνήσεις των Μεγάλων Δυνάμεων, της Αλβανίας και της Βορείου Ηπείρου και παρείχε καθεστώς αυτονομίας στους νομούς **Αργυροκάστρου** και **Κορυτσάς**.

Η εκδήλωση, την οποία, όπως κάθε χρόνο, οργάνωσε ο **Σύλλογος Βορειοηπειρωτών**, άρχισε με Διαρχιερατική πανηγυρική Δοξολογία στον Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών, στην οποία προσέστη ο Σεβ. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης κ. **Ανδρέας**. Τον πανηγυρικό εκφώνησε ο γνωστός βαλκανιολόγος και βραβευμένος από την Ακαδημία Αθηνών καθηγητής κ. **Αχιλ. Λαζάρου**, ο οποίος παρουσίασε διαχρονικώς το Βορειοηπειρωτικό Ζήτημα με διεπιστημονική τεκμηρίωση, συνάμα δε αξιολόγησε

τον αυτονομιακό Αγώνα του 1914 με τα σύγχρονα δεδομένα της Βαλκανικής. Τέλος, ο Σεβασμιώτατος **Δρυϊνουπόλεως** κατενθουσίασε τους παρισταμένους με τον μεστό περιεχομένου και νοημάτων χαιρετισμό του.

Στη συνέχεια, οι συγκεντρωθέντες σχημάτισαν μεγάλη πομπή, με επικεφαλής την μουσική του Δήμου Αθηναίων, τα λάβαρα των Βορειοηπειρωτικών Οργανώσεων, τμήματα νέων και νεανίδων με ηπειρωτικές ενδυμασίες και την ένδοξη Σημαία της Αυτονόμου Ηπείρου και κατευθύνθηκαν στο Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτου, όπου οι Πρόεδροι του Συλλόγου Βορειοηπειρωτών κ. **Κων/νος Μάρης**, της Οργάνωσης «Ομόνοια» κ. **Ευάγ. Ντούλες** και της Πανηπειρωτικής Ενώσεως κ. **Ιωάννης Βλαχογιάννης**, κατέθεσαν δάφνινα στεφάνια.

Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν ο τ. πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. **Χρ. Σαρτζετάκης**, ο τ. πρωθυπουργός κ. **Ιωάν. Γρίβας**, ο βουλευτής Κορυτσάς κ. **Χρ. Γκότσης**, εκπρόσωποι Κομμάτων, Βουλευτές, ο αν. δήμαρχος και ο αντιδήμαρχος Αθηναίων κ.κ. **Ν. Γιατράκος** και **Ι. Γκογκοζώτος**, ο πρόεδρος του δικηγορικού συλλόγου Πειραιώς κ. **Β. Βενέτης**, εκπρόσωποι όλων των ηπειρωτικών και των εθνικών Οργανώσεων και Σωματείων, ενώ εντύπωση προκάλεσε η πρωτοφανής σε όγκο και παλμό συμμετοχή του κόσμου.

ΣΥΜΟΓΟΣ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

Α' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΘΡΑΚΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΣΤΗΝ ΓΗ ΤΟΥ ΟΡΦΕΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ, ΤΟΥ ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΒΕΙΡΩΝ,
ΤΟΥ ΕΥΜΟΛΠΟΥ, ΤΟΥ ΔΙΟΜΗΔΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΡΗΣΟΥ.

ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ ΟΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ...

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΘΡΗΚΟΣ ΔΝΕΜΟΣ» ΤΗΣ ΔΜΚΕ ΘΕΣΜΟΣ, ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΕΙ ΤΟ Α' ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΓΙΑ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΘΡΑΚΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ. (ΟΡΦΙΚΑ, ΚΑΒΕΙΡΙΑ, ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΑ, ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ).

ΟΙ ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΣΤΗΝ ΔΛΕΣΔΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗ, ΣΕ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΘΥΣΑ, ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΗΜΕΡΟ (ΣΑΒΒΑΤΟ-ΚΥΡΙΑΚΗ) 19-20 ΜΑΪΟΥ.

ΟΙ ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΥΧΟΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ-ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ ΘΑ ΔΗΜΟΣΚΕΥΘΟΥΝ ΣΕ ΕΙΔΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ «ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΟΙΩΝΟΣ».

ΕΙΣΗΓΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΑΠΟ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ,

ΟΙ ΕΙΣΗΓΗΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ ΘΑ ΞΕΝΑΓΗΘΟΥΝ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ, ΜΕΣΗΜΒΡΙΑΣ-ΖΩΝΗΣ, ΤΡΑΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥΣ

ΓΙΑ ΤΥΧΟΝ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΚΕΣ, ΔΙΚΥΚΛΙΣΕΙΣ ΣΤΟ ΤΗΛ: 0551-31670

Θεόφιλος Γεωργιάδης

«**Το καλώς θνήσκειν αρετής μέρος εστί μέγιστον...**»

Χλείνουν τις μέρες αυτές 7 ολόκληρα χρόνια από την ημέρα που το προδοτικό και άνανδρο χέρι των πρακτόρων σηκώθηκε ύπουλα μέσα στο σκοτάδι και έπληξε καίρια τον αείμνηστο φίλο και συνάδελφο εν όπλοις Θεόφιλο Γεωργιάδη. Πέρασαν κιόλας 7 χρόνια. Οι μνήμες, όμως, είναι τόσο δυνατές, λες και όλα έγιναν χθες.

Θυμάμαι την πρώτη φορά που είχα συναντήσει τον Θεόφιλο Γεωργιάδη. Πήγαμε κάποιοι φίλοι σ' ένα ξενοδοχείο στη Λευκωσία και τον βρήκαμε με πεντέξι εκπροσώπους των Κούρδων αγωνιστών. Έγιναν οι συστάσεις και ο Θεόφιλος πήρε τον λόγο.

Πώς μίλησε για τον αγώνα των Κούρδων αγωνιστών εναντίον του милитарιστικού τουρκικού καθεστώτος, αλλά και για την εισβολή και κατοχή της Κύπρου από το ίδιο καθεστώς, και για τους αγνοουμένους.

Πώς μίλησε για τα οράματα του κουρδικού λαού, για τους αγώνες του για ψωμί και ελευθερία... Για το πείσμα των αγωνιστών αυτών της Ελευθερίας ενάντια στον τουρκικό φασισμό... Αλλά και για το αμαύρωμα της προδοσίας που βαραίνει τις ψυχές του κυπριακού λαού.

Παραλλήλισε τον αγώνα τους με τη μεγάλη Επανάσταση του 1821. Πώς είπε πως οι τύχες τόσο

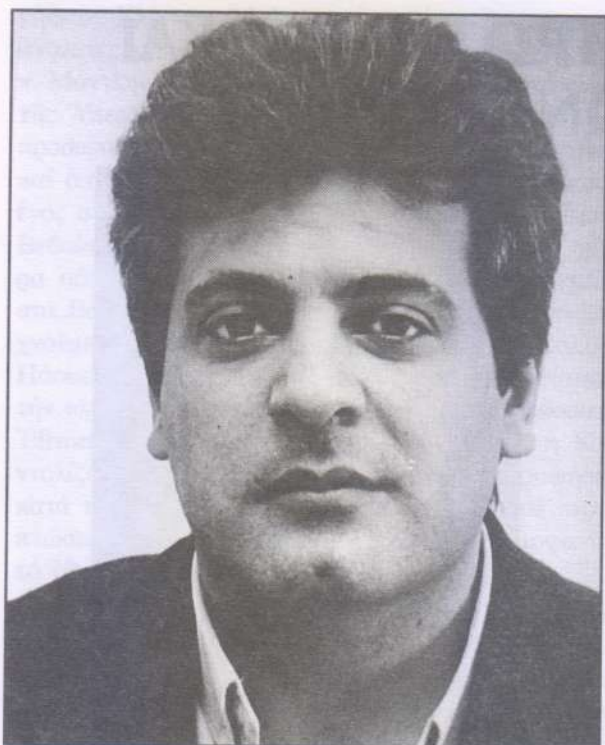
του κουρδικού όσο και του κυπριακού λαού είναι παράλληλες... Κοινός θα πρέπει να είναι και ο αγώνας εναντίον του κοινού εχθρού. Η ελευθερία της Κύπρου, μας είχε αναφέρει, περνά μέσα από τα βουνά του Κουρδιστάν.

Έχω οπωσδήποτε ξεχάσει αρκετές λεπτομέρειες από την ομιλία εκείνη του Θεόφιλου Γεωργιάδη. Αυτά, όμως, που δεν θα ξεχάσω ποτέ, είναι το ύφος του, ο τρόπος με τον οποίο μας μιλούσε η πίστη του. Όταν αναφερόταν στο Κυπριακό και στους αγνοουμένους –που ήταν η βάση της ομιλίας του–, εδάκρυζε. Δεν άντεχε την προδοσία της Κύπρου. Δεν μπορούσε να ανεχτεί την κατοχή της Κύπρου μας και το αμαύρωμα της Νεότερης Ελληνικής Ιστορίας. Έλπιζε στην τελική νίκη των αγώνων τόσο του κουρδικού όσο και του κυπριακού λαού ενάντια στον Τούρκο κατακτητή. Ήταν απόλυτα βέβαιος πως το δίκαιο θα επικρατούσε και πως η ΝΙΚΗ θα στεφάνωνε τα όπλα των αγωνιστών της Ελευθερίας (ο Θεόφιλος ήταν Έφεδρος υπολοχαγός των Λ.Ο.Κ.).

Ακολούθησαν από τότε πολλές συναντήσεις και πολλές συζητήσεις πάνω στα εθνικά θέματα με τον αείμνηστο φίλο Θεόφιλο Γεωργιάδη. Ο ίδιος πάντα ενθουσιασμός, το ίδιο υψηλό ηθικό, η απόλυτη βεβαιότητα για την τελική έκβαση του αγώνα ενάντια στον τουρκικό φασισμό.

Μια ξεχωριστή ηρωική μορφή των αγώνων του λαού μας και του κάθε λαού που εν πλήρη συνειδήσει των κινδύνων πρόσφερε αφειδώλευτα τη ζωή του για το όραμα της ελευθερίας. (Γιαννάκης Ομήρου 14/3/1999)

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης υπήρξε υπόδειγμα μαχητού για έναν αγώνα που δεν έχει ακόμα δικαιωθεί.

Ήταν κατατοπισμένος πάνω σε όλες τις πτυχές του αγώνα, γνώριζε όλες τις λεπτομέρειες, είχε τις δικές του απόψεις για την πορεία του αγώνα, για το τι έπρεπε να γίνει –ήταν εγκυκλοπαιδικότατος–, δεν είχε ανάγκη οποιασδήποτε προετοιμασίας, για να συζητήσει τις λεπτομέρειες του αγώνα. Όποτε βρισκόμαστε, έστω και απρογραμμάτιστα, έπρεπε να κάνουμε πηγαδάκι και να συνεχίσουμε τις συζητήσεις μας μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες – ήταν ακούραστος, όταν επρόκειτο για τον κυπριακό αγώνα.

Σε κάποια παλαιότερη ομιλία που είχα κάνει για τον Θεόφιλο Γεωργιάδη, είχα παραλληλίσει τις σκέψεις του για αγώνα με τις σκέψεις του Ρήγα Φεραίου. Μιλούσε ο Θεόφιλος για έναν κοινό αγώνα όλων των λαών της Μικράς Ασίας (ενάντια στον Τούρκο κατακτητή), των Ελλήνων, των Αρμενίων, των Κούρδων, των Λάζων, των Πομάκων. Καλούσε τους αρχαίους αυτούς λαούς που ζούσαν στη Μικρασία από την αρχή της ιστορίας, σ' έναν απελευθερωτικό αγώνα ενάντια στον τουρκικό επεκτατισμό, που βάλθηκε να τους αφανίσει από το πρόσωπο της Γης. Πίστευε πως ένας καλά οργανωμένος κοινός αγώνας από όλους αυτούς τους λαούς θα μπορούσε να νικήσει τον Τούρκο κατακτητή και να αποδώσει και πάλι τη γη της Μικρασίας στους πραγματικούς κατόχους της.

Μήπως και ο Ρήγας Φεραίος δεν είχε τις ίδιες ακριβώς απόψεις, όταν μιλούσε για έναν κοινό αγώνα όλων των υπόδουλων λαών ενάντια στην Οθωμανική Αυτοκρατορία;

Στο «Θούριό» του καλεί όλους του υπόδουλους λαούς, ανεξάρτητα από γλώσσα ή θρησκεία, να ενώσουν τις δυνάμεις τους και να κάψουν την Τουρκία.

Στη Χάρτα που εξέδωσε, η Ελεύθερη Ελλάδα συμπεριλάμβανε και την Ανατολική Θράκη, την Κωνσταντινούπολη, την Ιονία, τον Πόντο.

Αλλά με την αδιαφορία και τη νωθρότητα που μας δέρνει σήμερα, πού καταντήσαμε; Να έχουμε τον Τούρκο να κατέχει για 27 χρόνια το 40% της Κύπρου. Να απειλεί τη Δυτική Θράκη, να έχει βλέψεις στο Αιγαίο όσο και στα ελληνικά νησιά, να απειλεί, να παραβιάζει καθημερινά τον εναέριο χώρο του Αιγαίου. Όσο καλές προθέσεις κι αν έχει η Ελλάδα, ο Τούρκος όχι μόνο δεν καταλαβαίνει, αλλά γίνεται ακόμη θρασύτερος. Ο Τούρκος, για να καταλάβει, πρέπει να αντιληφθεί πως η Ελλάδα είναι έτοιμη και ικανή να αντιμετωπίσει τις κατακτητικές βλέψεις και προθέσεις δυναμικά. Πρέπει, λοιπόν, να είμαστε έτοιμοι να προτάξουμε τα στήθη μας μπροστά στη Βία, να προβάλουμε αντίσταση, να μπορούμε στην απειλή, αν θέλουμε πραγματικά να λύσουμε τα σοβαρά προβλήματα που μας δημιουργεί ο τουρκικός φασισμός. Πρέπει, δηλ., η Ελλάδα να αναλάβει την αναβαθμισμένη θέση που της αρμόζει στα Βαλκάνια και στην ευρύτερη περιοχή. Ο Τούρκος ποτέ δεν σεβάστηκε καμία υπογραφή ή συνθήκη.

Αυτά έλεγε και έλεγε ο Θεόφιλος και πολλές φορές τον συλλαμβάναμε να δακρύζει για την κατάντια της αγαπημένης του Κύπρου και τον Ελληνισμό εν γένει.

Αυτές τις σκέψεις κάνουμε σήμερα, όταν θυμόμαστε και όταν τιμούμε τον Θεόφιλο Γεωργιάδη. Και αυτό, γιατί αυτές ήταν δικές του σκέψεις και ιδέες που συνήθιζε να μας αναλύει στις μακρές συζητήσεις που είχαμε μαζί του.

Χάθηκε μια νύκτα του Μάρτη το 1994 το Παλικάρι. Χάθηκε όμως μόνο σωματικά. Η ψυχή του, το Πνεύμα του, τα Οράματά του είναι πάντα μαζί μας και μας καθοδηγούν σαν φάρος, για να βρίσκουμε και εμείς τον δρόμο μας, τον ήλιο και τον ανηφορικό δρόμο του αγώνα για Λευτεριά.

Έπεσε το παλικάρι στο μετερίζι του αγώνα εκπληρώνοντας ένα καθήκον, ακολουθώντας πιστά και τίμια τις ιδέες και τα οράματά του. Από εμάς εξαρτάται σήμερα το αν θα διαφυλάξουμε τις ιδέες του και τα οράματά του για αγώνα, αν θα ακολουθήσουμε με συνέπεια και με πείσμα τον δρόμο που αυτός μας χάραξε. Μόνο έτσι θα φθάσουμε στο ποθητό τέρμα, που δεν είναι άλλο από την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Κλίνουμε το γόνυ και σκύβουμε το κεφάλι με σεβασμό στον τάφο του Θεόφιλου Γεωργιάδη και ορκιζόμεθα υλοποίηση των οραμάτων του και πως δεν θα πάει η θυσία του χαμένη, όπως αυτός μας δίδαξε όσο ζούσε, και σύμφωνα με όσα μας δίδαξε με τον θάνατό του.

Ουδέν γλυκότερον Πατρίδος.

Λούης Λοΐζου

Ο ΑΛΒΑΝΙΚΟΣ ΑΛΥΤΡΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

Είναι πλέον φανερό ότι ο κυριώτερος παράγων άσταθειας στην Βαλκανική, που θα μᾶς ταλαιπωρήσει πολύ στο ἄμεσο μέλλον, είναι ο ἄλβανικός αλυτρωτισμός. Αποθρασυνθέντες από τὴν στάση τῶν Δυτικῶν δυνάμεων ὑπὲρ τοῦ «Ἀλβανικοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ» στο Κοσσυφοπέδιο, οἱ ὄραματιστές τῆς Μεγάλῃς Ἀλβανίας προσπαθοῦν τώρα νά ἀποσπάσουν ἐδάφη ἀπὸ τὴν Νότιο Σερβία στὴν περιοχή Πρέσεβο - Μιουγιάνοβατς, ἐνῶ ἡ νέα Κυβέρνηση τοῦ Βελιγραδίου φαίνεται μουνδιασμένη καὶ προσπαθεῖ νά περισώσει ὅτι μπορεῖ χωρὶς νά προκαλέσει τοὺς Δυτικούς «πάτρωνες» τῆς περιοχῆς. Τὸ καθεστῶς τοῦ Κοσσυφοπεδίου παραμένει θολό καὶ ἀπροσδιόριστο, ἐνῶ τὰ ἄλβανικά σχέδια ἀρχίζουν νά βάζουν στό στόχαστρο καὶ τὸ κράτος τῶν Σκοπίων. Καὶ καλὸ εἶναι νά θυμόμαστε ὅτι στοὺς χάρτες τῆς Μεγάλῃς Ἀλβανίας περιλαμβάνονται καὶ ἐδάφη τῆς Ἑλληνικῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, ὅπως τεκμηριωμένα μπορεῖ νά τὰ βρῆ ὁ ἀναγνώστης στοῦ πρόσφατο διβλίου τοῦ Στέφανου Σωτηρίου «Τὸ ἄλβανικό ἐθνικὸ ζήτημα» (ἐκδ. Πελασγός, Ἀθήναι 2000).

Ἐπιχειρῶντας νά ἐπικεντρώσουμε τὸ ἐνδιαφέρον μας σὲ θέματα πού ἀφοροῦν τὸν Ἑλληνισμό, θά ἐπισημάνουμε ὡς ἐξῆς τὶς κυριώτερες παραμέτρους τοῦ προβλήματος:

α. Τὸ μέλλον τοῦ Κοσσυφοπεδίου. Τὸ Ψήφισμα 1244 τοῦ ΟΗΕ –μετὰ τὴν λήξη τῶν δομηματισμῶν κατὰ τῆς Σερβίας– προβλέπει ὅτι τὸ Κοσσυφοπέδιο παραμένει ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Πουγκοσλαβίας. Παρὰ ταῦτα, ἡ σημερινή κατάσταση μᾶλλον ὀδηγεῖ σὲ διχοτόμηση τῆς περιοχῆς μὲ πιθανὰ ποσοστὰ 10%-20% ὑπὲρ τῶν Σέρβων στοῦ βόρειο τμῆμα καὶ 80%-90% ὑπὲρ τῶν Ἀλβανῶν στοῦ ὑπόλοιπο τμῆμα. Τὸ ἄλβανικό κομμάτι ἴσως νά μὴν προσαρτηθῆ στὴν Ἀλβανία, ἄλλωστε οἱ Κοσσοβάροι Ἀλβανοὶ ἔχουν ὑψηλότερο βιοτικό ἐπίπεδο καὶ πιὸ ἐντονη μουσουλμανικὴ θρησκευτικὴ ἀνάπτυξη σὲ σύγκριση μὲ τοὺς ὁμοεθνεῖς τῶν τῆς κυρίως Ἀλβανίας. Δέν ἀποκλείεται ὁ ἄλβανικός αλυτρωτισμὸς νά ὀνειρεύεται δύο ἄλβανικά κράτη, ὅπου τὸ Κοσσυφοπέδιο θά ἀποτελέσει τὴν μαγιά γιὰ τὴν ἐνσωμάτωση καὶ τῶν πολυαριθμῶν Ἀλβανῶν τῶν δυτικῶν ἐπαρχιῶν τῶν Σκοπίων.

Ἡ μέχρι σήμερον κατάσταση δείχνει ὅτι οἱ ἄλβανικοὶ πληθυσμοὶ τοῦ Κοσσυφοπεδίου οὔτε θέλουν οὔτε μποροῦν νά συνυπάρξουν μὲ τοὺς ἐναπομειναντες 100.000 Σέρβους. Καθημερινὰ δολοφονοῦνται ἄμαχοι Σέρβοι, καταστρέφονται Ὁρθόδοξοι Ναοὶ

Ὁ χάρτης τῆς «μεγάλῃς Ἀλβανίας» σὲ κεντρικὴ αἴθουσα τοῦ μουσεῖου τῶν Τυράνων (φῶτο 1990, Θ.Μ.).

καὶ Μονές, πετροβολοῦνται Σερβόπουλα ἀπὸ Ἀλβανούς πού ζοῦν στό... ἀπέναντι πεζοδρόμιο καὶ γενικά ἡ παρουσία τῆς Διεθνοῦς Στρατιωτικῆς Δυνάμεως εἶναι ἡ μόνη ἐγγύηση γιὰ τὴν ἀποφυγὴ ἐξοχώσεως καὶ τοῦ ὑπολοίπου σερβικοῦ στοιχείου. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ θέση τῶν Ἀλβανῶν δέν ἦταν εὐχάριστη ὑπὸ τὴν σερβικὴ διοίκηση, ὅμως εἶναι ἡλίχι φαινόστερον ὅτι ὁ ἄλβανικός ἐθνικισμὸς δείχνει τὸ χειρότερό του πρόσωπο μὲ πράξεις ἐκδικήσεως καὶ μὲ ἀποτέλεσμα νά ἀποκλείεται γιὰ πολλὲς δεκαετίες στοῦ μέλλον ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξη Ὁρθόδοξων Σέρβων καὶ Μουσουλμάνων Ἀλβανῶν.

Οἱ ἐξελίξεις στοῦ Κοσσυφοπέδιο μᾶς ἐνδιαφέρουν καὶ ἀπὸ καθαρὰ ἑλληνικὴ ὀπτικὴ γωνία. Ἄν τελικά ἡ περιοχή ἀποσχισθῆ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀπὸ τὴν Πουγκοσλαβία, τότε θά ἔχουμε ἀλλαγὴ συνόρων μὲ εἰλόγια τῶν Μεγάλων Δυνάμεων τῆς ἐποχῆς καὶ εἶται θά ἀνοίξει περισσότερο ἡ... ὄρεξη τῆς Τουρκίας. Ἐνῶ καὶ τὸ σχέδιο διχοτομήσεως τοῦ Κοσσυφοπεδίου, ἂν ἐφαρμοσθῆ, ἴσως ἀποτελέσει πρόκλημα καὶ γιὰ μίαν «λύση» τοῦ Κυπριακοῦ συμφώνως καὶ πρὸς τὰ γνωστά σχέδια τοῦ Κόφι Ἀνάν, Γεν. Γραμματέως τοῦ ΟΗΕ.

β. Ἡ στάση τῆς νέας Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως. Θά θυμῶνται ἀρκετοὶ ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ΝΑΤΟϊκῆς ἐπιθέσεως κατὰ τῆς Σερβίας ὑπῆρχαν πολλοὶ Ρεπουμπλικάνοι στίς ΗΠΑ πού διεφώνησαν μὲ τὴν πολεμικὴ ἐπιλογή τῆ Δημοκρατικῆς Κυβε-

νήσεως Κλίντον. Μάλιστα, όρισμένοι Άμερικανοί άναλυτές μίλησαν για τόν προσωπικό πόλεμο της κ. Μάντλιν Όμπράιτ, τότε Υπουργού Έξωτερικών της Υπερδυνάμεως, ή όποία έπηρεάσθηκε από μία προσωπική της έμπάθεια κατά των Σέρβων, αλλά και από τίς άνιστόρητες και θεβιασμένες προτάσεις ενός στενού έπιτελείου άπειρων νεαρών συμβούλων. Βεβαίως, είναι δύσκολο νά πιστέψουμε ότι μία χώρα σαν τίς ΗΠΑ θά αλλάξει άποτόμως πολιτική στά Βαλκάνια, αλλά παραλλήλως δέν πρέπει νά ξεχνούμε ότι ό σημερινός ΥΠΕΞ στρατηγός Κόλλιν Πάουελ ήταν μία από τίς φωνές πού άμφισβήτησε τήν «λύση» διά των βομβαρδισμών. Η δέ Σύμβουλος Έθνικής Άσφαλείας του Προέδρου Μπούς, ή Κοντολίζα Ράϊς έχει επανειλημμένως άρθρογραφήσει κατά των ένόπλων έπεμβάσεων των ΗΠΑ σέ περιπτώσεις κατά τίς όποιες δέν είναι όφθαλμοφανές τό έθνικό συμφέρον των ΗΠΑ.

Μία πιθανή έστω και μικρή άλλαγή της άμερικανικής στάσεως θά μπορούσε νά άποδυναμώσει τά έρείμαατα του άλβανικού άλυτρωτισμού. Όμως, τό πιθανότερο είναι ότι ή κατάσταση έχει ξεφύγει από τόν άμερικανικό έλεγχο. Οί ΗΠΑ άργά ή γρήγορα θά ανακαλύψουν ότι εξέθρεψαν έναν επικίνδυνο ταρξία των Βαλκανίων και ότι ή πορεία των όπαδών της Μεγάλης Άλβανίας είναι πλέον χωρίς έπιστροφή. Κάτι αντίστοιχο συνέβη και μέ τούς ισλαμιστές του Άφγανιστάν, οι όποιοι έξοπλίσθηκαν στην δεκαετία του 1980 από τούς Άμερικανούς κατά των Σοβιετικών εισβολέων, αλλά σήμερα έχουν έξελιχθεί σέ μία φανατική ένοπλη μάστιγα (ίδη Μπίν Λάντεν κλπ.).

γ. Τό μέλλον του κράτους των Σκοπίων. Έπανερχεται και μάλιστα από τήν έλληνική πλευρά ή συζήτηση για τό όριστικό όνομα του σκοπιανού μορφώματος και γράφονται διάφορες πιθανές όνομασίες. Όμως ή δική μας πλευρά δέν θά έπρεπε την στιγμή αυτή νά διαζεται, αλλά αντίθέτως θά έπρεπε νά πιέξει. Διότι τά Σκόπια άντιμετωπίζουν τό φάσμα της διαλύσεώς τους μεταξύ Άλβανίας και Βουλγαρίας ή, σέ καλύτερη περίπτωση, της καντονοποίησης. Η μόνη χώρα πού δέν άπειλεί τήν άνασφαλή Κυβέρνηση των Σκοπίων είναι ή Έλλάς, ή όποία δικαιούται νά ζητήσει κάποια άνταλλάγματα για τήν επί έξαιτία γενναιόδωρη πολιτική και οικονομική ύποστήριξη πού παρέχει στην κυριαρχούσα σλαβική κοινότητα του πολυεθνικού αυτού κρατιδίου.

Ό άλβανικός άλυτρωτικός άνεμος ήδη πνέει μέ μανία στις δυτικές έπαρχίες της ψευδομακεδονίας. Παρακλάδια του Άπελευθερωτικού Στρατού του Κοσοβο πεδίου δρούν άνεξέλεγκτα στο Τέτοβο, στο Ντέμπαρ και στην Στρούγκα, Σλάβοι άστυνομικοί δέχονται έπιθέσεις, όλμοι δάλλουν έναντίον τραίνων, όπλοστάσια άνακαλύπτονται και ή κυριαρχία της Σκοπιανής Κυβερνήσεως του έθνικιστή Λιούπτοο Γκεοργκιεφσκι είναι σχεδόν άνύπαρκτη επί του άλβανικού πληθυσμού. Οί Άλβανοί γνωρίζουν ότι ό ρυθ-

μός δημογραφικής άναπτύξεώς των θά τούς καταστήσει κυρίαρχους στο κράτος αυτό μέσα σέ 20 χρόνια, βλέπουν όμως ως πιθανή και μία ταχύτερη άυτονόμησή τους μέ τήν ισχύ των όπλων κατά τό πρότυπο του Κοσοβο πεδίου.

Ό άλλος πόλος των διαλυτικών φαινομένων είναι ό βουλγαρικός έθνικισμός. Η Βουλγαρία δέν έκρυψε ποτέ από τό 1990 και έξής τήν έπίσημη θέση της ότι οι Σλάβοι των Σκοπίων είναι Βούλγαροι και όχι «Μακεδόνες». Σύγχρονοι Βούλγαροι ιστορικοί καταγγέλλουν ότι τό «Μακεδονικό Έθνος» είναι κατασκευάσμα της Κομμουνιστικής Διεθνούς κατά τόν Στέφαν Νικόλοφ, για παράδειγμα, στον όποιο άνατέθηκε από άμερικανική έγκυκλοπαίδεια του οίκου «Ficofj Diabrom» ή συγγραφή λήμματος για τή Μακεδονία και τούς Μακεδόνες, αυτό τό κράτος είναι τεχνητό δημιούργημα της Κομιντέρν και ό λαός πού ζει σέ αυτό είναι βουλγαρικής καταγωγής. Είναι χαρακτηριστικό των βουλγαρικών θέσεων και διαθέσεων τό έξής γεγονός. Πρό τριών μηνών άνοιξαν στην πόλη των Σκοπίων τά γραφεία της φιλοβουλγαρικής όργανώσεως ΡΑΤΚΟ, ή όποία προπαγανδίζει τήν προσάρτηση των Σκοπίων στη Βουλγαρία. Στά έγκαίνια αυτά παρέστη και ό Βούλγαρος Πρόεδρος! Άς μήν λησμονούμε, άλλωστε, ότι και τό κυβερνών κόμμα των Σκοπίων φέρει τό όνομα ΒΜΡΟ, δηλαδή της πολιτικής όργανώσεως των Βουλγάρων κομιτατζήδων του 1893, και έχει ως έμβλημά του τόν Βουλγαρικό λέοντα.

Τά γεγονότα δείχνουν σαφώς ότι οι κρατούντες στα Σκόπια αισθάνονται τρομερή άνασφάλεια για τό άμεσο μέλλον. Άν πιεστούν καταλλήλως, είναι πολύ πιθανόν νά ύποχωρήσουν στο ζήτημα του όνόματος. Δυστυχώς, ή έλληνική κυβερνητική διπλωματία έχει ξεχάσει τί σημαίνει πίεση και γνωρίζει μόνον νά ύποχωρεί και νά πανηγυρίζει για άποτυχημένες «οικονομικές διεισδύσεις». Μία χαρακτηριστική ένδειξη της ψυχολογίας των Σκοπιανών έδωσαν οι ήγέτες της Σχισματικής από τό 1967 «Όρθοδόξου Μακεδονικής Έκκλησίας», οι όποιοι κατόπιν καταλλήλων χειρισμών του Άρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Έλλάδος κ. Χριστοδούλου, δέχθηκαν νά επανέλθουν στην κανονική τάξη και νά όνομαστούν «Άρχιεπισκοπή Άχριδών και Σκοπίων». Βεβαίως, χρειάζεται και ή συνεννόηση μέ τό Οικουμενικό Πατριαρχείο και μέ τήν Έκκλησία της Σερβίας, από τήν όποία άπεκόπηκαν τό 1967 οι τρεις Μητροπόλεις των νοτίων έπαρχιών της. Τό γεγονός πάντως παραμένει ότι οι Σκοπιανοί Ιεράρχες δέχθηκαν νά εγκαταλείψουν τό όνομα «Έκκλησία της Μακεδονίας». Η έλληνική κρατική διπλωματία θά έπρεπε ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ νά άφυπνισθεί και νά διδαχθεί από τήν έπιτυχία της εκκλησιαστικής μας διπλωματίας, ώστε νά δημιουργηθούν καλύτερες προϋποθέσεις για τήν έξήγηση του θέματος.

Κωνσταντίνος Χολέβας

ΤΟ ΑΠΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

Επιμέλεια
Θεόδωρος Μπινιχάκης

Η «ΕΛΛΟΠΙΑ» είχε την χαρά να εξασφαλίσει συνέντευξη από τον έγκριτο επιστήμονα και συνετό πολίτη, Διευθυντή του Τμήματος Έρευνών Φυσικοχημείας του Ε.ΚΕ.Φ.Ε. «ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ» και Γενικό Γραμματέα Βαλκανικών Χημικών Έταιρειών κ. Νικόλαο Κατσαρό.

Τό κυρίως θέμα της συνεντεύξεως ήταν οι συνέπειες για τό περιβάλλον και τόν άνθρωπο από τούς ΝΑΤΟϊκούς Βομβαρδισμούς στό έδαφος τής Νέας Γιουγκοσλαβίας πρίν από δύο χρόνια.

Η διαφωτιστική συνομιλία μας μέ τόν κ. Κατσαρό, παρ' όλο πού σέ κάποια σημεία οί άπαντήσεις ήσαν συγκεκαλυμμένες και άκαδημαϊκές, προκαλούν τρόμο για τούς άμεσους αλλά και μελλοντικούς κινδύνους τής ευρύτερης περιοχής στην Χερσόνησο του Αΐμου.

Τό πλήρες κείμενο τής συνεντεύξεως έχει ως εξής:

ΕΛΛΟΠΙΑ: Κύριε Κατσαρέ την περίοδο που δια-
νύουμε γίνεται ευρεία προβολή από τα Μ.Μ.Ε. για
το ονομαζόμενο «Σύνδρομο των Βαλκανίων».

**Τι είναι το απεμπλουτισμένο ουράνιο και πού
χρησιμοποιείται;**

Ν.Κ.: Όταν παίρνουμε από τη φύση το ουρικό, βρίσκεται σε δύο μορφές, το Ουράνιο-235 και το Ουράνιο-238. Διαχωρίζουμε αυτό το μίγμα και το Ουράνιο-235 το χρησιμοποιούμε ως πυρηνικό καύσιμο στους αντιδραστήρες παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας ή στα πυρηνικά όπλα και αυτό που μένει, το Ουράνιο-238, είναι άχρηστο υλικό. Αυτό, όχι μόνο είναι ραδιενεργό υλικό που εκπέμπει ραδιενέργεια για τεσεραμισι δισεκατομμύρια χρόνια αλλά είναι και τοξικό και γι' αυτό πρέπει να αποθηκευθεί βαθιά μέσα στη γη, κάτι που κοστίζει πολύ. Βρέθηκε λοιπόν μια εύκολη χρήση του, επειδή λόγω της σκληρότητάς του το Ουράνιο-238 μπορεί να διαπερνά τανκ, γέφυρες, οχυρωματικά έργα και ονομάζεται και «απεμπλουτισμένο ουράνιο», χρησιμοποιείται στις μύτες των βλημάτων, για να διαπερνά τα άρματα και να τα καταστρέφει. Αξιοποιήθηκε, λοιπόν, ένας φτηνός τρόπος, για να απαλλαγούν οι ΗΠΑ από 800.000 τόνους απεμπλουτισμένου ουρανίου που διαθέτουν και που θα τους κόστιζε τεράστια ποσά η αποθήκευσή του. Συγχρόνως, το απεμπλουτισμένο ουράνιο χρησιμοποιείται εκτός από την παρασκευή βλημάτων και πυραύλων, στη θωράκιση αρμάτων, στην κατασκευή ναρκών, ως έρμα σε αεροπλάνα, σε φυσίγγια κ.λπ. Τέτοια οπτικά συστήματα εκτός των ΗΠΑ παράγουν η Αγγλία, η Γαλλία και η Ρωσία. Υπάρχουν υπόνοιες για το Ισραήλ, για κάποιες αραβικές και κάποιες ασιατικές χώρες.

ΕΛΛΟΠΙΑ: Είναι επικίνδυνο το απεμπλουτισμένο ουράνιο και πώς επηρεάζει την υγεία μας;

Ν.Κ.: Ναι, είναι επικίνδυνο, γιατί ρυπαίνει το περιβάλλον με ραδιενέργεια και επηρεάζει την υγεία μας. Όταν ένα βλήμα απεμπλουτισμένου ουρανίου χτυπήσει ένα άρμα και το διαπερνά λόγω τριβής, αυξάνεται η θερμοκρασία στους 4.000 °C, οπότε το ουράνιο καίγεται και γίνεται αέριο. Υπό τη μορφή αερίου ταξιδεύει με τον άνεμο και μετά την ψύξη μετατρέπεται σε πολύ λεπτή σκόνη, που μπορεί να ταξιδέψει σε απόσταση 40-60 χιλιομέτρων ή και πε-

ρισσότερο με δυνατούς ανέμους. Το ουράνιο, είτε με τη μορφή σκόνης είτε με τη μορφή αερίου, εγκαθίσταται στον οργανισμό εκείνου που το εισπνέει και αρχίζει τη βλαβερή επίδρασή του με τη ραδιενέργεια που εκπέμπει και την τοξικότητα που διαθέτει. Προσβάλλει τα νεφρά, το συκώτι, το αμυντικό σύστημα του οργανισμού και έχει θεωρηθεί υπεύθυνο για καρκινογενέσεις, λευχαιμίες, καρκίνο πνευμόνων, μελανώματα καθώς και τερατογενέσεις. Αυτός ο συνδυασμός τοξικότητας και ραδιενέργειας το κάνει τόσο επικίνδυνο. Επιπλέον, ρυπαίνει το περιβάλλον με ραδιενέργεια. Η σκόνη αυτή του απεμπλουτισμένου ουρανίου από το έδαφος σιγά σιγά περνάει στον υδροφόρο ορίζοντα και στην τροφική αλυσίδα, λαχανικά, εσπεριδοειδή, ζώα κ.λπ.

Τέλος, ένα υλικό που βρισκόταν βαθιά στη γη και η ραδιενέργεια και η τοξικότητα του δεν έφθανε μέχρι εμάς, τώρα με τα βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανίου ήρθε στην επιφάνεια της Γης και θα ρυπαίνει το περιβάλλον με ραδιενέργεια για πάρα πολλά χρόνια. Ήμουν μεταξύ αυτών που ενημέρωσαν τη Βουλή για τις επιπτώσεις στο περιβάλλον από τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία και νιώθω ικανοποιημένος που η επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων και Άμυνας της Βουλής ζήτησε την κατάργηση οπλικών συστημάτων απεμπλουτισμένου ουρανίου και καταστροφή των ήδη υπαρχόντων. Δεν πρέπει να ρυπαίνουμε αυτό τον πλανήτη, ιδιαίτερα με ραδιενέργεια, διότι σε αυτόν θα ζήσουν τα παιδιά μας και οι επόμενες γενιές. Επίσης, παρόμοια απόφαση πήρε και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πριν λίγες μέρες.

Το παλιό πατριαρχείο του Πετς (Κόσοβο), που θεωρείται η «μυστικιστική μήτρα» του σερβικού λαού

ΕΜΟΠΙΑ: Τι είναι το Σύνδρομο των Βαλκανίων;

Ν.Κ.: Το Σύνδρομο του Κόλπου παρατηρήθηκε στους βετεράνους του πολέμου στον Περσικό Κόλπο, που παρουσίασαν μια σειρά από συμπτώματα, όπως κόπωση, νεφρική ανεπάρκεια, πονοκέφαλο και καρκίνους, μελανώματα, καρκίνο του πνεύμονα, των οστών, λευχαιμία κ.λπ. Όλα αυτά τα συμπτώματα έχουν αποδοθεί στην έκθεση των στρατιωτών στη σκόνη ή στο αέριο του απεμπλουτισμένου ουρανίου που εισέπνευσαν. Τα συμπτώματα αυτά εμφανίζονται μετά από μερικά χρόνια, συνήθως τέσσερα ή πέντε. Παρόμοια συμπτώματα άρχισαν να εμφανίζονται και οι στρατιώτες που υπηρέτησαν στη Βοσνία και πολύ πιθανόν τα επόμενα χρόνια να εμφανισθούν παρόμοια συμπτώματα και σε κάποιους από αυτούς που υπηρέτησαν στο Κοσσυφοπέδιο. Το ΝΑΤΟ παραδέχθηκε ότι χρησιμοποίησε 944.000 βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανίου στον πόλεμο του Κόλπου, όπως επίσης και 31.000 βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανίου στο Κοσσυφοπέδιο και 7.000 βλήματα στη Ν. Σερβία κάτω από τον 44ο παράλληλο νότια της πόλης Νις, όπου σύμφωνα με μετρήσεις των επιστημόνων του πυρηνικού κέντρου Vinea της Σερβίας επτά περιοχές στη Ν. Σερβία και μία στο Μαυροβούνιο είναι μολυσμένες από τη ραδιενέργεια των βλημάτων απεμπλουτισμένου ουρανίου. Έτσι, τα συμπτώματα που εμφάνισαν οι στρατιώτες που αναπτύχθηκαν στην Βοσνία και στο Κοσσυφοπέδιο είναι όμοια με αυτά που παρουσίασαν οι βετεράνοι του πολέμου στον Κόλπο, γι' αυτό σε αντιστοιχία με το Σύνδρομο του Κόλπου ονομάστηκε Σύνδρομο των Βαλκανίων.

Λεωφορείο χτυπήθηκε από θόμβα του ΝΑΤΟ στο Πετς.

ΕΜΟΠΙΑ: Έχει αποδειχθεί ότι το απεμπλουτισμένο ουράνιο είναι υπεύθυνο για λευχαιμία και καρκινογενέσεις;

Ν.Κ.: Η επιστήμη ακολουθεί μια ορισμένη μεθοδολογία, για να αποδείξει ότι το απεμπλουτισμένο ουράνιο προκαλεί καρκίνους. Χρειάστηκαν περισσότερο από πενήντα χρόνια έρευνας, για να αποδειχθεί ότι το τσιγάρο βλάπτει σοβαρά την υγεία. Η επιστήμη, για να αποδείξει ότι το ουράνιο προκαλεί καρκίνους, πρέπει να αποκλείσει άλλους παράγοντες, όπως ατμοσφαιρική ρύπανση, διατροφή, φάρμακα κ.λπ., κάτι που απαιτεί χρόνο. Δεν πιστεύω ότι υπάρχει κανείς που να υποστηρίζει ότι θα πρέπει για πενήντα χρόνια να σκορπίζονται στον πλανήτη τα βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανίου, έως ότου η επιστήμη να αποδείξει ότι υπάρχει σχέση ή όχι μεταξύ καρκίνου και απεμπλουτισμένου ουρανίου.

Στον πόλεμο του Κόλπου 90.000 βετεράνοι του αμερικανικού στρατού και 6.000 του αγγλικού αποζημιώθηκαν από τις κυβερνήσεις για τις βλάβες στην υγεία τους. Το Αμερικανικό Πεντάγωνο αποζημίωσε τους 90.000 βετεράνους, παραδέχθηκε ότι υπήρχε βλάβη στην υγεία τους, ουδέποτε όμως παραδέχθηκε ότι η αιτία ήταν το απεμπλουτισμένο ουράνιο. Αυτή είναι και η πραγματικότητα. Το Σύνδρομο του Κόλπου επαναλήφθηκε με το Σύνδρομο των Βαλκανίων και η σχέση με το απεμπλουτισμένο ουράνιο υπάρχει. Συμφωνώ ότι απαιτείται περισσότερη έρευνα, έως ότου αποδειχθεί ότι τα Σύνδρομα αυτά οφείλονται στο απεμπλουτισμένο ουράνιο. Βέβαια, έχει μεγάλη σημασία πόση ποσότητα απεμπλουτισμένου ουρανίου εισέπνευσε κάποιος, για πόσο χρονικό διάστημα και με ποια μορφή, οξειδίων του ουρανίου ή τη στερεή μορφή. Είναι, δηλαδή, αρκετοί οι παράγοντες που πρέπει να ληφθούν υπόψη.

Ίσως, εκτός της ραδιοτοξικότητας πρέπει να λάβουμε υπόψη και άλλους παράγοντες, όπως χημικούς ρύπους κ.λπ., που συντέλεσαν στην εμφάνιση του Συνδρόμου του Κόλπου, των Βαλκανίων κ.λπ.

ΕΜΟΠΙΑ: Επισκεφθήκατε τη Σερβία κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών ως Πρόεδρος της Ένωσης Ελλήνων Χημικών και καταγγείλατε τις οικολογικές καταστροφές από τους βομβαρδισμούς των βιομηχανιών. Τι λέτε σήμερα;

Ν.Κ.: Κατά την επίσκεψη στη Σερβία στη διάρκεια των βομβαρδισμών έγινα μάρτυρας της τεράστιας οικολογικής καταστροφής από τους χημικούς ρύπους που εκλύθηκαν στο περιβάλλον της Σερβίας. Στο Πάντσεβο, τη μεγαλύτερη βιομηχανική περιοχή της Σερβίας, από τους βομβαρδισμούς στα διυλιστήρια, στο εργοστάσιο λιπασμάτων AZOTARA και στο εργοστάσιο των πετροχημικών εκλύθηκαν χιλιάδες τόνοι πολυκυκλικών αρωματικών υδρογονανθράκων, ουσίες τοξικές και καρκινογόνες, από το πετροχημικό εργοστάσιο, δεκάδες τόνοι βινυλοχλωριδίου και αιθυλενοδιχλωριδίου, ουσίες τοξικές και καρκινογόνες, όπως και δεκάδες τόνοι υδραργύρου που μόλυναν το έδαφος. Σημαντικές ποσότητες από τις επικίνδυνες αυτές ουσίες διέρρευσαν στον ποταμό Δούναβη. Στην πόλη Νόβισαντ από τους βομβαρδισμούς στα διυλιστήρια οι καπνοί κάλυπταν τον ήλιο περισσότερο από τρεις μέρες και

στο Πάντσεβο οι τοξικοί ρύποι υπερέβησαν το ανώτατο επιτρεπτό όριο στην ατμόσφαιρα κατά δεκάδες χιλιάδες φορές. Τις επισημάνσεις μας εκείνες επιβεβαίωσαν αργότερα δύο διακεκριμένες επιτροπές εμπειρογνομόνων. Η μία ήταν η Επιτροπή Focus από εμπειρογνώμονες των χωρών της Ρωσίας, Αυστρίας, Ελβετίας και Ελλάδας, οι οποίοι και επιβεβαίωσαν τις δικές μας διαπιστώσεις και χαρακτηριστικά ανέφεραν ότι το περιβάλλον στη Σερβία είναι μολυσμένο με χημικούς ρύπους, ιδιαίτερα ο ποταμός Δούναβης, και επεσήμαναν στην Έκθεσή τους (Ιούνιος 1999) ότι το περιβάλλον στη Ν. Σερβία και στο Κοσσυφοπέδιο είναι μολυσμένο με ραδιενέργεια από τα βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανού. Η Έκθεση των εμπειρογνομόνων των Ηνωμένων Εθνών τον Σεπτέμβριο του 1999 υπογράφεται από δεκατέσσερις εμπειρογνώμονες της επιτροπής περιβάλλοντος των Ηνωμένων Εθνών με επικεφαλής τον υπουργό Περιβάλλοντος της Φιλανδίας.

Η Έκθεση αυτή αναφέρει ότι τέσσερις περιοχές στη Σερβία, το Πάντσεβο, το Νόβισαντ, το Κρακούγεβατς και το Μπορ, πρέπει να θεωρηθούν ως περιοχές υψηλής χημικής ρύπανσης εξαιτίας των βομβαρδισμών. Επιπλέον, οκτώ ακόμη περιοχές της Σερβίας είναι επίσης επιβαρυνμένες με χημικούς ρύπους από τους βομβαρδισμούς. Σε πολλές περιπτώσεις, όπως το Νόβισαντ, όπου ο υδροφόρος ορίζοντας είναι στο ενάμισι με δύο μέτρα, πρέπει να παρακολουθούνται τα νερά και η τροφική αλυσίδα για το ενδεχόμενο μόλυνσης από τους χημικούς ρύπους. Εδώ θα πρέπει να επισημάνω ότι από τους βομβαρδισμούς των μονάδων ηλεκτροπαραγωγής εκλύθηκαν κλοφέν και διοξίνες καθώς και από τις αποθήκες των μετασχηματιστών. Τα κλοφέν, οι διοξίνες και οι πολυαρωματικοί υδρογονάνθρακες παραμένουν στο περιβάλλον για πολλά χρόνια και είναι ιδιαίτερα τοξικά και καρκινογόνα. Η Έκθεση του Haavisto επισημαίνει ότι ο Δούναβης είναι πολύ μολυσμένος εξαιτίας του πολέμου και πρέπει να αναληφθεί διεθνής πρωτοβουλία για την αποκατάστασή του.

ΕΜΟΠΙΑ: Πιστεύετε ότι πρέπει να επανέλθουν οι Έλληνες φοιτητές που σπουδάζουν στη Σερβία;

Ν.Κ.: Ναι, διότι οι φοιτητές μας ζουν σε ένα περιβάλλον όπου η ποιότητα ζωής είναι υποβαθμισμένη εξαιτίας του πολέμου, και πολλές περιοχές έχουν ρυπανθεί με χημικούς ρύπους. Βέβαια, δεν λέω ότι ήταν παράδεισος η Σερβία πριν από τον πόλεμο, υποβαθμίστηκε όμως περισσότερο μετά από αυτόν. Συγχρόνως υπάρχει και η οικονομική αφαίμαξη των γονέων που τους στέλνουν νερό, τρόφιμα κ.λπ., κάτι που δεν γίνονταν πριν από τον πόλεμο. Κυρίως, όμως, η αγωνία των γονιών τους και των ίδιων των φοιτητών για την υγεία τους είναι το σοβαρότερο πρόβλημα. Η κυβέρνηση, το κράτος πρόνοιας, πρέπει να δει αυτό το θέμα με ιδιαίτερη ευαισθησία και όχι να παραμένει εγκλωβισμένη στην αντίληψη ότι, αν γυρίσουν οι φοιτητές από τη Σερβία, αυτό σημαίνει πως παραδέχεται ότι η Σερβία έχει ρυπανθεί εξαιτίας του πολέμου. Είναι το συνολικό πρόβλημα των φοιτητών μας στη Σερβία που προέκυψε εξαιτίας του πολέμου και που πρέπει να το εξετάσει το κράτος πρόνοιας.

ΕΜΟΠΙΑ: Η περιοχή του Κοσσυφοπεδίου είναι μολυσμένη με ραδιενέργεια; Γνώριζε η κυβέρνηση από πριν ότι στο Κόσσοβο είχαν χρησιμοποιηθεί βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανού;

Ν.Κ.: Η Έκθεση της επιτροπής Focus που κοινοποιήθηκε το 1999 με συμμετοχή εκπροσώπου του Υπουργείου Εξωτερικών, του κ. Ρόντου, ανέφερε ότι χρησιμοποιήθηκαν στο Κόσσοβο βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανού. Επίσης, η Έκθεση των εμπειρογνομόνων του ΟΗΕ το Σεπτέμβριο του 1999 αναφέρει ότι στο Κοσσυφοπέδιο χρησιμοποιήθηκαν βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανού. Το ίδιο αναφέρει και Έκθεση του πυρηνικού κέντρου της Σερβίας VINCA. Όλες αυτές οι Εκθέσεις ήταν γνωστές στην κυβέρνηση πριν το Δεκέμβριο του 1999 όταν το ΝΑΤΟ επίσημα παραδέχθηκε ότι ρίχτηκαν 31.000 βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανού στο Κοσσυφοπέδιο. Στην Έκθεση του ΟΗΕ αναφέρει ότι τα νερά στο Κοσσυφοπέδιο είναι ιδιαίτερα μολυσμένα και απαιτούνται εκατομμύρια δολάρια για τον καθαρισμό τους.

ΕΜΟΠΙΑ: Πιστεύετε ότι πρέπει να επανέλθουν οι Έλληνες στρατιώτες;

Ν.Κ.: Πιστεύω ότι τώρα δεν υπάρχει πρόβλημα ραδιενέργειας. Η κατάσταση ήταν διαφορετική για εκείνους που πήγαν πρώτοι τον Ιούνιο του 1999, τότε δεν έγιναν μετρήσεις ραδιενέργειας. Οι στρατιώτες πίνουν νερό και φαγητό που έρχεται από την Ελλάδα και παραμένουν εκεί για μικρό χρονικό διάστημα, 6-8 μήνες.

ΕΜΟΠΙΑ: Τα εισαγόμενα λαχανικά από τη Σερβία είναι μολυσμένα με ραδιενέργεια;

Ν.Κ.: Όχι, τα καταψυγμένα, όπως αρακάς, φασολάκια και άλλα κατεψυγμένα λαχανικά σοδιάς του 2000 που ελέγχθηκαν από την Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας δεν βρέθηκαν μολυσμένα. Δεν ελέγχθηκαν, όμως, εκείνα που εισήχθησαν τον περασμένο χρόνο παραγωγής, το 1999. Με τα κρέατα είχαμε εμπάρκο από τη Σερβία και έτσι δεν δημιουργήθηκε πρόβλημα.

ΕΜΟΠΙΑ: Με τα βλήματα του απεμπλουτισμένου ουρανού που ρίχθηκαν στις ασκήσεις του Ναυτικού στα πεδία βολής της Αγγιάλου και Κρανιάς υπάρχει πρόβλημα;

Ν.Κ.: Όχι τώρα. Στην Αγγιάλο και την Κρανιά οι ασκήσεις έγιναν το 1984, δεκαέξι χρόνια αργότερα

Η εκπληκτική γειτνίαση αυτής της ορθόδοξης εκκλησίας μ' ένα μουσουλμανικό τέμενος, στην πόλη Ουρόσεβατς του Κοσσοβού, έρχεται σε αντίθεση με την αδυναμία συνύπαρξης αυτών των δύο διαφορετικών θρησκευτικών στοιχείων στο Κόσσοβο.

Βαγόني του βομβαρδισθέντος τρένου στη γέφυρα της χαράδρας Grdelica. Οι νεκροί αριθμούσαν πάνω από 20. Και πάλι κατά λάθος.

είναι απίθανο να διαπιστωθεί με βεβαιότητα αν υπήρχε μόλυνση. Όσο για αυτά που έπεσαν στη θάλασσα, αυτά είναι αδύνατο να ανασυρθούν. Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος έκρηξης ούτε και μόλυνσης του Αιγαίου, παρά το γεγονός ότι όταν αρχίσει η διάβρωση μετά από πολλά χρόνια η αραίωση που θα συμβαίνει από τη διασπορά του θα είναι πολύ μεγάλη και δεν θα επηρεάσει το θαλάσσιο περιβάλλον. Βέβαια, δεν πιστεύω ότι θα πρέπει οι θαλάσσιές μας να γίνουν αποθήκες βλημάτων απεμπλουτισμένου ουρανού ή άλλων πυρηνικών βλημάτων.

ΕΛΜΟΠΙΑ: Τι έχετε να προτείνετε;

Ν.Κ.: Αυτό που πρέπει αμέσως να γίνει είναι η απαγόρευση της χρήσης οπλικών συστημάτων απεμπλουτισμένου ουρανού και η καταστροφή των αποθηκευμένων. Κυβερνήσεις, Διεθνείς οργανισμοί, ΟΗΕ, Ευρωπαϊκή Ένωση, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κ.λπ. μη κυβερνητικές οργανώσεις, δημοτικά συμβούλια και λαός πρέπει να ζητήσουν την απαγόρευση των οπλικών συστημάτων απεμπλουτισμένου ουρανού.

ΕΛΜΟΠΙΑ: Τον τελευταίο καιρό βρέθηκαν στο Ασβεστοχώρι, στο δήμο Χορτιάτη, πλακίδια με πλουτώνιο. Τι είναι το πλουτώνιο;

Ν.Κ.: Πράγματι στο δάσος Κουρί, στο δήμο Χορτιάτη της Θεσσαλονίκης, βρέθηκαν τρία γραμμάρια πλουτωνίου ως επίχρισμα σε πλάκες τιτανίου. Αυτά βρέθηκαν από το ΣΔΟΕ κατόπιν παρακολούθησης υπόπτων που τα έθαψαν εκεί. Στη συνέχεια το ΣΔΟΕ κάλεσε την Ελληνική Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας που εντόπισε πλουτώνιο σε πλακίδια τιτανίου. Το πλουτώνιο είναι 200.000 φορές περισσότερο ραδιενεργό από το απεμπλουτισμένο ουράνιο και 1.000.000 περισσότερο τοξικό, εκπέμπει δε ραδιενέργεια για περισσότερο από 24.000 χρόνια. Δεν υπάρχει στη φύση, παράγεται στους πυρηνικούς αντιδραστήρες και έχει ως αποκλειστική χρήση την κατασκευή πυρηνικών βομβών.

ΕΛΜΟΠΙΑ: Πώς βρέθηκε το πλουτώνιο εκεί;

Ν.Κ.: Δυστυχώς, μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης πολλοί στρατιωτικοί και επιστήμονες έπαιρναν παράνομα ραδιενεργά υλικά από τα πυρηνικά εργοστάσια, για να τα πουλήσουν λαθραία στην Ευρώπη και αλλού. Κάποιες χώρες, αραβικές, ασια-

τικές κ.ά., ενδιαφέρονται να κατασκευάσουν πυρηνικές βόμβες πλουτωνίου. Για μια τέτοια βόμβα απαιτούνται πέντε κιλά πλουτωνίου, αλλά, καταλαβαίνετε, τρία γραμμάρια από εδώ, 100 γραμμάρια από αλλού, κάποια στιγμή συγκεντρώνουν την κρίσιμη ποσότητα των πέντε κιλών. Μόνο κράτη μπορούν να έχουν την τεχνολογία για κατασκευή όπλων, όχι ιδιώτες ή ομάδες ανθρώπων. Μπορεί όμως το πλουτώνιο να αποβεί ιδιαίτερο επικίνδυνο, αν πέσει σε χέρια τρομοκρατών ή παρανοϊκών, αν το διαλύσουν και το ρίξουν σε δεξαμενές νερού ή αν το διασκορπίσουν στον αέρα και προκαλέσουν χιλιάδες θανάτους.

ΕΛΜΟΠΙΑ: Γιατί το πλουτώνιο ήταν απάνω σε πλακίδια τιτανίου;

Ν.Κ.: Προφανώς οι παράνομοι προσπαθούσαν να εξαπατήσουν τους αγοραστές εμφανίζοντας όλη την ποσότητα ως πλουτώνιο, που ήταν στην πραγματικότητα τρία γραμμάρια, ενώ τα 570 πλακίδια ζυγίζουν λόγω τιτανίου τριάνμισι κιλά περίπου.

ΕΛΜΟΠΙΑ: Κινδυνεύει η περιοχή;

Ν.Κ.: Όχι, η Ελληνική Επιτροπή Ατομικής Ενέργειας έκανε μετρήσεις σε όλη τη γύρω περιοχή και δεν διαπίστωσε την παραμικρή μόλυνση, ούτε στο χώμα ούτε στο νερό.

ΕΛΜΟΠΙΑ: Πριν από μερικές μέρες συνελήφθησαν κάποιοι που προσπάθησαν στα Καμένα Βούρλα να πουλήσουν «κόκκινο υδράργυρο». Τι είναι αυτό;

Ν.Κ.: Πιθανόν πρόκειται για κωδικό όνομα απεμπλουτισμένου ουρανού, ή ουρανού ή πλουτωνίου ή άλλου ραδιενεργού υλικού που χρησιμοποιούν παράνομοι. Δίνουν εφιαλτικές ιδιότητες στον «κόκκινο υδράργυρο» (ένα κιλό κοστίζει 1,5 δισεκατομμύρια δραχμές) και λένε ότι χρησιμοποιείται ως πυροκροτητής στις ατομικές βόμβες, ως χρήσιμο υλικό στις βόμβες νετρονίων ή ως μεγάλης ισχύος εκρηκτική ύλη. Κανείς, όμως, μέχρι σήμερα δεν έχει συλλάβει κάποιον που να έχει «κόκκινο υδράργυρο» με αυτές τις στρατιωτικές χρήσεις. Αυτοί που συνέλαβαν στα Καμένα Βούρλα, πουλούσαν ένα κιλό για 1,5 δισεκατομμύρια δραχμές, όταν αυτό αναλύθηκε στον Δημόκριτο, βρέθηκε ότι το «προϊόν» που πουλούσαν ήταν μείγμα από ψευδάργυρο και ενώσεις υδραργύρου, ένα άχρηστο υλικό χωρίς καμιά στρατιωτική χρήση το οποίο κόστιζε δύο ή τρεις χιλιάδες δραχμές!!!

ΕΛΜΟΠΙΑ: Τα βλήματα που ρίχθηκαν στο Κόσσοβο περιείχαν και άλλα υλικά εκτός του απεμπλουτισμένου ουρανού;

Ν.Κ.: Δυστυχώς, ναι. Έπρεπε, όμως, πρώτα το εργαστήριο πυρηνικών ερευνών στην Ελβετία να ανακoinώσει ότι διαπίστωσε πως στα βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανού υπήρχαν και ίχνη πλουτωνίου, αμερίκιου και ποσειδωνίου. Μετά από λίγες μέρες το ΝΑΤΟ παραδέχθηκε ότι τα βλήματα απεμπλουτισμένου ουρανού είχαν ίχνη πλουτωνίου, αμερίκιου και ποσειδωνίου και χρησιμοποιήθηκαν όχι μόνο στο Κοσσυφοπέδιο αλλά και στη Βοσνία και στον Πόλεμο του Κόλπου. Ευτυχώς που ήταν σε ίχνη, ιδιαίτερα το πλουτώνιο, γιατί αρκούν μερικά γραμμάρια πλουτωνίου, για να προκαλέσουν χιλιάδες θανάτων λόγω της υψηλής ραδιοτοξικότητας που έχει.

ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ & ΑΜΥΝΤΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Του Γ. Βοσκόπουλου*

«Αποτελεί απόφθεγμα, βασισμένο στην εμπειρία ανά τον κόσμο όλου του ανθρώπινου γένους, ότι σε κανένα έθνος δεν μπορούμε να έχουμε εμπιστοσύνη πέραν του σημείου από το οποίο δεσμεύεται από τα συμφέροντά του... κάτι που κανένας σώφρων ηγήτορας ή πολιτικός ηγέτης δεν θα τοημήσει να ξεχάσει».¹

George Washington, Επιστολή στο Κονγκρέσο, 14 Νοεμβρίου 1778.

Ο καθορισμός του τι εστί εθνικό συμφέρον αποτελεί ζήτημα αμφιλεγόμενο από τη φύση του, καθώς αυτό μπορεί να λάβει τόσες μορφές όσες και οι προτεινόμενες στρατηγικές στο πεδίο του αμυντικού σχεδιασμού. Κατ' άλλους μπορεί να αποτελέσει στενή έννοια, η οποία να περιλαμβάνει μόνο περιορισμένους εθνικούς στόχους, που συχνά δεν είναι συμβατοί με στόχους άλλων παικτών, με αποτέλεσμα την υιοθέτηση συγκρουσιακών πολιτικών. Ορισμένοι αναλυτές θεωρούν πως το εθνικό συμφέρον μπορεί να εξυπηρετηθεί μόνο μέσα από το γενικό κοινό συμφέρον όλων των οντοτήτων, γι' αυτό το λόγο γίνονται διατυπώσεις περί «γενικού καλού» και αναφορά σε κοινά επωφελείς πολιτικές επιλογές. Για παράδειγμα, η ορθή διατύπωση ότι ο πόλεμος αποτελεί απειλή για την ανθρωπότητα δεν αρκεί για να ομογενοποιηθούν τα επιμέρους εθνικά συμφέροντα των χωρών που συνθέτουν το διεθνή πολιτικό στίβο. Η μεταψυχροπολεμική νόρμα ομογενοποίησης των εθνικών συμφερόντων μικρών και μεσαίων παικτών, καθώς και η προσπάθεια περιθωριοποίησης της αυτονομίας του έθνους-κράτους χρησιμοποιεί ως αιχμή του δόρατος την παγκοσμιοποίηση, η οποία τείνει να αμβλύνει τις όποιες υποκειμενικές εκτιμήσεις περί εθνικού συμφέροντος, προκειμένου να διαμορφώνει μη συγκρουσιακές αντιδράσεις από μέρους μικρών χωρών και τοπικών κοινωνιών. Η εν λόγω τάση στοχεύει να περιθωριοποιήσει τις διακρατικές ασυμβατότητες, προκειμένου να δημιουργηθούν συνθήκες ευνοϊκές για τη δράση του πολυεθνικού κεφαλαίου.

Αναμφίβολα, το εθνικό συμφέρον αποτελεί έννοια υποκειμενική και καθορίζεται σε μεγάλο βαθμό από τις αντιλήψεις των υπεύθυνων χάραξης πολιτικής σε πολιτικό, διπλωματικό και στρατιωτικό ε-

πίπεδο. Η αντικειμενική δυσκολία καθορισμού του εθνικού συμφέροντος δημιουργεί τριβή και συχνά διχάζει. Το ζητούμενο είναι αν υπάρχει η δυνατότητα να καθοριστεί μέσω κάποιας νόρμας, που να έχει διαχρονική αξία, καθώς και αν μπορεί να ευρεθεί ένα αξιόπιστος τρόπος αξιολόγησης της «ζωτικότητας» («vitalness») ενός συγκεκριμένου εθνικού συμφέροντος. Το εν λόγω τόλμημα αποτελεί εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση, καθώς τα εθνικά συμφέροντα συχνά αποτελούν αποκλειστικά «εθνικές προτεραιότητες» και δεν είναι συμβατά με τα συμφέροντα άλλων χωρών ή μη κρατικών δρώντων, οι οποίοι, μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, απειλούν de facto και de jure την πολιτική και οικονομική αυτονομία των κρατών.

Το πρόβλημα καθορισμού και ιεράρχησης των εθνικών συμφερόντων έγκειται στην υφή και το χαρακτήρα τους, καθώς δεν αποτελούν στατικούς στόχους, αλλά μεταβάλλονται σύμφωνα με τις εκάστοτε εθνικές επιδιώξεις μίας οντότητας και συνδιαμορφώνονται από γεωπολιτικά δεδομένα. Για παράδειγμα, το ελληνικό εθνικό συμφέρον, όπως το αντιλαμβανόταν ο Ελευθέριος Βενιζέλος, υπαγόρευε το 1930 την προσέγγιση με την Τουρκία και την μονόπλευρη ωστόσο «ελληνοτουρκική φιλία», καθώς ο τουρκικός παράγων δεν ήταν διατεθειμένος να προχωρήσει σε ουσιαστική αναθεώρηση των διαχρονικών αναθεωρητικών του βλέψεων². Από την άλλη, στην περίπτωση της κρίσης στο Αιγαίο το 1987, το εθνικό συμφέρον, σύμφωνα με την αντίληψη του Ανδρέα Παπανδρέου, δεν επέτρεπε καμία υποχώρηση στο ζήτημα διερεύνησης και αξιολόγησης των πιθανών κοιτασμάτων υδρογονανθράκων στο Αιγαίο, και ήταν τέτοιας στρατηγικής σημασίας, που οδήγησε τον τότε πρωθυπουργό στο να ριψοκινδυνεύσει με έναν ελληνοτουρκικό πόλεμο, αλλά να εκφράσει από την άλλη μία αξιόπιστη αποτρεπτική στρατηγική, η οποία λειτούργησε ανασταλτικά και ακύρωσε τα τουρκικά σχέδια για την συγκεκριμένη χρονική στιγμή.

Στη περίπτωση της κρίσης των Ιμίων, το ελληνικό εθνικό συμφέρον, σύμφωνα με την πολιτική ηγεσία η οποία διαχειρίστηκε την κρίση, υπαγόρευε τη μη στρατιωτική εμπλοκή, έ-

* Συγγραφέας-Διδάκτωρ Ευρωπαϊκών Σπουδών Πανεπιστημίου Exeter.

στω και σε περιορισμένη μορφή (αν αυτό ήταν δυνατόν), επιλογή η οποία εθεωρήθη ότι μεγιστοποιούσε τα οφέλη για την ελληνική πλευρά, που έκτοτε ωστόσο βρίσκεται εν αμύνει, προσπαθώντας να αποδείξει ότι το Αιγαίο δεν αποτελεί ένα «γκρίζο πέλαγος». Οι πολιτικές επιλογές καθώς και η ερμηνεία του εθνικού συμφέροντος σε κρίσεις κρίνονται εκ του αποτελέσματος και ως εκ τούτου η έκβαση της κρίσης των Ιμίων απεδείχθη ατυχής για την ελληνική πλευρά, καθώς πριν από την κρίση τα ίδια εθεωρούντο ελληνικό έδαφος, ενώ σήμερα αποτελούν «αμφισβητούμενη περιοχή» από ένα μέρος Ευρωπαίων και Αμερικανών αναλυτών. Εκ του αποτελέσματος είναι εύκολο να εξαχθούν συμπεράσματα περί του ποια πλευρά βγήκε κερδισμένη από τη κρίση και ποια προήγαγε ουσιαστικά το εθνικό της συμφέρον. Οποιαδήποτε εναλλακτική ερμηνεία θα πρέπει να λάβει υπόψη της το γεγονός της ουσιαστικής αμφισβήτησης του εδαφικού καθεστώτος στο Αιγαίο με αιχμή του δόρατος το καθεστώς των ελληνικών βραχονησίδων στο Αιγαίο, γεγονός το οποίο διαφαίνεται και με τη Συμφωνία στο Ελσίνκι, όπου καταγράφηκαν ασαφώς «διαφορές» μεταξύ Αθήνας και Άγκυρας.³

Το εθνικό συμφέρον αποτελεί γενική κατευθυντήρια γραμμή χάραξης αμυντικής και εξωτερικής πολιτικής, καθώς υπαγορεύει επιλογές σε πολιτικο-στρατιωτικό, οικονομικό αλλά και διπλωματικό επίπεδο. Όπως επισημαίνει ο E. Plischke, «το εθνικό συμφέρον αποτελεί έναν από τους βασικούς παράγοντες άσκησης εξωτερικής πολιτικής»⁴ και είναι έννοια ταυτόσημη με αυτή του έθνους-κράτους, άποψη συμβατή με τη ρεαλιστική προσέγγιση των δρώντων στο διεθνή πολιτικό στίβο, η οποία εστιάζεται στον πολιτικό κατακερματισμό⁵ της διεθνούς κοινωνίας⁶ και στην αναπόφευκτη ασυμβατότητα των πολιτικών επιλογών των παικτών, οι οποίοι συνθέτουν το διεθνές πολιτικό σύστημα. Η έννοια του εθνικού συμφέροντος έχει διαχρονική αξία per se, χωρίς ωστόσο να έχει και διαχρονικό σταθερό και μονοδιάστατο προσανατολισμό. Όπως είχε δηλώσει το 1848 ο Βρετανός Πρωθυπουργός Palmerston, «δεν έχουμε αιώνιους φίλους ούτε και αιώνιους εχθρούς. Τα συμφέροντά μας είναι αιώνια και σταθερά στο πέρασμα του χρόνου και αποτελεί καθήκον μας να τα εξυπηρετούμε»⁷. Με αυτό τον τρόπο ο Βρετανός Πρωθυπουργός επεδίωκε να αποσαφηνήσει την έννοια του εθνικού συμφέροντος και να την αποσυνδέσει από έννοιες ασαφείς και ευμετάβλητες, όπως «φίλοι» και «εχθροί», οι οποίες έχουν σχετική σημασία.

Η έννοια του εθνικού συμφέροντος, λυδία λίθος της χάραξης αμυντικής πολιτικής και προσδιορισμού των αμυντικών κατευθύνσεων μίας κυρίαρχης χώρας, αποτελεί διαχρονικά «έντονα αμφισβητούμενο ζήτημα»⁸. Η Σχολή του πολιτικού Ρεαλισμού⁹, με την υιοθέτηση της Realpolitik, ταυτίζει την έννοια του εθνικού συμφέροντος με αυτή του κυρίαρχου κράτους, καθώς, όπως υποστηρίζεται, η εξωτερική πολιτική των κρατών υπαγορεύεται αυστηρά από το εθνικό συμφέρον τους και όχι από τον αλτρουισμό. Μετά το τέλος του διπολισμού η υπό διαμόρφωση νέα τάξη πραγμάτων στοχεύει στην αποσύνδεση αυτών των δύο εννοιών, του ε-

θνικού συμφέροντος και του έθνους-κράτους, προκειμένου να εξυπηρετήσει τα ηγεμονικά σχέδια των ισχυρών παικτών του διεθνούς πολιτικού στίβου.

Ωστόσο, το εθνικό συμφέρον, με την εύπλαστη μορφή που μπορεί να του δοθεί από τον τρόπο θεώρησης των δεδομένων υπό το εθνικό ή υποκειμενικό πρίσμα, μπορεί να αποτελέσει πρόκληση ή απειλή για μία άλλη κρατική οντότητα¹⁰. Το γεγονός αυτό υπογραμμίζει τη (συχνότατη) ασυμβατότητα ανάμεσα στα επι μέρους εθνικά συμφέροντα των χωρών¹¹, ακόμα και μεταξύ της ΕΕ και των ΗΠΑ¹². Η προαναφερθείσα ασυμβατότητα υπερκεράζεται, όταν υπάρξουν ισχυρά ερείσματα και όταν το όφελος από την εύρεση συγκατάθεσης είναι μεγαλύτερο από το κόστος εμμονής στην αντιπαράθεση¹³. Το εθνικό συμφέρον αποτελεί ακόμα σήμερα το σημείο αναφοράς των πολιτικών και στρατιωτικών επιλογών των ισχυρών παικτών¹⁴. Ωστόσο, αν και η ύπαρξη του εθνικού συμφέροντος δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, αυτό που προκαλεί τη δημόσια αντιπαράθεση είναι ο ακριβής προσδιορισμός του, καθώς η έννοια του «θεωρείται γενικά αφηρημένη, ασαφής και ακαθόριστη»¹⁵.

Στη μεταψυχροπολεμική εποχή η επιβολή μιας νέας τάξης πραγμάτων και η ομογενοποίηση των επι μέρους εθνικών συμφερόντων επιβάλλουν την υποταγή του «εθνικού / τοπικού» χαρακτηριστικού και την υιοθέτηση νέων αξιών, οι οποίες θα επαναπροσδιορίσουν τα εθνικά συμφέροντα των χωρών και θα επιβάλουν συμβατές με τα συμφέροντα ισχυρών παικτών νόρμες συμπεριφοράς στο οικονομικό¹⁶, διπλωματικό, στρατιωτικό και πολιτισμικό πεδίο. Με αυτόν τον τρόπο επιβάλλονται νέες κατευθυντήριες γραμμές στην εξωτερική πολιτική, η οποία εξ ορισμού «επιδιώκει κατά κύριο λόγο να προωθήσει τα [επί μέρους] εθνικά συμφέροντα»¹⁷, έστω κι αν αυτά μπορούν να αναλυθούν υπό το πρίσμα του στόχου που εξυπηρετούν, δηλαδή αν αναφέρονται σε μεμονωμένα άτομα, σε μειονότητες ή μικρές ομάδες εντός της επικράτειας, στο κάθε έθνος ή σε όλη την ανθρωπότητα¹⁸. Το εθνικό συμφέρον αποτελεί συνδυαστικό κρίκο του εσωτερικού κοινωνικού ιστού του έθνους-κράτους, ενισχύει τον εθνικό αυτοπροσδιορισμό της τοπικής κοινωνίας, την αίσθηση του «κοινού καλού» και της κοινής μοίρας. Ως εκ τούτου αποτελεί θεμελιώδη παράμετρο του αμυντικού σχεδιασμού, αλλά και προαπαιτούμενο της κοινωνικής συνοχής και αίσθησης της συλλογικότητας που ενώνει τα μέλη μίας οργανωμένης κοινωνίας.

Ειδικά στη μεταψυχροπολεμική εποχή, που χαρακτηρίζεται κατά κύριο λόγο από τις διαχειριστικές οικονομικές πολι-

τικές των εθνικών ελίτ και με δεδομένη την υποχώρηση της ιδεολογίας¹⁹ και τον περιορισμό των αξιών σε απρόσωπους οικονομικούς δείκτες, το εθνικό συμφέρον υπαγορεύει την προστασία των πλουτοπαραγωγικών πηγών μιας οντότητας, οι οποίες αποτελούν εθνικό κεφάλαιο. Όπως επισημαίνει ο R. Johansen, «κατά τη διάρκεια περιόδων κατά τις οποίες αυξάνεται η έλλειψη πλουτοπαραγωγικών πόρων... ο πειρασμός [των κρατών] θα τα οδηγήσει στο να εξασφαλίσουν τις εθνικές πηγές πλούτου και [συνεπώς] την ισχύς»²⁰. Με το εν λόγω σκεπτικό ο χώρος του Αιγαίου αποτελεί για την Ελλάδα ζωτικό χώρο για τα ελληνικά στρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, καθώς το Αιγαίο αποτελεί τον πνεύμονα της οικονομικής ανάπτυξης της χώρας. Υπό αυτό το πρίσμα, τυχόν περιορισμός της ελληνικής κυριαρχίας στο Αιγαίο θα ισοδυναμεί όχι μόνο με τη στρατηγική περιθωριοποίηση της Ελλάδας και τον εδαφικό ακρωτηριασμό²¹ της χώρας αλλά και με τροχοπέδη στην οικονομική ανάπτυξη.

Η προσπάθεια ομογενοποίησης των επί μέρους εθνικών συμφερόντων αποτελεί μέσο υποταγής και μετάλλιαξης των και στοχεύει στο να περιθωριοποιήσει ή εξαφανίσει φαινόμενα κρατικής συμπεριφοράς.

Ο ελληνικός αμυντικός σχεδιασμός καλείται να καθορίσει ως «αντικείμενο» προστασίας το αμφισβητούμενο αιγαιακό καθεστώς, καθώς το ελληνικό εθνικό συμφέρον, όπως κι αν ερμηνευτεί, επιβάλλει την προστασία του αιγαιακού χώρου για στρατηγικούς, ιστορικούς και οικονομικούς λόγους. Αν στο μέλλον αποδειχθεί η ύπαρξη υδρογονανθράκων στο Αιγαίο, τότε το ελληνικό εθνικό συμφέρον στο Αιγαίο απειλείται από το καθεστώς παγκοσμιοποιημένης εκμετάλλευσης των εθνικών πλουτοπαραγωγικών πηγών από πολυεθνικούς οικονομικούς κολοσσούς, οι οποίοι ελάχιστα σχετίζονται με πολιτισμικές και εθνικές αξίες. Η προσπάθεια ομογενοποίησης των επί μέρους εθνικών συμφερόντων αποτελεί μέσο υποταγής και μετάλλιαξης των και στοχεύει στο να περιθωριοποιήσει ή εξαφανίσει φαινόμενα κρατικής συμπεριφοράς όπως αυτό που περιγράφει το «μοντέλο με τις μπάλες του μπιλιάρδου» (billiard ball model)²². Σύμφωνα με το εν λόγω μοντέλο αναπαράστασης του διεθνούς πολιτικού στίβου, οι χώρες αναπαριστώνται μεταφορικά από μπάλες μπιλιάρδου, οι οποίες συγκρούονται μεταξύ τους. «Ο τρόπος δράσης των παικτών καθορίζεται από τις μεταξύ τους αλληλεπιδράσεις και όχι από τα δρώμενα στο εσωτερικό τους»²³. Η παγκοσμιοποίηση επιδιώκει την εξάλειψη συγκρουσιακών φαινομένων στο πεδίο των διακρατικών σχέσεων, το οποίο per se αποτελεί ιδανικό στόχο, ωστόσο τείνει να επιβάλει νόρμες κρατικής συμπεριφοράς οι οποίες ευνοούν την έκπτωση ή αλλοίωση του εθνικού συμφέροντος, ειδικά των μικρών παικτών, οι οποίοι καλούνται να επαναπροσδιορίσουν την εθνική πολι-

τική τους. Ο εν λόγω επαναπροσδιορισμός των επί μέρους εθνικών συμφερόντων συντελείται με τον προφανή στόχο λόγω της εξάλειψης συγκρουσιακών διαφορών, και υπό το βάρος της οικονομικής αλληλεξάρτησης των κρατών.

Η παραδοσιακή Ρεαλιστική έννοια του εθνικού συμφέροντος έρχεται σε αντίθεση με την οικονομική αλληλεξάρτηση των κρατών, η οποία απορρίπτει το «μοντέλο με τις μπάλες του μπιλιάρδου», προκειμένου να εγκαθιδρύσει παγκόσμιες νόρμες και αρχές²⁴. Ωστόσο, όπως επισημαίνει ο W. David Clinton, προσφέροντας μία ενδιάμεση προσέγγιση μεταξύ του άναρχου μοντέλου σύγκρουσης και της αλληλεξάρτησης, «αν οι χώρες δεν αποτελούν μπάλες μπιλιάρδου [με αποτέλεσμα να συγκρούονται], δεν είναι ούτε αναλώσιμες... με αποτέλεσμα να διαλύονται στο λεπτό αέρα της αλληλεξάρτησης, χωρίς να αφήνουν πίσω τους κάποιο ίχνος»²⁵. Με αυτό τον τρόπο υπογραμμίζεται η σημασία και διαχρονικότητα της έννοιας του εθνικού συμφέροντος, το οποίο αποτελεί σημείο αναφοράς της χάραξης αμυντικής πολιτικής και εξακολουθεί να αποτελεί έννοια η οποία διαφοροποιεί τις επιλογές των εθνών-κρατών και εμποδίζει την ανάπτυξη υπερεθνικών μοντέλων τα οποία στοχεύουν να υποκαταστήσουν τα εθνικά-κράτη σε έναν κόσμο χωρίς σύνορα. Αυτό που προκάλεσε η αλληλεξάρτηση στο πλαισιωμένο από ποικίλους συμμετέχοντες, διεθνή πολιτικό στίβο είναι απλώς «να τον καταστήσει πιο περίπλοκο, με περισσότερους παίκτες, όχι μόνο κρατικούς δρώντες, οι οποίοι επιδιώκουν να προωθήσουν τα συμφέροντα τους... και όχι ένα πεδίο στο οποίο κάθε άλλη μορφή κοινωνικής οργάνωσης έχει αντικαταστήσει το έθνος-κράτος από τον κεντρικό του ρόλο ή το έχει καταστήσει ανίκανο να δράσει, όταν θεωρεί τη λήψη δράσης αναγκαία»²⁶.

Η αυξανόμενη αλληλεξάρτηση, ένα δομικό στοιχείο του διεθνούς πολιτικο-οικονομικού στίβου, επιβάλλεται να αντιμετωπίζεται με την πραγματική της αξία (face value) και όχι να χρησιμοποιείται ως κατευναστικό των εθνικών συμφερόντων, τάση η οποία στο μέλλον ίσως οδηγήσει σε συγκρούσεις, ειδικά μετά την ανάδειξη του εθνικισμού, των εθνοτικών συγκρούσεων και του τοπικισμού ως των κυριότερων κινδύνων ασφαλείας της μεταψυχροπολεμικής εποχής. Η αναζήτηση εθνικής ταυτότητας ως ανάγκης αυτοπροσδιορισμού των εθνοτήτων που προέκυψαν με την κοσμογονία του 1989-1995 (διάλυση Σοβιετικής Ένωσης και Γιουγκοσλαβίας, καθώς και τις πολιτικο-οικονομικές αλλαγές στην Κ. και Ν.Α. Ευρώπη) επισημαίνει την ανάγκη σεβασμού της πολιτισμικής διαφορετικότητας, ωστόσο επιβάλλει είτε αυτοπεριορισμό από μέρους των ιδίων, ώστε να μην υιοθετούνται αποσταθεροποιητικές και συγκρουσιακές πολιτικές (βλ. περίπτωση Σκοπίων και εθνογένεσης της Σλαβομακεδονικής εθνικής ταυτότητας) είτε υιοθέτηση από τη «Διεθνή Κοινωνία» μη-συγκρουσιακής νόρμας διακρατικών σχέσεων που να μην επιτρέπει η αυθαίρετη ερμηνεία του εθνικού συμφέροντος να διαδραματίζει αποσταθεροποιητικό ρόλο, ειδικά σε ασταθείς γεωπολιτικούς χώρους (βλ. τουρκική επεκτατική πολιτική στο Αιγαίο)²⁷.

...ασάφεια στον αντικειμενικό ορισμό του εθνικού συμφέροντος και οι διαφορετικές ερμηνείες που του αποδίδονται δεν μπορεί να αποτελέσουν άλλοθι για την υιοθέτηση θέσεων που βλάπτουν στρατηγικά συμφέροντα και απειλούν κυριαρχικά δικαιώματα μίας χώρας.

Όπως επισημαίνεται, «αν σε τελική ανάλυση ο παγκόσμιος πολιτικός στίβος παραμένει ένας στίβος πολιτικών αλληλεπιδράσεων ανεξάρτητων ή αλληλεξαρτώμενων οντοτήτων, τότε είναι σημαντικό να γνωρίζουμε ποιοί είναι οι στόχοι των εν λόγω οντοτήτων. Η κατανόηση των επιδιώξεών τους είναι το αναγκαίο πρώτο βήμα, προκειμένου να καθοδηγήσουμε τη διατύπωση των στόχων τους προς πιο αποδεκτές ηθικά διαδικασίες. Η διαφύλαξη του εθνικού συμφέροντος δεν αποτελεί απλά κέρδος στο πεδίο της γνώσης. Μπορεί ακόμα να βοηθήσει να καταστεί η διεθνής κοινωνία των κρατών περισσότερο ηθικά αποδεκτή από ό,τι θα γίνει στην αντίθετη περίπτωση. Η προώθηση της δικαιοσύνης στο παγκόσμιο πολιτικό στίβο ίσως δεν σημαίνει την υπερπήδηση του εθνικού συμφέροντος, αλλά την υιοθέτηση κατεύθυνσης που να το καθιστά μέρος της στρατηγικής»²⁸.

Ουσιαστικά, η «λύση»²⁹ του «προβλήματος» των ασυμβατοτήτων των επί μέρους εθνικών συμφερόντων δεν είναι η ομογενοποίησή των υπό το βάρος της πολιτικής ισχύος (στη μεταψυχροπολεμική εποχή πολιτική ισχύος που εφαρμόζεται με την υιοθέτηση της γεω-οικονομίας), αλλά η διατύπωση μίας νόρμας διακρατικής συμπεριφοράς, που να μην αντιστρατεύεται τα νόμιμα³⁰ εθνικά συμφέροντα μίας άλλης χώρας και να δημιουργεί συνθήκες αμοιβαίας προσέγγισης. Η εν λόγω νόρμα, ωστόσο, δεν μπορεί να βασίζεται στην επίδειξη αλτρουισμού εκ μέρους των οντοτήτων, καθώς το εθνικό συμφέρον, όταν εκφράζεται από αναθεωρητικούς παίκτες, αποτελεί απειλή και αποσταθεροποιητικό παράγοντα. Όπως επισημαίνει ο Elmer Plischke, «τα εθνικά συμφέροντα αποτελούν ατομικά συμφέροντα [των οντοτήτων] με την έννοια ότι τα έθνη διαμορφώνουν την πολιτική τους και την εξωτερική πολιτική τους έτσι ώστε να προάγεται το ατομικό [εθνικό] συμφέρον τους, παρέχοντας στον εαυτό τους τρόπους προώθησής του, παρά [να διαμορφώνουν την πολιτική τους] με βάση τον αλτρουισμό».³¹

Η σύγκρουση και σύγκλιση συμφερόντων αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, ωστόσο δεν πρέπει να υποτιμάται η ψυχολογική, στρατηγική και πολιτισμική αξία του εθνικού συμφέροντος, καθώς αυτό διαμορφώνεται από το κοινό αίσθημα ενός λαού και ενισχύει την εθνική συλλογικότητα. Υπό αυτό το πρίσμα, τα συμφέροντα ενός έθνους οφείλουν να διαμορφώνονται από τους ηγέτες του με γνώμονα τις ιδιαιτερότητές του και τις αξίες του, καθώς «θεωρείται δεδομένο ότι καμία κυβέρνηση

δεν μπορεί να υπαγορεύσει το εθνικό συμφέρον μίας άλλης οντότητας».³² Η εν λόγω παρατήρηση, ωστόσο, δεν ισχύει στη περίπτωση διαμεσολάβησης τρίτου μέρους, προκειμένου να επιλυθούν διμερείς διαφορές, καθώς ο διαμεσολαβητής θα επιδιώξει να διαμορφώσει ατζέντα συζήτησης, να «καταγράψει» τις διαφορές και εν τέλει να προωθήσει λύση, η οποία θα εξυπηρετήσει, *inter alia*, και τα δικά του συμφέροντα³³. Η αδυναμία στο αμυντικό πεδίο, ειδικά σε στιγμές κρίσης ή διαπραγματεύσεως δίνει τη δυνατότητα στον ικανό διαμεσολαβητή να διαμορφώσει δεδομένα σε βάρος του λιγότερου ισχυρού, με αποτέλεσμα οι πιέσεις να έχουν έναν αποδέκτη.

Οι στόχοι της εθνικής στρατηγικής είναι η εξυπηρέτηση του εθνικού συμφέροντος, το οποίο, ωστόσο, στα φιλελεύθερα καθεστώτα επιβάλλεται να είναι σύμφωνο με το γράμμα του Διεθνούς Δικαίου.

ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ³⁴ / Στόχος της Εθνικής Στρατηγικής

- Επιβίωση / Survival
- Ανάπτυξη / Growth
- Προστασία Αξιών / Protection of Values
- Προστασία Πλουτοπαραγωγικών Πηγών / Protection of Natural resources
- Ατομικό Συμφέρον / Self-Interest

Πηγή: Αγγλο-Ελληνικό Γλωσσάριο Στρατηγικών & Στρατιωτικών Όρων των ΕΔ, Γ. Βοσκόπουλου, Αθήνα, 1998

Εν τέλει, οι όποιες διαφωνίες επί του καθορισμού του εθνικού συμφέροντος είναι κατανοητές, καθώς «είναι δύσκολο να εξασφαλιστεί κοινή αποδοχή επί της ουσίας και σημασίας της έννοιας του»³⁵. Η εν λόγω δυσκολία έχει λάβει στη χώρα μας τη μορφή διχαστικής πολιτικής, η οποία βλάπτει τον τόπο και εκφράζεται από δύο αντίρροπες τάσεις στην ελληνική Εξωτερική και Αμυντική Πολιτική. Οι προαναφερθείσες διαφοροποιημένες τάσεις οφείλονται μεταξύ άλλων και σε υποκειμενικές εκτιμήσεις των διεθνολόγων και υπεύθυνων χάραξης πολιτικής, οι οποίες πηγάζουν από την ατομική επιστημολογία του κάθε πολιτικού επιστήμονα, αλλά και από τη θέση

που κατέχει ο καθένας στη κρατική γραφειοκρατία. Συμφωνία και ταύτιση απόψεων επί θεμάτων χάραξης εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής θα προϋπέθετε την απόρριψη ατομικών επιστημολογικών κανόνων και την υιοθέτηση μίας διαπραγματευτικής³⁶ νόρμας, η οποία να εκφράζει μία κοινή συσταμένη μετα-

ξύ των διαφόρων τάσεων. Οι όποιες διαφωνίες προέρχονται από τη διαφοροποίηση στον τρόπο ιεράρχησης των αξιών και των προτεραιοτήτων αλλά και από το μεταβλητό, μη στατικό χαρακτήρα του εθνικού συμφέροντος.

Παρά ταύτα, η ασάφεια στον αντικειμενικό ορισμό του εθνικού συμφέροντος και οι διαφορετικές ερμηνείες που του αποδίδονται³⁷ δεν μπορεί να αποτελέσουν άλλο-

θι για την υιοθέτηση θέσεων που βλάπτουν στρατηγικά συμφέροντα³⁸ και απειλούν κυριαρχικά δικαιώματα μίας χώρας. Οι περιπτώσεις στις οποίες βλάπτονται τα εν λόγω εθνικά συμφέροντα είναι εκείνες οι οποίες δεν καλύπτονται από τον παρακάτω γενικό «λειπουργικό» ορισμό του εθνικού συμφέροντος: «Εθνικά συμφέροντα είναι εκείνα τα θεμελιώδη στοιχεία, εσωτερικές ανάγκες, επιχειρησιακά κριτήρια ή υπέρτατα κριτήρια, σύμφωνα με τα οποία ένα έθνος διαμορφώνει τους εθνικούς του στόχους και επιδιώξεις. Εθνικά συμφέροντα είναι εκείνα που υπαγορεύουν τους διαχρονικούς αντικειμενικούς του στόχους και διαμορφώνουν την εξωτερική του πολιτική, τη στρατηγική του και τη τακτική του στο διπλωματικό πεδίο, που αποσκοπούν στο να διατηρήσουν και ενισχύσουν το κύρος του στις σχέσεις του με τα άλλα έθνη³⁹. Για τους πολιτικούς Ρεαλιστές η επιβίωση (survival) αποτελεί προαπαιτούμενο για την επίτευξη όλων των άλλων στόχων⁴⁰ είτε αυτοί αφορούν την επέκταση της κρατικής κυριαρχίας είτε τη διατήρηση της ανεξαρτησίας⁴¹.

Με τον όρο «εθνικά συμφέροντα» γίνεται αναφορά σε μία σειρά επιμέρους συμφερόντων / στόχων μίας οντότητας. Στη περίπτωση της Ελλάδας, ως ενδεικτικά εθνικά συμφέροντα καταγράφονται η διαφύλαξη της εθνικής κυριαρχίας στο Αιγαίο, η ισοτίμη συμμετοχή στην ΟΝΕ, η ενίσχυση του καθεστώτος ασφαλείας στα Βαλκάνια, η διατήρηση της κοινωνικής συνοχής στο εσωτερικό η προάσπιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων των εκτός επικρατείας Ελλήνων, και η οικονομική ανάπτυξη, τα οποία αποτελούν μακροπολιτικούς εθνικούς στόχους της χώρας. Ωστόσο, όπως σημειώνεται από τον Elmer Pischke, τα επί μέρους εθνικά συμφέροντα μπορεί να μην είναι απόλυτα συμβατά μεταξύ τους και κάποιο να υπονομεύει το άλλο⁴². Συνεπώς, η επίτευξη ενός στόχου μπορεί να αποτελέσει την αιτία συμβιβασμού σε ένα πεδίο, όπου το επί μέρους εθνικό συμφέρον έχει κριθεί ότι είναι διαπραγματεύσιμο (negotiable). «Ο W. D. Clinton⁴³ ορίζει το εθνικό συμφέρον με δύο τρόπους. Πρώτον ως κοινό καλό μιας εθνικής κοινωνίας [της κοινωνίας του έθνους-κράτους] όπου το εθνικό συμφέρον εκφράζεται από την εξωτερική πολιτική, και δεύτερον ως «εθνικά συμφέροντα» (national interests), τα οποία αποτελούν τα μη εμφανή αντικείμενα αξιών, γύρω από τα οποία οι χώρες διαπραγματεύονται στο διεθνή πολιτικό στίβο και τα οποία αποτελούν επί μέρους εθνικούς στό-

χους (narrow goals), τους οποίους ο W. Clinton αποκαλεί «state interests», και οι οποίοι εξυπηρετούν το γενικό εθνικό συμφέρον». Αν δηλαδή επιθυμούσαμε να διατυπώσουμε την «εξίσωση εθνικού συμφέροντος» (national interest equation) αυτή θα όριζε ως συνολικό εθνικό συμφέρον / overall national interest το άθροισμα των επί μέρους εθνικών στόχων / state interests⁴⁴ $EΣ^{45} = EΣ1 + EΣ2 + EΣ3 + \dots$ Εσν, όπου ΕΣ το εθνικό συμφέρον και ΕΣ1,2,3,ν τα επί μέρους εθνικά συμφέροντα.

Σύμφωνα με το Ρεαλιστικό παράδειγμα από τα λεγόμενα «επί μέρους εθνικά συμφέροντα» ύψιστης σημασίας θεωρούνται αυτά τα οποία σχετίζονται με την επιβίωση του έθνους-κράτους και τα οποία τελικώς διαμορφώνουν τις επιλογές στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής. Όπως σημείωνε ο Henry Kissinger σε μία διάλεξή του το 1977, «η χάραξη σοβαρής εξωτερικής πολιτικής επιβάλλεται να θεμελιώνεται στην ανάγκη για επιβίωση. Και η επιβίωση έχει τις δικές της πρακτικές αναγκαιότητες. Ένα έθνος δεν παραχωρεί οικειοθελώς δικαιώματα που καθορίζουν το μέλλον του. Αν μία μεγάλη δύναμη εναποθέσει την ασφάλεια της στην καλή θέληση, έλεος των άλλων, τότε παραιτείται από το δικαίωμά της στην άσκηση εξωτερικής πολιτικής».

Για τον Hans Morgenthau το εθνικό συμφέρον αποτελεί «εργαλείο ανάλυσης του τρόπου χάραξης εξωτερικής πολιτικής»⁴⁶ και «χρησιμοποιείται ως μία μορφή του δημόσιου συμφέροντος» στο πλαίσιο χάραξης εξωτερικής πολιτικής⁴⁷. Η παραπάνω διατύπωση φανερώνει αφ' ενός μεν τον τρόπο αντιμετώπισης των δρώντων στο διεθνή πολιτικό στίβο από τον πολιτικό Ρεαλισμό⁴⁸, αφ' ετέρου δε υπογραμμίζει την αμφίδρομη σχέση εθνικού συμφέροντος και εξωτερικής πολιτικής⁴⁹. Φυσικά τα εθνικά συμφέροντα δεν αποτελούν στόχους ίδιας στρατηγικής αξίας και ως εκ τούτου ο αμυντικός σχεδιασμός και η χάραξη εξωτερικής πολιτικής επιβάλλουν ιεράρχηση των εθνικών συμφερόντων και ενίοτε επαναδιατύπωση. Στη μεταπολεμική εποχή η αντίληψη του Morgenthau περί εθνικού συμφέροντος αλλά κυρίως η αναγωγή της ανθρώπινης φύσης σε γενεσιουργό αιτία των συγκρούσεων και της αντιπαλότητας για την απόκτηση ισχύος έθεσε τα θεμέλια της λεγόμενης πρώτης μορφής του δομικού Ρεαλισμού (structural Realism)⁵⁰, ο οποίος θεωρεί την ανθρώπινη φύση ως τον καθοριστικό παράγοντα της ανθρώπινης επιθετικότητας. Η εξελικτική μορφή του δομικού Ρεαλισμού II⁵¹ (structural Realism II) θεώρησε ως πηγή των συγκρούσεων τη δομική αστάθεια και αναρχία που χαρακτηρίζει το διεθνές πολιτικό σύστημα. Υπό αυτό το πρίσμα θα μπορούσε κανείς να εξηγήσει την ελληνική πολιτική κατά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας στις αρχές της δεκαετίας του '90 και τη μη συνεργατική πολιτική που επέδειξε η Αθήνα στη Βαλκανική κρίση⁵².

Σύμφωνα με τον F. S. Northedge⁵³, τα εθνικά συμφέροντα δύνανται να κατηγοριοποιηθούν σύμφωνα με την ειδική σημασία τους για ένα κράτος.

Α. Πρώτα κατατάσσονται εκείνα που σχετίζονται με την επιβίωση της χώρας, δηλαδή τη διαφύλαξη της εδαφικής ακεραιότητας και τη συνοχή του κοινωνικού ιστού, στόχοι, οι οποίοι, σύμφωνα με τον

F. S. Northedge, «βρίσκονται υπεράνω πάντων, συμπεριλαμβανομένης της ιδεολογίας»⁵⁴.

Β. Στη συνέχεια ιεραρχούνται τα συμφέροντα εκείνα που αφορούν την εθνική ανεξαρτησία, η οποία εκφράζεται με την «ανεξάρτητη επιλογή σε ζητήματα εξωτερικής πολιτικής».

Γ. Σε μία τρίτη κατηγοριοποίηση συναντώνται συμφέροντα που αφορούν τη θέση της οντότητας στη διεθνή κοινότητα και την ισχύ της, όπως αυτή προσμετρώνται συγκρινόμενη με την ισχύ των άλλων οντοτήτων⁵⁵.

Δ. Συμφέροντα τα οποία σχετίζονται με «δεσμεύσεις και υποχρεώσεις» και τα οποία «πρέπει να λάβουν υπόψη τους τα συμφέροντα άλλων χωρών στο διεθνή πολιτικό στίβο».

Ε. Συμφέροντα που προκύπτουν από «τις προσδοκίες και την απαίτηση του λαού για βελτίωση του βιοτικού επιπέδου και τα οποία σε τελική ανάλυση μπορεί να χρειαστεί να θυσιάσουν για έτερα εθνικά συμφέροντα τα οποία ιεραρχούνται υψηλότερα από αυτά, όπως μπορεί να γίνει στην περίπτωση πολέμου»⁵⁶.

Η προαναφερθείσα κατηγοριοποίηση δεν αποτελεί γενικό μοντέλο κοινά αποδεκτό από όλους, καθώς όπως προαναφέρθηκε η ερμηνεία του εθνικού συμφέροντος είναι συνάρτηση υποκειμενικών παραγόντων και προσωπικών εκτιμήσεων των υπεύθυνων χάραξης εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής. Εν κατακλείδι, εθνικά συμφέροντα είναι αυτά που οι πολιτικοί ηγέτες θεωρούν και αντιμετωπίζουν ως εθνικά συμφέροντα, άσχετα από τις εκτιμήσεις του απλού πολίτη, κι αυτό εξηγεί γιατί ενίοτε ένα κράτος μπορεί να διατυπώνει τη δική του ατζέντα ιεράρχησης εθνικών συμφερόντων ακόμα και σε αντίθεση με το λαϊκό αίσθημα (maximal state)⁵⁷.

Σε περίπτωση σημαντικής απόκλισης εκτιμήσεων περί του εθνικού συμφέροντος μεταξύ λαού και πολιτικής ηγεσίας, τότε το πολιτικό κόστος είτε επιβάλλει στους ηγέτες «επαναπροσδιορισμό» και «σύγκλιση» με το κοινό, λαϊκό αίσθημα, είτε η πολιτική ηγεσία επιδιώκει να διαμορφώσει⁵⁸ μέσω των ΜΜΕ τη γενική αντίληψη περί εθνικού συμφέροντος, η οποία εξυπηρετεί τις επιλογές της. Με αυτό τον τρόπο οι υπεύθυνοι επιδιώκουν να κερδίσουν την αρωγή και λαϊκή υποστήριξη, προκειμένου να προωθήσουν το υποκειμενικά και με ιδιοσυγκρατικές παραμέτρους οριζόμενο από τους ίδιους «εθνικό συμφέρον», καθώς, όπως επισημαίνεται, δεν υπάρχει «συμπεφωνημένη μεθοδολογική μέθοδος, βάσει της οποίας τα εθνικά συμφέροντα μίας οντότητας μπορούν να αξιολογηθούν»⁵⁹.

Κατά μία άποψη τα εθνικά συμφέροντα μίας οντότητας καθορίζονται από τον συσχετισμό ισχύος στον διεθνή πολιτικό στίβο και τη θέση της χώρας στην πυραμίδα ιεράρχησης, οπότε ανάλογα με την «ουσιαστική ισχύ»⁶⁰ μίας χώρας διατυπώνονται και τα εθνικά συμφέροντα, τα οποία ωστόσο έχουν σχετική σημασία, καθώς τελικά «προσαρμόζονται» στις δυνατότητες της χώρας και διαμορφώνονται με βάση όχι το τι πρέπει να ορισθεί εθνικό συμφέρον αλλά το τι μπορεί να ορισθεί εθνικό συμφέρον και ως εκ τούτου να υποστηριχτεί με τις δεδομένες δυνατότητες της χώρας.

Σημειώσεις

1. Βλ. Elmer Plischke, *Foreign Relations, Analysis of its Anatomy*, ό.π., σελ. 9.
2. Για μία συνολική παρουσίαση των Ελληνοτουρκικών διαφορών, αλλά και ανάλυση της «Ελληνοτουρκικής φιλίας», βλ. το συλλογικό έργο «Οι Ελληνοτουρκικές Σχέσεις 1923-1987, ΓΝΩΣΗ & ΕΝΑΜΕΠ, Αθήνα, 1991.
3. Βλ. Γ. Βοσκόπουλος, «Η Συμφωνία του Ελσίνκι: Οι Συνέπειες στις Ελληνοτουρκικές σχέσεις, ΕΛΜΟΠΙΑ, τχ. 48, Φεβρουάριος-Μάρτιος 2000.
4. Βλ. Elmer Plischke, *Foreign Relations, Analysis of its Anatomy*, ό.π., σελ. 9.
5. Σύμφωνα με τον πολιτικό Ρεαλισμό, ο πολιτικός κατακερματισμός / *political fragmentation*, η αποκέντρωση εξουσίας και η έλλειψη παγκόσμιας κυβέρνησης στο διεθνή πολιτικό στίβο τού προσδίδουν την εικόνα ενός άναρχου πεδίου, όπου κυριαρχεί το δίκαιο του ισχυρού (κάτι που είναι εμφανές ακόμα και στα Ηνωμένα Έθνη, όπου η δυνατότητα των μόνιμων μελών να ασκήσουν αρνησικυρία τούς προσδίδει ειδικό βάρος και τους καθιστά ρυθμιστές των δρώντων). Ωστόσο, η παγκοσμιοποίηση τείνει να αποτελέσει παγκόσμια ρυθμιστική νόρμα στο οικονομικό και πολιτικό πεδίο και να λειτουργήσει ως άτυπη μορφή «παγκόσμιας ρυθμιστικής αρχής», καθώς επιβάλλει κανόνες κρατικής συμπεριφοράς σε πολιτικό, οικονομικό και πολιτισμικό επίπεδο.
6. Η διεθνής κοινωνία / *international society* αποτελεί «μία κοινωνία κρατών όπως αντανάκλαται στις μεταξύ τους διπλωματικές σχέσεις», η οποία ωστόσο δεν χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη απόλυτα κοινών και ταυτόσημων αξιών (*common values*). Βλ., Luard Evan, *International Society*, Macmillan, London, 1990.
7. Βλ. Elmer Plischke, *Foreign Policy*, ό.π., σελ. 9.
8. Ο όρος «highly disputed issue» χρησιμοποιείται από τους κοινωνικούς επιστήμονες κυρίως για να περιγράψει ζητήματα τα οποία αποτελούν αντικείμενο διαφωνίας και επιστημολογικής αντιπαράθεσης.
9. Για τον πολιτικό Ρεαλισμό βλ. M. Kauppi - P. Vioti, *Realism, Pluralism, Globalism*, London, 1993. Ακόμα John Baylis - Steve Smith, *The Globalisation of World Politics*, ό.π.
10. Για παράδειγμα, το τουρκικό εθνικό συμφέρον, υπαγορεύει επί δεκαετίες την αναθεώρηση του εδαφικού καθεστώτος στο Αιγαίο. Αν και παράνομο και μη συμβατό με το Διεθνές Δίκαιο, εμφανίζεται «απόλυτα νόμιμο» στα μάτια της πολιτικοστρατιωτικής ηγεσίας της γείτονας και παρουσιάζεται στην τουρκική κοινή γνώμη ως «μία αδικία που πρέπει να αποκατασταθεί». Με αυτό τον τρόπο οι ρεβιζιονιστικές βλέψεις της γείτονας φέρουν το μανδύα της νομιμοποίησης.
11. Βλ. προβλήματα συντονισμού και έκφρασης κοινών πολιτικών στην Ε.Ε. Ενδεικτικά βλ. Γ. Βοσκόπουλος, «Η Διακυβερνητική Διάσκεψη της Νίκαιας», ΕΛΜΟΠΙΑ*** τεύχος 52, Νοέμβριος 2000 - Ιανουάριος 2001.
12. Βλ. για παράδειγμα τον «πόλεμο της μπανάνας» το 1999. Βλ. Brigitte Granville, «International Trade, Bananas, beef and biotechnology, *The World Today*, April 1999.
13. Όπως και στο στρατηγικό / στρατιωτικό πεδίο η συνεργασιακή προσέγγιση ως κατευθυντήρια γραμμή των διακρατικών σχέσεων υιοθετείται από τους παίκτες, όταν η εξίσωση κόστους-οφέλους ευνοεί το όφελος. Σε αντίθετη περίπτωση υιοθετείται η συγκρουσιακή προσέγγιση και η αντιπαλότητα της γεωπολιτικής.
14. Στη Σύνοδο της ΕΕ στη Νίκαια της Γαλλίας καταγράφηκαν σημαντικότερες αποκλίσεις στα επί μέρους εθνικά συμφέροντα των χωρών μελών. Βλ. Γ. Βοσκόπουλος, «Η Διάσκεψη της Νίκαιας», ΕΛΜΟΠΙΑ, ό.π.
15. Βλ. Elmer Plischke, *Foreign Relations, An Analysis of its Anatomy*, ό.π., σελ. 19.
16. Ωστόσο η παγκοσμιοποίηση δεν επηρεάζει στον ίδιο βαθμό τις υπανάπτυκτες χώρες.
17. Βλ. Martin Needler, *Understanding Foreign Policy*, Rinehart & Winston, NY, 1966, σελ.4.
18. Για τον εν λόγω διαχωρισμό βλ. Arnold Wolfers, «National Security as an Ambiguous Symbol», *Political Science Quarterly* 47, December 1952, σελ. 481.
19. Την υποχώρηση της ιδεολογίας σηματοδότησε το τέλος του διπολισμού και της ιδεολογικής αντιπαράθεσης Δύσης-Ανατολής. Βλ. John Baylis & Steve Smith, *The Globalisation of World Politics, An Introduction to International Relations*, ό.π.
20. Βλ. Johansen R., *The National Interest & the Human Interest: An Analysis of U.S Foreign Policy*, Princeton University Press, Princeton, 1980, σελ. 392.

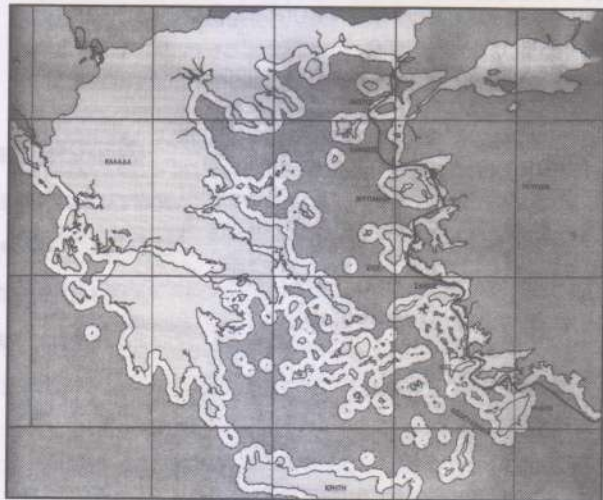
21. Αυτός μπορεί να λάβει χώρα μέσω της νέας δομής του NATO, η οποία απειλεί να υπερκαλύψει τα ελληνικά συμφέροντα.
22. Βλ. Kegley C. & Whittkopf E., *World Politics*, St Martin's Press, N. Y., 1995.
23. Βλ. Αγγλο-Ελληνικό Γλωσσάριο Στρατηγικών & Στρατιωτικών Όρων των ΕΔ, Γ. Βοσκόπουλου, ό.π., σελ. 20.
24. Βλ. Νόαμ Τσόμσκι, Παλαιές και Νέες Τάξεις Πραγμάτων, Λιβάνης, Αθήνα, 1997.
25. Βλ. W. David Clinton, «The National Interest: Normative Foundations» στο Richard Little & Michael Smith (eds), *Perspectives on World Politics*, Routledge, London, 1991, σελ. 48.
26. Βλ. W. David Clinton, «The National Interest: Normative Foundations», *ibid*, σελ. 48.
27. Σημαντικό ρόλο στην αποσταθεροποίηση των Βαλκανίων, για παράδειγμα, διαδραματίζει και ο υπέρμετρος Δυτικός ιδεαλισμός, ο οποίος εν ονόματι του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης των λαών καταργεί *de facto* και *de jure* την αρχή του απαραβίαστου των συνόρων, όπως έγινε και στην περίπτωση της Γιουγκοσλαβικής κρίσης. Βλ. George Voskopoulos, *Greece as a Stabiliser in the Balkans: A Myth or Reality? MA Dissertation, Lancaster University, September 1997*. Ακόμα George Voskopoulos, «Greece, Common Foreign & Security Policy and the European Union: Interaction Within and Between a Zone of Peace and a Zone of Turmoil as an Explanatory Factor», PhD Thesis, Exeter University, Centre for European Studies, December 2000.
28. Βλ. W. David Clinton, «The National Interest: Normative Foundations», ό.π., σελ. 49.
29. Τα εισαγωγικά υποδηλώνουν την αδυναμία να διατυπωθεί μόνο μία νόρμα επίλυσης των διακρατικών διαφορών όπως αυτές πηγάζουν από τη σύγκρουση εθνικών συμφερόντων. Η διαφορετική αντίληψη περί εθνικού συμφέροντος των κρατών (ουσιαστικά η αντίληψη αυτών που χαράσσουν την εθνική πολιτική-άρα μία υποκειμενική αντίληψη και κατανόηση των δεδομένων) συνεπάγεται και διαφορετικές αντιλήψεις περί «λύσεων». Το διεθνές δίκαιο θα μπορούσε να αποτελέσει τη λυδία λίθο επίλυσης συγκρούσεων που δημιουργούνται από τη σύγκρουση εθνικών συμφερόντων, ωστόσο αυτό προϋποθέτει τη δημιουργία μηχανισμών που να το επιβάλλουν χωρίς υποκειμενικές ερμηνείες και εφαρμογή «δύο μέτρων και σταθμών». Για το ζήτημα των *double standards* στην εφαρμογή του διεθνούς δικαίου βλ. Bary Buzan, *New Thinking about Strategy and International Security*, ό.π.
30. Νόμιμα συμφέροντα πηγάζοντα αποκλειστικά από το Διεθνές Δίκαιο και τις διεθνείς συμφωνίες, οι οποίες πρέπει να εφαρμόζονται αδιάκριτα και όχι ενδεδυμένες με το μανδύα στήριξης «στρατηγικών εταιρίων», όπως στην περίπτωση της ανοχής από τη Δύση των τουρκικών αναθεωρητικών βλέψεων.
31. Βλ. Elmer Plischke, *Foreign Relations, An Analysis of its Anatomy*, ό.π., σελ. 23.
32. Βλ. Elmer Plischke, *Foreign Relations, An Analysis of its Anatomy*, *ibid*, σελ. 24. Αυτό μπορεί να συμβεί μόνο υπό το βάρος της πολιτικής ισχύος, η οποία με όποια μορφή κι αν εκφράζεται (στρατιωτική ή οικονομική) διαινώνει την ανισότητα σε διακρατικό επίπεδο. Η ανάπτυξη στο μέλλον αμιγώς υπερεθνικών μοντέλων στο διεθνές πεδίο (π.χ. ΕΕ) θα πρέπει να αποτελεί σύνθεση των επί μέρους εθνικών συμφερόντων και όχι αποκλεισμό και περιθωριοποίηση των εθνικών συμφερόντων των μικρότερων κρατών. Αν ο υπερεθνισμός δεν αναπτυχθεί στη βάση διακρατικής ισότητας (το λιγότερο πιθανό) τότε δεν αποτελεί παρά μια άλλη θεσμοθετημένη μορφή επιβολής του ιεραρχικού μοντέλου στο διεθνή πολιτικό στίβο. Για ζητήματα ισότητας και σύνθεσης απόψεων στην ΕΕ στον τομέα της ασφάλειας βλ. Παν. Ηφαιστός, *Η Ευρωπαϊκή Άμυνα και Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση, Οδυσσέας, Αθήνα, 1997*. Ακόμα George Voskopoulos, PhD Thesis, Exeter University, Centre for European Studies, ό.π.
33. Για το ζήτημα αυτό βλ. R. Burton, Fisher, *Negotiating Strategy*, ό.π.
34. Η εν λόγω κατηγοριοποίηση / ταξινόμηση με βάση την προσέγγιση του πολιτικού Ρεαλισμού.
35. Παρατήρηση του George Modelski, *A Theory of Foreign Policy*, Praeger, New York, 1962, σελ. 71, ο οποίος υποστηρίζει ότι τα εθνικά συμφέροντα δεν υποστηρίζονται [εκφράζονται] από το «έθνος» αλλά από τους «χαράσσοντες την εθνική πολιτική». Βλ. σχόλια από το Elmer Plischke στο *Foreign Relations, An Analysis of its Anatomy*, ό.π., σελ. 46.
36. Ο όρος «παράδειγμα» / «paradigm» αναφέρεται...
37. Βλ. Elmer Plischke, *Foreign Relations, An Analysis of its Anatomy*, ό.π., σελ. 32-37.
38. Ο καθορισμός του εθνικού συμφέροντος επηρεάζει τις διεθνείς / διακρατικές σχέσεις καθώς «αποτελεί το κεντρικό συστατικό της διεθνολογικής θεωρίας». Βλ. Elmer Plischke, *Foreign Relations*, *ibid*, σελ. 30. Για την σημασία του εθνικού συμφέροντος στις διεθνείς / διακρατικές σχέσεις βλ. Donald Nuechterlein, *National Interests & Presidential Leadership: The Setting of Priorities*, Westview, Boulder, Colo., 1978.
39. Βλ. Elmer Plischke, *Foreign Relations, An Analysis of its Anatomy*, ό.π., σελ. 36-37.
40. Βλ. John Baylis & Steve Smith, *The Globalisation of World Politics, An Introduction to International Relations*, ό.π., σελ. 116.
41. Παρόμοιες διατυπώσεις προκάλεσαν την έντονη κριτική για την «έλλειψη» ηθικού υπόβαθρου του Ρεαλισμού.
42. Για παράδειγμα, η υιοθέτηση σκληρών μονεταριστικών επιλογών στο οικονομικό πεδίο μπορεί εν τέλει να υπονομεύσει την κοινωνική συνοχή με τη δημιουργία μίας τάξης «μη προνομιούχων» που θα ζουν στα όρια της φτώχειας.
43. Βλ. W. D. Clinton, «The National Interest: Normative Foundations», *The Review of Politics*, vol. 48, n. 4, University of Notre Dame, 1986, σελ. 495-519.
44. Βλ. Αγγλο-Ελληνικό Γλωσσάριο Στρατηγικών & Στρατιωτικών Όρων των ΕΔ, Γ. Βοσκόπουλου, ό.π., σελ. 88.
45. Βλ. Joseph Frankel, *National Interest*, Macmillan, London, 1970, σελ. 42.
46. Βλ. Elmer Plischke, *Foreign Relations...*, ό.π., σελ. 51.
47. Βλ. OXFORD, *Concise Dictionary of Politics*, Iain McLean, Oxford Univ. Press, Oxford, 1996, σελ. 332-333.
48. Για μία ανάλυση του πολιτικού Ρεαλισμού βλ. Timothy Dunne, «Realism» στο John Baylis & Steve Smith, *Globalisation of World Politics*, ό.π., κεφάλαιο 6.
49. Βλ. Hans Morgethau, *In Defence of the National Interest: A Critical Examination of American Foreign Policy*, Knopf, New York, 1952 και του ίδιου «The Primacy of the National Interest», *The American Scholar*, Spring 1949, σελ. 208, 212.
50. Βλ. John Baylis & Steve Smith, *The Globalisation of World Politics, An Introduction in International Relations*, ό.π., σελ. 113.
51. *Ibid*.
52. Βλ. George Voskopoulos, *Greece: Common Foreign & Security Policy...*, PhD Thesis, ό.π.
53. Βλ. F. S. Northedge, *The Foreign Policies of the Powers*, Free Press, New York, 1968.
54. *Ibid*, σελ. 19-20.
55. Η εν λόγω κατηγοριοποίηση γίνεται με βάση την αναρχία στο διεθνές επίπεδο, οριζόμενη από την έλλειψη παγκόσμιας κυβέρνησης (*world government*). Η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας και η αυξανόμενη αλληλεξάρτηση στο οικονομικό πεδίο επιδιώκει, τουλάχιστον σε θεωρητικό επίπεδο, να ενισχύσει την ασφάλεια. Η εν λόγω αλληλεξάρτηση, ωστόσο, δεν συνυπάρχει απαραίτητα με τη σύγκλιση στόχων και επιδιώξεων στο πολιτικό πεδίο και ως εκ τούτου μπορεί να δημιουργήσει φυγόκεντρες δυνάμεις αποσταθεροποιητικής μορφής. Στην ΕΕ, για παράδειγμα, η πολιτική σύγκλιση όφειλε να είχε προηγηθεί της οικονομικής ένωσης, προκειμένου να δημιουργήσει πραγματικά την αίσθηση κοινών στόχων. Αλλά και στο οικονομικό πεδίο η ρητορική μέσα στο 1997 περί του ποιες χώρες πληρούν τις προϋποθέσεις συμμετοχής στην πρώτη φάση της ONE δίχασαν τις χώρες-μέλη, καθώς οι βόρειες χώρες επιθυμούσαν να περιορίσουν τη συμμετοχή των νοτίων (του λεγόμενου CLUB MED), ειδικά χωρών όπως η Ισπανία και η Ιταλία, τα οικονομικά επιτεύγματα των οποίων αμφισβητήθηκαν από τη Γερμανία. Στη Διάσκεψη της Νίκαιας καταγράφηκαν παρόμοιες σοβαρές αποκλίσεις εθνικών συμφερόντων.
56. Από τη παρουσίαση του «μοντέλου κατηγοριοποίησης» του F. S. Northedge από τον Elmer Plischke, *Foreign Relations...*, ό.π., σελ. 51-52.
57. Βλ. Barry Buzan, *People, States and Fear...*, ό.π.
58. Μπορεί το κράτος να έχει διαφορετικούς στόχους και προτεραιότητες από το λαό ή, όπως υποστηρίζεται, να «έχει το κράτος τα δικά του συμφέροντα», που να μην είναι συμβατά με τη θέληση των πολιτών. Η εν λόγω διαφορά αποτελεί το ειδοποιό χαρακτηριστικό μεταξύ «maximal state» και «minimal state», όπως ορίστηκε από τον Barry Buzan. Βλ. B. Buzan, *People, States and Fear, The National Security Problem in International Relations*, ό.π., σελ. 21-23.
59. Βλ. σύντομη ανάλυση στο OXFORD Concise Dictionary of Politics, ό.π., σελ. 333.
60. Βλ. Hedley Bull, *The Anarchical Society*.

Η Νέα Τάξη στο Αιγαίο

Της Σοφίας Ν. Αντωνοπούλου

Θα αναλύσουμε εδώ τη νέα τάξη πραγμάτων στο Αιγαίο, την οποία συνθέτει η λεγόμενη «Νέα Δομή» του ΝΑΤΟ, η οποία συμφωνήθηκε το 1997, και τα περιβόητα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (ΜΟΕ), τα οποία βρίσκονται σε εξέλιξη. Η Νέα Δομή διχοτομεί στρατιωτικά το Αιγαίο μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας με επικυρίαρχο το ΝΑΤΟ. Στην ουσία αφαιρεί την ελληνική κυριαρχία στο Αιγαίο και τη μεταβιβάζει στο ΝΑΤΟ. Τη Νέα Δομή τείνουν να συμπληρώσουν και να ολοκληρώσουν τα ΜΟΕ. Και τα δύο μεγάλα κόμματα συναίνεσαν στη Νέα Δομή του ΝΑΤΟ στο Αιγαίο. Θα εξηγήσω παρακάτω τι είναι η Νέα Δομή του ΝΑΤΟ και τι είναι τα ΜΟΕ και τις συνέπειές τους. Το μέγα αυτό ζήτημα της αφαίρεσης της ελληνικής κυριαρχίας από το Αιγαίο και της ανάληψής της από το ΝΑΤΟ έχει ουσιαστικά περάσει απαρατήρητο, με εξαίρεση μεμονωμένες φωνές που ακούστηκαν, όπως αυτή του πτεράρχου Ν. Στάπα, ο οποίος πρώτος έθεσε το θέμα με άρθρο του στα «ΝΕΑ» και με βιβλίο που εξέδωσε στη συνέχεια. Υπήρξαν, επίσης, οι διακηρύξεις του Ομίλου «Ανδρέας Κάλβος», οι οποίες δημοσιεύθηκαν σε μεγάλη έκταση και σε ολόκληρο τον Τύπο, τις οποίες υπέγραψαν μεγάλο πλήθος από τον χώρο των Γραμμάτων και των Τεχνών, μεταξύ αυτών τα σημαντικότερα ονόματα, μεγάλος αριθμός πανεπιστημιακών, βουλευτές όλων των κομμάτων, καθώς και ανώτατοι στρατιωτικοί. Η κυβέρνηση δεν τόλμησε να αμφισβητήσει το περιεχόμενο των διακηρύξεων αυτών, παρά τη σοβαρότητα των καταγγελλομένων. Προτίμησε να σιωπήσει. Και καθώς κανένα κόμμα αλλά ούτε ο Τύπος έδωσε συνέχεια στο θέμα, το ζήτημα θάφτηκε σε μία σιωπή νεκροταφείου. Είναι σαφές ότι ο ελληνικός λαός δεν έχει συνείδηση των τεκταινομένων. Το ΝΑΤΟ διέλυσε τη Γιουγκοσλαβία και μετέτρεψε τη Βοσνία και το Κοσσυφοπέδιο σε προτεκτοράτα του. Με τη Νέα Δομή και τα ΜΟΕ το Αιγαίο μετατρέπεται σε θαλάσσιο προτεκτοράτο του ΝΑΤΟ, όπως θα καταστεί σαφές από τα παρακάτω.

Αλλά προτού εκθέσω τη νέα δομή του ΝΑΤΟ στο Αιγαίο και τα ΜΟΕ, θα ήθελα εν συντομία να σχολιάσω γιατί το ΝΑΤΟ, οι ΗΠΑ και η ΕΕ υποδουλίζουν τον τουρκικό επεκτατισμό στο Αιγαίο, όπως ακριβώς έκαναν στην Γιουγκοσλαβία, υποδουλίζοντας τους τοπικούς εθνικισμούς και ιδιαίτερα αυτόν των Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου. Είναι γνωστό τοις πάσι ότι τον UCK εξόπλισαν οι ΗΠΑ. Πρόσφατα η KFOR, δηλαδή το ΝΑΤΟ, άφησε τον UCK να διεισδύσει στην αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη, την οποία το ίδιο το ΝΑΤΟ ελέγχει και από εκεί να πραγματοποιεί κάτω από τη μύτη των ΝΑΤΟϊκών επιθέσεις κατά της Ν. Σερβίας. Τώρα το ΝΑΤΟ και ο ΟΗΕ, παριστάνοντας τις μωρές παρθένες, αφού κανόνισαν τη δουλειά, υπογραμμίζουν τον κίνδυνο

Χάρτης του Αιγαίου με οριοθέτηση της ελληνικής αιγιαλίτιδας ζώνης στα 6 nm.

για μια νέας ανάφλεξης και προτείνουν στους Σέρβους τη δημιουργία ενός νέου υβριδίου στη Ν. Σερβία με συνδιοίκηση Αλβανών και Σέρβων. Κατά τα φαινόμενα η Αλβανία και οι προεκτάσεις της μετατρέπονται από τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ σε Ισραήλ των Βαλκανίων.

Αλλά, θα επανέλθω στο Αιγαίο και θα εξηγήσω γιατί το ίδιο και χειρότερο παιχνίδι παίζεται από τους ΝΑΤΟϊκούς και εδώ. Το Αιγαίο είναι ίσως η μεγαλύτερης γεωστρατηγικής σημασίας θάλασσα στον κόσμο. Γεφυρώνει τρεις ηπείρους: Ευρώπη, Ασία, Αφρική. Συνορεύει με τα πετρέλαια της Μ. Ανατολής. Από το Αιγαίο επίσης αναγκαστικά θα περάσουν τα πετρέλαια της Κασπίας. Βρίσκεται, τέλος, στο υπογάστριο της Ρωσίας και αποτελεί τη διέξοδό της στη Μεσόγειο. Καμία άλλη θάλασσα στον κόσμο δεν συγκεντρώνει τόσα γεωστρατηγικά χαρακτηριστικά. Είναι, λοιπόν, ζωτικής σημασίας για το ΝΑΤΟ να την ελέγχει απευθείας, αφαιρώντας την ελληνική κυριαρχία από αυτήν. Ο κατεξοχήν μοχλός που χρησιμοποιεί είναι να ενθαρρύνει τον τουρκικό επεκτατισμό, τις διαρκώς νέες τουρκικές διεκδικήσεις, οπότε το ΝΑΤΟ εμφανίζεται ως επιδιαιτητής, εξαναγκάζοντας την Ελλάδα σε διαρκείς υποχωρήσεις όσον αφορά τα κυριαρχικά της δικαιώματα. Την ίδια τακτική είχαν εφαρμόσει παλιότερα οι Άγγλοι στην Κύπρο, προκειμένου να αποτραπεί η ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα και να καταστεί η Κύπρος ένα ιδιότυπο κράτος-υβρίδιο, υπό την κηδεμονία των λεγόμενων «εγγυητριών δυνάμεων», δηλαδή στην πραγματικότητα των Άγγλων και των ΗΠΑ (οι ΗΠΑ δεν είναι βέβαια τυπικά εγγυήτρια δύναμη, αλλά αυτές καθορίζουν στην πραγματικότητα τις τύχες της Κύπρου). Είναι επίσης κοινό μυστικό ότι την εισβολή

* Επ. Καθηγήτριας στο ΕΜΠ

στην Κύπρο την ενθάρρυναν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Τον δε περιβόητο φάκελο της Κύπρου ουδέποτε τολμήσαμε να τον ανοίξουμε, γιατί καίει. Γιατί απλούστατα θα αποκαλυπτόταν καθώς υπάρχουν πλήθος στοιχείων, ο ρόλος των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ στην κυπριακή τραγωδία. Να σημειώσω και εδώ ότι, όπως και το Αιγαίο, έτσι και η Κύπρος έχει τεράστια γεωστρατηγική σημασία.

Ένα άλλο στοιχείο όσον αφορά το Αιγαίο είναι τα πετρέλαια. Πιθανότατα στην υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου υπάρχουν εκτεταμένα κοιτάσματα πετρελαίου. Τι έκτασης είναι τα κοιτάσματα αυτά το γνωρίζουν οι πολυεθνικές του πετρελαίου και οι ΗΠΑ. Εμείς δεν το γνωρίζουμε. Δεν αποκλείεται, όμως, να κολυμπάμε πάνω σε πετρέλαια, καθώς η υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου είναι προέκταση του γεωλογικού σχηματισμού της Μ. Ανατολής. Να θυμίσω εδώ την υπόθεση Ματέι της Ιταλίας. Όταν ανακαλύφθηκε το φυσικό αέριο στη Β.Ιταλία, οι πολυεθνικές ισχυρίζονταν ότι τα κοιτάσματα ήταν ασήμαντα, για να τα βάλουν στο χέρι. Ένας εμπνευσμένος Ιταλός, ο Ματέι, ξεκίνησε έναν τεράστιο αγώνα, για να αποδείξει με στοιχεία ότι τα κοιτάσματα αυτά ήταν πολύ σημαντικά. Τα στοιχεία που έδωσε ο Ματέι στη δημοσιότητα υποχρέωσαν την ιταλική κυβέρνηση να ιδρύσει κρατική εταιρεία εκμετάλλευσης του φυσικού αερίου. Όπως είναι γνωστό, στο φυσικό αέριο οφείλεται σε μεγάλο βαθμό η εκβιομηχάνιση της Β. Ιταλίας.

Αν πράγματι, λοιπόν, υπάρχουν πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου στο Αιγαίο, αυτός είναι ένας πρόσθετος λόγος να επιδιώκει το ΝΑΤΟ τον έλεγχό του.

Και αν κανείς νομίζει ότι υπάρχει ίχνος υπερβολής στον ισχυρισμό ότι τον τουρκικό επεκτατισμό υποδαυλίζουν οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, αρκεί να αναφέρουμε τα εξής από τις πιο πρόσφατες εξελίξεις. Τον Απρίλιο του 1995, δηλαδή πριν οι Τούρκοι θέσουν θέμα διεκδίκησης νησιδών και βραχονησιδών, όπως τα Ίμια, γκρίζων ζωνών δηλαδή, σε σχέδιο Συμφωνίας που υπέβαλαν οι ΗΠΑ προς την Ελλάδα και την Τουρκία για τα περιβόητα ΜΟΕ, υποστηρίζεται ότι υπάρχουν «διαμφισβητούμενες περιοχές» στο Αιγαίο και ότι απαιτείται η αμερικανική διαμεσολάβηση για τη λύση του ζητήματος («ΒΗΜΑ» 9/4/95). Έναν χρόνο αργότερα και αφού μεσολάβησαν τα Ίμια, τα οποία είναι σαφές ότι ήταν σκηνοθετημένα, το θέμα έθεσαν πάλι οι ΗΠΑ με την επίσκεψη του Αμερικανού υφυπουργού Εξωτερικών στην Αθήνα τον Ιούλιο του 1996. Οι Αμερικανοί ζήτησαν τη μόνιμη παρουσία του βου Στόλου στις τάχα «επικίνδυνες» περιοχές του Αιγαίου, δηλαδή στις «διαμφισβητούμενες περιοχές», όπως τις ονόμασαν, δηλαδή τις περιοχές που χαρακτηρίστηκαν μετά τα Ίμια «γκρίζες ζώνες». Οι Αμερικανοί πρότειναν ΜΟΕ, που, αν εφαρμόζονταν θα τους έδιναν το δικαίωμα επιτήρησης και επέμβασης σε ολό-

κληρο το Αιγαίο, αλλά και στην ευρύτερη περιοχή από τον Έβρο μέχρι την Κύπρο. Η ειρωνία του πράγματος, βέβαια, είναι ότι τα ΜΟΕ αποτελούν, υποτίθεται, μέτρα καλής γειτονίας μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Επιπλέον, στο πλαίσιο των ΜΟΕ που προωθούν, οι Αμερικανοί αμφισβητούν ευθέως τις συνθήκες της Λωζάννης του 1923 και των Παρισίων του 1947 για τα Δωδεκάνησα, όπως εξάλλου κάνουν και οι Τούρκοι. Γιατί γίνεται αυτό; Γιατί αυτές

οι δύο Συνθήκες οριοθετούν τα ελληνοτουρκικά θαλάσσια σύνορα στο Αιγαίο. Τα σύνορα αυτά, όπως είναι γνωστό, ορίζονται από τη μέση απόσταση μεταξύ του τόξου των ανατολικών νησιών του Αιγαίου και της Μ. Ασίας. Να υπογραμμίσω εδώ ότι με ρηπή διάταξη της Συνθήκης της Λωζάννης η Τουρκία παρατήθηκε από κάθε δικαίωμα στη θα-

λάσσια περιοχή του Αιγαίου πέραν των 3 μιλίων από τις ακτές της. Η Τουρκία αναγνώριζε πλήρως τα ελληνοτουρκικά θαλάσσια σύνορα μέχρι το 1974, οπότε έθεσε ζήτημα status quo στο Αιγαίο. Αδιάσειστη απόδειξη γι' αυτό είναι οι ίδιοι οι τουρκικοί χάρτες, οι προ του 1974, όπου εμφανίζονται τα σύνορα αυτά με την αντίστοιχη λεζάντα. Το ίδιο ισχύει για τους ΝΑΤΟϊκούς επιτελικούς χάρτες. Σήμερα τα σύνορα αυτά έχουν εξαφανιστεί από τους χάρτες της Τουρκίας και, αν δεν κάνουμε λάθος, και από τους χάρτες του ΝΑΤΟ. Είναι σαφές ότι, αν η Τουρκία αναγνώριζε σήμερα, όπως έκανε προ του 1974, τα σύνορα αυτά, δεν θα ετίθετο ζήτημα οριοθέτησης της υφαλοκρηπίδας, διότι οτιδήποτε δυτικώς των συνόρων αυτών είναι ελληνική υφαλοκρηπίδα. Είναι χαρακτηριστικό ότι παλαιότερα εμείς δεν δεχόμαστε ότι υπάρχει θέμα οριοθέτησης της υφαλοκρηπίδας. Το δεχθήκαμε το 1975, οπότε και προτείναμε την παραπομπή του στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης. Είναι χαρακτηριστικό ότι τότε, διαβάζω επί λέξει, «η Τουρκία χαιρέτισε το πνεύμα συνδιαλλαγής της Ελλάδας» και δέχθηκε την παραπομπή στη Χάγη. Αλλά από τη στιγμή που πέτυχε να δεχθούμε ότι υπάρχει θέμα οριοθέτησης, πριν ο αλέκτωρ λαλήσει τρις, υπαναχώρησε όσον αφορά τη Χάγη, επιμένοντας η οριοθέτηση να γίνει δι' απευθείας συνομιλιών. Αρχισε έτσι η γνωστή διελκυσνισίδα.

Για να συνοψίσουμε: Η τεράστια γεωστρατηγική σημασία του Αιγαίου και τα πιθανά κοιτάσματα πετρελαίου που κλείνει στους κόλπους του είναι αυτά που ωθούν τους Αμερικανούς, το ΝΑΤΟ και την ΕΕ να υποκινούν τον τουρκικό επεκτατισμό και όχι η μεγάλη αγορά της Τουρκίας των 60 εκατ., όπως με περισσή αφέλεια λέγεται και έχει καταστεί κοινός τόπος. Δεν μπαίνει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στην υπηρεσία του τουρκικού επεκτατισμού. Το αντίθετο συμβαίνει. Ο τουρκικός επεκτατισμός μπαίνει στην υπηρεσία των Αμερικανών και του ΝΑΤΟ.

**Φοβούμαι ότι έχουμε
καταντήσει μία χώρα όχι
μόνον μειωμένης εθνικής
κυριαρχίας, αλλά και
απονεκρωμένης
συνείδησης.**

Και έρχομαι στη νέα δομή του NATO στο Αιγαίο. Η δομή αυτή συνίσταται στη διαμόρφωση ενιαίου αμυντικού χώρου Ελλάδας-Τουρκίας στο Αιγαίο, δεν προσδιορίζονται όρια επιχειρησιακής ευθύνης και εγκαθίσταται NATOϊκή επικυριαρχία στο Αιγαίο. Στο πλαίσιο της δομής αυτής η Ελλάδα δεν έχει πλέον τη θαλάσσια και εναέρια επιχειρησιακή ευθύνη του Αιγαίου. Της αφαιρέθηκε. Την επιχειρησιακή ευθύνη του Αιγαίου ανέλαβε το NATO και συγκεκριμένα η NATOϊκή διοίκηση με έδρα τη Νεάπολη, με Αμερικανό διοικητή για την αεροπορία και Ιταλό διοικητή για το ναυτικό. Η NATOϊκή διοίκηση έχει τη δυνατότητα με βάση τη νέα δομή να αναθέτει την επιχειρησιακή ευθύνη του Αιγαίου κατά περίπτωση και κατά βούληση στην Ελλάδα, την Τουρκία, ή σε τρίτη χώρα, στις ΗΠΑ, για παράδειγμα. Η δομή αυτή οδηγεί σε διχοτόμηση του Αιγαίου υπό NATOϊκό μανδύα, δηλαδή στη στρατιωτική συγκυριαρχία Ελλάδας-Τουρκίας στο Αιγαίο υπό NATOϊκή επιδιαιτησία ή επικυριαρχία και σημαίνει κατάλυση της ελληνικής κυριαρχίας επί της νησιωτικής Ελλάδας, εφόσον με εντολή του NATO η Τουρκία ή οποιαδήποτε άλλη χώρα μπορεί να αναλαμβάνει την εναέρια και θαλάσσια άμυνα των νησιών και ολόκληρου του Αιγαίου.

Η πρόσφατη NATOϊκή άσκηση Destined Glory που έγινε τον Οκτώβριο του περασμένου χρόνου έδειξε στην πράξη τις συνέπειες της νέας δομής. Ο NATOϊκός διοικητής της άσκησης απαγόρευσε στα ελληνικά αεροσκάφη να πετάξουν πάνω από τη Λήμνο και την Ικαρία, καταργώντας παράλληλα τους αεροδιαδρόμους τους οποίους επρόκειτο να ακολουθήσουν τα ελληνικά μαχητικά. Φυσικά, αυτό θα ήταν αδιανόητο αν την επιχειρησιακή ευθύνη του Αιγαίου τη διατηρούσε η Ελλάδα. Είναι αδιανόητο για ένα κράτος που δεν έχει απωλέσει την εθνική του κυριαρχία. Ελέγχθη τότε ότι το NATO υπέκυψε τάχα σε παρασκηνακές πιέσεις της Τουρκίας, η οποία, όμως, επισήμως εμφανιζόταν αρχικά τελείως αμέτοχη σχετικά με τη NATOϊκή απαγόρευση. Δεν θα σταθώ στις λεπτομέρειες της άσκησης. Όπως είναι γνωστό, υποχρεωθήκαμε στο τέλος να αποχωρήσουμε μερικώς (όσον αφορά το αεροπορικό σκέλος της άσκησης), όταν έγινε αποκάλυπτος ο εμπαιγμός του NATO, το οποίο μας υπέβαλε σε σκωτσέζικο ντους, παίζοντας πινγκ-πονγκ με την Τουρκία. Σε κάποια ενδιάμεση φάση με ένα τρικ του NATO, δεν θα σταθώ και πάλι στις λεπτομέρειες, φάνηκε να δίνεται «διέξοδος» στο πρόβλημα. Το παρακάτω είναι χαρακτηριστικό απόσπασμα από τις ανταποκρίσεις εκείνων των ημερών: «Η Αθήνα ... εξασφάλισε το δικαίωμα να πετούν τα αεροσκάφη της, υπό NATOϊκή ιδιότητα, σε όλο το Αιγαίο, επομένως και πάνω από τη Λήμνο και την Ικαρία...». Αλλά και αυτό αναιρέθηκε αμέσως μετά, καθώς το NATO υπαναχώρησε. Αλλά, έχει ή δεν έχει μεταβληθεί το Αιγαίο σε NATOϊκό προτεκτοράτο, όταν στο πλαίσιο της νέας δομής υποχρεωνόμαστε να ζητάμε από το NATO την άδεια να πετάξουν τα αεροσκάφη μας πάνω από τη Λήμνο και την Ικαρία και πάνω από το Αιγαίο; Και επι πλέ-

ον το NATO μας το απαγορεύει; Δυστυχώς, και σε αυτή την περίπτωση ο Τύπος αποσιώπησε την ουσία του προβλήματος σπέρνοντας σύγχυση. Το παρακάτω είναι επίσης χαρακτηριστικό απόσπασμα από τον Τύπο: «Οι ίδιες πηγές... ερμηνεύοντας την αποκάλυπτη στάση της Αγκυρας την αποδίδουν σε μία σειρά παραγόντων, από την ενόχλησή της για την επικείμενη καταδίκη της αρμενικής γενοκτονίας από το Κογκρέσο έως την προοπτική δημιουργίας κουρδικού κράτους στο Βόρειο Ιράκ και τον αποκλεισμό της Τουρκίας από την ΚΕΠΠΑ στην ΕΕ». Και παρακάτω: «Το βέβαιο είναι ότι οι σχέσεις ΗΠΑ-Τουρκίας περνούν περίοδο έντασης και η αντίδραση της Αγκυρας ίσως δεν στοχεύει τόσο την Ελλάδα, όσο αυτούς που ενδιαφέρονται για τη σταθερότητα στην περιοχή». Προφανώς εννοεί εδώ τις ΗΠΑ και το NATO. Τι να πει κανείς; Πλήρης αναστροφή της πραγματικότητας. Και διερωτάται: διαστρεφώς ανάπηρος είναι ο δημοσιογράφος, ή εκτελεί διατεταγμένη υπηρεσία; Κατόπιν αυτών, πώς να ενημερωθεί ο ελληνικός λαός; Να ευχηθεί κανείς να μας ρίξουνε και εμάς καμία βόμβα απεμπλουτισμένου ουρανού, μήπως και ξυπνήσουμε; Να συνειδητοποιήσει, επιτέλους, ο ελληνικός λαός τι συμβαίνει εν κρυπτώ και παραβύστω πίσω από τις πλάτες του;

Και ας έλθουμε στα περιβόητα ΜΟΕ. Οι διαπραγματεύσεις γύρω από αυτά βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε εξέλιξη. Θα σταθώ σε ένα από τα ΜΟΕ που είχε αποκαλυφθεί το 1998. Προτεινόταν συγκεκριμένα από το NATO η ένταξη της Ελλάδας και της Τουρκίας στο σύστημα ACCS (Air Command and Control System), ρύθμιση η οποία θα υπονομεύσει την αρμοδιότητα του FIR Αθηνών για τις στρατιωτικές πτήσεις στο Αιγαίο και θα αποτελέσει το θεμέλιο για την αλλαγή των ρυθμίσεων που έχουν καθορισθεί από τον ICAO για το Αιγαίο από τη δεκαετία του '50. Ας αφήσουμε, όμως, τα τεχνικά θέματα που είναι δυσνόητα κατά μέρος. Ποια είναι η ουσία του ζητήματος; Όπως με τη νέα δομή του NATO αφαιρείται η στρατιωτική επιχειρησιακή ευθύνη του Αιγαίου από την Ελλάδα και αυτή αναλαμβάνεται από NATOϊκό στρατιωτικό διοικητή με έδρα τη Νεάπολη, έτσι και το σύστημα ACCS αφαιρεί από το FIR Αθηνών την ευθύνη του ελέγχου των στρατιωτικών πτήσεων στο Αιγαίο και την μεταθέτει στο Κέντρο Αεροπορικών Επιχειρήσεων (CAOC) του NATO, το οποίο υπάγεται και αυτό στον Αμε-

**Έχει δημιουργηθεί στην Ελλάδα
ένα πολιτικό σύμπλεγμα
πλήρως υποταγμένο στις ΗΠΑ
και το NATO και ένα σύμπλεγμα
ΜΜΕ και Τύπου εξωνημένο και
διαπλεκόμενο.**

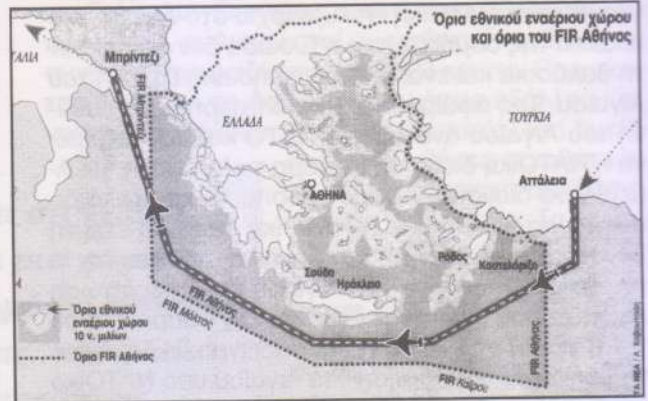
ρικανό αεροπορικό διοικητή του στρατηγείου της Νεάπολης.

Να εξηγήσω με δύο λόγια ποιο είναι το καινούριο στοιχείο. Ο ICAO, ο Διεθνής Οργανισμός Πολιτικής Αεροπλοΐας, αναγνωρίζει ήδη από τη δεκαετία του '50, ουσιαστικά δηλαδή από τότε που δημιουργήθηκε, την αρμοδιότητα της Ελλάδας για την πολιτική και στρατιωτική αεροπλοΐα σε ολόκληρο το Αιγαίο μέχρι τα όρια του FIR Αθηνών, τα οποία συμπίπτουν με τα ελληνοτουρκικά θαλάσσια σύνορα. Αυτά είναι τα όρια του FIR Αθηνών. Σύμφωνα με τους διεθνείς κανονισμούς του ICAO, κάθε στρατιωτικό αεροπλάνο για να μπει στο FIR μίας χώρας πρέπει να υποβάλει σχέδια πτήσης και να πάρει άδεια. Σύμφωνα δε πάλι με τους διεθνείς κανονισμούς αλλά και τους κανονισμούς του NATO, όταν ένα στρατιωτικό αεροσκάφος παραβιάσει τον εναέριο χώρο μίας χώρας, η χώρα αυτή έχει το δικαίωμα να το καταρρίψει. Με τα MOE τα οποία συζητάμε η αρμοδιότητα του FIR Αθηνών για τις στρατιωτικές πτήσεις θα αφαιρεθεί από την Ελλάδα και θα μεταβιβασθεί στο NATO. Δεν υπάρχει χώρα στον κόσμο, της οποίας να έχει αφαιρεθεί η σχετική αρμοδιότητα, διότι αποτελεί εκ των ων ουκ άνευ όρων της άμυνας της και της εθνικής της κυριαρχίας και ανεξαρτησίας. Το NATO θα είναι πλέον αυτό που θα δίνει την άδεια και θα αποφασίζει ποιος πετάει και ποιος δεν πετάει πάνω από το Αιγαίο και τα ελληνικά νησιά. Το Αιγαίο θα γίνει διάτρητο για τον οποιονδήποτε, με πρώτη και καλύτερη, φυσικά, την Τουρκία. Όπως είναι γνωστό, η Τουρκία αμφισβητεί τα όρια του FIR Αθηνών και ζητάει να μετατεθούν στη μέση του Αιγαίου. Με τη ρύθμιση την οποία συζητάμε τα όρια αυτά θα εξαφανιστούν πάνω από ολόκληρο το Αιγαίο. Ο Αλλάχ είναι μεγάλος. Το NATO εν προκειμένω.

Είναι σαφές ότι το Αιγαίο μετατρέπεται σε NATOϊκό προτεκτοράτο, σε μία θάλασσα χωρίς εθνική κυριαρχία και χωρίς σύνορα, πρότυπο της νέας τάξης στα Βαλκάνια, όπως το Κόσοβο και η Βοσνία.

Δεν υπάρχει ιστορικό προηγούμενο να συντελείται τέτοιων διαστάσεων ακρωτηριασμός της χώρας αμαχητί, μέσα από συνομιλίες και συνεννοήσεις. Φοβούμαι ότι έχουμε καταντήσει μία χώρα όχι μόνον μειωμένης εθνικής κυριαρχίας, αλλά και απονεκρωμένης συνείδησης. Φυσικά, δεν αναφέρομαι στο λαό, ο οποίος απέδειξε το φρόνημά του κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας. Μόνος ο ελληνικός λαός σε ολόκληρη την υφήλιο διαδήλωσε τότε και μάλιστα μαζικά και με υψηλό φρόνημα αντίστασης. Δεν αναφέρομαι λοιπόν στον λαό. Αναφέρομαι στο πολιτικό κατεστημένο. Έχει δημιουργηθεί στην Ελλάδα ένα πολιτικό σύμπλεγμα πλήρως υποταγμένο στις ΗΠΑ και στο NATO και ένα σύμπλεγμα ΜΜΕ και Τύπου εξωνημένο και διαπλεκόμενο. Το ιδιότυπο αυτό σύμπλεγμα πολιτικής και διαπλοκής έχει επιπλέον δημιουργήσει μία πολυάριθμη νέα τάξη νεόπλουτων Νεοελλήνων που τιλούρισαν εν μία νυκτί χάριν της διαπλοκής και των κρατικών ταμείων, των δημοσίων έργων κ.λπ. Το ιδιότυπο αυτό σύμπλεγμα συνθέτει μία κατάσταση

εκτεταμένης διαφθοράς, παρακμής και υποτέλειας, που επικάθεται πάνω στην κοινωνία σαν μολυσμένο νέφος και της στερεί την αναπνοή.

Αλλά, για να επανέλθω στο Αιγαίο. Δεν έχει νόημα να αντιστεκόμαστε κατά της νέας τάξης, κατά της παγκοσμιοποίησης κ.λπ., να υπερασπιζόμαστε τους Σέρβους, τους Παλαιστίνιους και όποιους άλλους κατατρεγμένους όπου Γη, όταν δεν αντιστεκόμαστε κατά της νέας τάξης μέσα στο ίδιο μας το σπίτι. **Είναι τραγικό να βλέπει κανείς τον ελληνικό λαό να διαδηλώνει μαχητικά κατά των NATOϊκών βομβαρδισμών και της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας και να μην διαδηλώνει κατά του ακρωτηριασμού της ίδιας του της χώρας, έχοντας προφανώς άγνοια για όσα συμβαίνουν μέσα στο ίδιο του το σπίτι.** Όσοι λοιπόν έχουμε συνείδηση, οφείλουμε να αναλάβουμε μία εκστρατεία ενημέρωσης του ελληνικού λαού, οφείλουμε να αντισταθούμε με κάθε μέσο. Οφείλουμε να ιεραρχήσουμε ως πρώτη προτεραιότητα την υπεράσπιση του Αιγαίου, γιατί αυτό ισοδυναμεί με υπεράσπιση της ελευθερίας μας. Δεν μπορούμε να είμαστε ελεύθεροι, όταν μετατρέπομαστε σε NATOϊκό προτεκτοράτο. Και θα είναι υποκρισία να επιχειρούμε να αντισταθούμε κατά της νέας τάξης στα Βαλκάνια και διεθνώς, αν δεν αντισταθούμε κατά της νέας τάξης μέσα στο ίδιο μας το σπίτι.

Οφείλουμε να αποτρέψουμε τη συμφωνία για τα κυοφορούμενα MOE πάσει θυσία. Οφείλουμε να απαιτήσουμε να έλθει στο ελληνικό Κοινοβούλιο η συμφωνία για τη Νέα Δομή του NATO στο Αιγαίο και να ακυρωθεί. Τέτοια αρμοδιότητα έχει πλήρως το ελληνικό Κοινοβούλιο κατά το ελληνικό Σύνταγμα. Μάλιστα, η συμφωνία που υπέγραψε η Κυβέρνηση Σημίτη μπορεί να θεωρηθεί άκυρη, γιατί αρμοδιότητα για τόσο κρίσιμα ζητήματα έχει, κατά το Σύνταγμα, μόνο το ελληνικό Κοινοβούλιο.

Η ευθύνη για την πορεία μίας χώρας δεν είναι μόνον ευθύνη των κυβερνήσεων και των εκάστοτε διαχειριστών της εξουσίας. Είναι πάνω απ' όλα ευθύνη του ίδιου του λαού της. Σ' αυτή την κρίσιμη περίοδο που διανύει ο τόπος, οφείλει ο καθένας μας να αναλάβει την ατομική του ευθύνη. Κάθε Έλληνας πολίτης με ελεύθερη σκέψη οφείλει σήμερα να ενεργοποιηθεί, με αίσθημα ευθύνης, με αρετή και τόλμη.

ΚΥΠΡΟΣ: Για μια υψηλή Εθνική Στρατηγική

Του Σταύρου Γ. Καρκαλέτση

Μέσα στην εθνική απονάρκωση και αφασία που έχουν επιβάλει στον ελληνικό λαό οι ξένοι εμπνευστές και εγχώριοι ιεροκήρυκες της Ελληνοτουρκικής προσέγγισης, εμποτιζόντάς τον με το όπλο της «φιλίας», λίγοι ασφαλώς θα έχουν τη διάθεση να αναλογιστούν ότι αισίως έφτασαν τα 27 τα χρόνια της εισβολής και κατοχής στο πολύπαθο νησί της Αφροδίτης. Οι «επαναπροσεγγιστές» επιχαιρούν χωρίς να δύνανται ή να θέλουν να αντιληφθούν ότι η οποιαδήποτε φιλία οφείλει να εδράζεται στη βασική αρχή που διέπει (και) τις διακρατικές σχέσεις: αυτή της **αμοιβαιότητας**. Η Άγκυρα, με πληθώρα πολιτικών και στρατιωτικών κινήσεων, που συνόδευσαν την «διπλωματία των σεισμών», κατέδειξε ότι πίσω από τα φώτα και τους προβολείς, αθόρυβα και μεθοδικά συνεχίζει να προωθεί τα επεκτατικά της σχέδια σε βάρος της Κύπρου αλλά και της ελληνικής παρουσίας στο Αιγαίο¹. Η διατήρηση και σκλήρυνση του τουρκικού επιθετικού παροξυσμού, πέρα και πίσω από τα τσιφτετέλια, τις «επιτροπές» ειρήνης (δημοσιογράφοι, βιομήχανοι, σχολεία κ.λπ.) και το όλο εύθυμο σκηνικό της «χαράς και του κεφιού», συνηγορεί απόλυτα στο ότι δεν πρόκειται για **αμοιβαία ελληνοτουρκική φιλία αλλά για μονομερή ελληνική ουτοπία**. Αμβλυνομένων των αντιστάσεων, οι εκ του σύνεγγυς συνομιλίες για το Κυπριακό έχουν διολισθήσει σε βάση συνομοσπονδίας. Το αθηναϊκό πολιτικό κατεστημένο, πιστό στις πιπινέλειες αρχές του και σε ρόλο πρόθυμου τελετάρχη των Εισοδίων της Τουρκίας στην Ευρώπη, αφού πρώτα εξανάγκασε το ομογάλακτο της Λευκωσίας σε αμυντικό και εθνικό ξεγύμνωμα (υπόθεση S300), του υπαγορεύει τώρα, παπαγαλίζοντας τα σχέδια του State Department, λύση ευθανασίας του κυπριακού Ελληνισμού.

Ο ραγιαδισμός αυτός φτάνει στη Μεγαλόνησο ψιθυριστά, μέσα από μισόλογα για «μείωση της έντασης», «πολιτική ρεαλισμού», «τέχνη του εφικτού» και άλλους λεκτικούς ακροβατισμούς. Και βέβαια, με την ηρωική εμμονή, μέχρι μαζοχισμού, του αυτοαποκαλούμενου «Εθνικού Κέντρου» στις θολές επιταγές της ελληνοτουρκικής «φιλίας», η κυριότερη των οποίων ακούει στο εύηχο όνομα «διάλογος». Φαίνεται ότι οι διαχειριστές της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής αδυνατούν να κατανοήσουν ότι, όταν μας συστήνεται «διάλογος», η Ελλάδα εννοεί **συζήτηση**, οι Δυτικοί **υποχώρηση** και οι Τούρκοι **παράδοση**.

Το θέμα, λοιπόν, έχει κλείσει, όχι μόνο για την Τουρκία, όπως αδιάλειπτα δηλώνει ο Μπ. Ετσεβίτ, αλλά και για την Ελλάδα. Κατά βάσιν, η Κύπρος δημιουργεί διαχρονικά άγχος στην Αθήνα, αποτελεί **αγκάθι** για τον **αθηναϊσμό**, γιατί με τη συνεχιζόμενη δοκιμασία της του θυμίζει κάθε στιγμή την **τραγική του ανεπάρκεια** και το **εθνικό του έλλειμμα**. Όπως γράφει μελαγχολικά κάποιος ανώνυμος φί-

λος από τη Λευκωσία, «ψεύτικος σκύλος, ψεύτικη μάντρα φυλάει».

Η Κύπρος, ως χώρος ιστορικών συμβάντων, δεν υπάρχει για τις λογικές του «Εθνικού Κέντρου». Καταργείται!

Το μεγαλύτερο μέρος του ελλαδικού πολιτικού φάσματος (και οπωσδήποτε αυτό των δύο μεγάλων κομμάτων) δεν φέρει γόνιμες συγκρούσεις που να αφορούν την υγιή εθνική διαχείριση του Κυπριακού. Δίνει έτσι το δικαίωμα στον ξένο παράγοντα, δηλαδή τη Δύση και τους ατλαντιστές, να σχεδιάσουν αυτοί τα πάντα, ημών αυτοπεριοριζομένων σε ρόλο ταπεινού διεκπεραιωτή.

Παραφράζουμε, λοιπόν, το σύνθημα-άλλοθι της Αθήνας, και λέμε βροντερά: **Η ΔΥΣΗ αποφασίζει και η Ελλάς συμπαρίσταται...**

Η ΣΤΕΙΡΑ ΠΕΡΕΛΘΟΝΤΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ

Στο Κυπριακό, το μόνιμο πρόβλημα των μεταπολεμικών ελλαδικών πολιτικών ελίτ ήταν ότι **δεν ήξεραν τι ήθελαν**.

Ως το 1959, περίπου, ξέραμε ότι θέλαμε την **Ένωση**. Από εκεί και πέρα, η μετακύληση του στόχου για αργότερα και η ενδιάμεση διάβρωση και εν τέλει μετάλλαξη μεγάλων πολιτικών μορφών σε Αθήνα και Λευκωσία, δημιούργησαν ολικό κενό, παντελή έλλειψη εθνικής στρατηγικής στο θέμα.

Η στρατηγική, που στην ορολογία των διεθνών σχέσεων καλείται «υψηλή», αποτελεί απότοκο μιας πολύ σύνθετης και λεπτής, ιδίως όμως σταθερής διαχρονικά διαδικασίας, που «επιτρέπεται» να παρεκκλίνει σε επίπεδο τακτικών χειρισμών, ουδέποτε όμως ως προς τον ζητούμενο εθνικό στόχο, που έχει επακριβώς προκαθοριστεί.

Μία υψηλή στρατηγική απαιτεί διάγνωση του εγγύς περιβάλλοντος και των απειλών και ευκαιριών που προκύπτουν. Είναι εμφανές ότι εδώ φωλιάζουν εγγενή μειονεκτήματα της ελληνικής διπλωματίας, α-

* Ιστορικού-Συγγραφέα

Οι ατέρμονοι και συνεχείς γύροι για το Κυπριακό δεν προσέφεραν τίποτα επί 27 έτη, παρά μόνον άλλοθι για τα τετελεσμένα της Άγκυρας.

φού «... λόγω κακής διορατικότητας διαστρεβλώνονται οι στόχοι... Έτσι, οι απειλές εκλαμβάνονται ως ευκαιρίες», οι ευκαιρίες ως απειλές κ.ο.κ. Όσο για τον καθορισμό στόχων και την επιλογή των αποτελεσματικότερων συνδυασμών μέσων για την προώθησή τους, σε τέτοιο επίπεδο δεν πλησιάζει καν η ελλαδική στρατηγική. Διότι, για να υπάρξει συνδυασμός μέσων προς επίτευξη στόχων, οφείλεις να έχεις προσδιορίσει τους στόχους και τα μέσα που θα συνδυάσεις². Τα ελλείμματα αυτά αντανακλούν και στην πολιτική σκέψη επί του Κυπριακού και στη σχετική βιβλιογραφία. Στα δεκάδες βιβλία που έχουν γραφεί για το εθνικό θέμα, κυριαρχεί μια –σείρα και πολλάκις εμπαιχθείς δυστυχώς– παρελθοντολογία³. Ενώ υπάρχουν λεπτομερέστερες αναφορές για το ποιος έφταιξε και ποιος όχι, ενώ αναλώνεται η όλη προσπάθεια στον επιμερισμό ευθυνών (πράγμα χρήσιμο, βεβαίως, για την ιστορική αλήθεια και μνήμη), ελάχιστοι υποδεικνύουν στρατηγική για το αύριο. Και αν το πράττουν, είναι αποσπασματική. Η αδυναμία αυτή είναι το καλύτερο άλλοθι για το πολιτικό κατεστημένο, το οποίο σχεδιάζει πολιτική για την Κύπρο (αν και στον βαθμό που το κάνει), χωρίς να υπόκειται σε κανενός είδους πιέσεις, είτε από τον Τύπο, είτε από την πανεπιστημιακή κοινότητα, είτε από οργανωμένες συλλογικές προσπάθειες πολιτών. Όσο για τα πολιτικά κόμματα, τα περισσότερα σε Ελλάδα και Κύπρο αρνούνται να διατυπώσουν ολοκληρωμένη πρόταση στρατηγικής. Στην καλύτερη περίπτωση τονίζουν την αναγκαιότητα απεγκλωβισμού από το υπάρχον πλαίσιο, απαιτούν –και ορθά– την επανατοποθέτηση σε βάση εισβολής-κατοχής, στηρίζουν την ευρωπαϊκή προοπτική της Κύπρου. ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΚΑΙ ΠΕΡΑ ΟΜΩΣ; Τη λέξη «ένωση» φοβούνται να την ψελλίσουν, ίσως γιατί το παλλαϊκό αυτό αίτημα, απόλυτα σύμφωνο με τις αρχές της αυτοδιάθεσης και τα δικαιώματα των λαών, στην πορεία κακοποιήθηκε και εν τέλει στιγματίστηκε. Δεν φταίει όμως το αίτημα, το ιδανικό. Όπως δεν φταίει, π.χ., ο σοσιαλισμός στη θεωρία. Φταίνει αυτοί που κηλίδωσαν το ενωτικό ιδεώδες, παραδίδοντας την Κύπρο στα νύχια του Ατίλλα. Τα λόγια του Μανόλη Γλέζου είναι χαρακτηριστικά:

«Όποιος μιλάει εναντίον της Ενώσεως, ας με αφήσει να του πω: θα είχαμε σήμερα τα Δωδεκάνησα ή τα Επτάνησα, αν ακολουθούσαμε στις αντίστοιχες εποχές την ίδια γραμμή; Θα είχαμε την Κρήτη; Αυτό δεν είναι σοβινιστική αντίληψη, είναι η υπεράσπιση του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης»⁴.

Προτάσεις, λοιπόν, έστω ημιτελείς, προς μια τέτοια κατεύθυνση, δεν έπαψαν να διατυπώνονται και να δημοσιεύονται. Απλώς χάνονταν μέσα στα ογκώδη συγγράμματα της χωρίς τέλος παρελθοντολογίας ή κριτικάρονταν από τους θεματοφύλακες του ενδοτισμού και της εθνικής απάθειας.

Ο δολοφονηθείς από τη ΜΙΤ αγωνιστής Θεόφιλος Γεωργιάδης είχε διατυπώσει σε πρώιμο ακόμη στάδιο κάποιες θέσεις που εμπεριείχαν στοιχεία υψηλής στρατηγικής: «Χρειάζονται πρακτικά μέτρα, τα οποία θα πρέπει να περιληφθούν σε πρωτόκολλο πανεθνικής πολιτικής... Εμπλοκή του Κυπριακού στις τουρκο-κοινοτικές σχέσεις... Αμυντική θωράκιση και αεροναυτικά γυμνάσια με την Ελλάδα... Προβολή πολιτικής πρόταξης. Τρεις βασικές ελευθερίες, αποχώρηση στρατευμάτων και εποίκων, διερεύνηση της τύχης των αγνοουμένων»⁵.

Ο Δημ. Καλουδιώτης συμπληρώνει: «Επίκεντρο μιας νέας εθνικής στρατηγικής πρέπει να είναι ο αγώνας για απελευθέρωση και αυτοδιάθεση της Κύπρου... Το κύριο ζήτημα σήμερα είναι ότι οι στρατηγικές και οι ηγετικές ομάδες που τις υλοποιούν, έχουν πια εξαντληθεί... Η αναζήτηση μιας νέας πολιτικής απαιτεί και περισσότερη θέληση, περισσότερη προσπάθεια για την ανεξαρτησία και αξιοπρέπεια...»⁶.

Σημαντική συνεισφορά στον επακριβέστερο προσδιορισμό του στίγματος υψηλής στρατηγικής που αναζητούνταν στο Κυπριακό, αποτέλεσε, στη δεκαετία του '90 και συμβατά προς τις εξαγγελίες περί ενιαίου αμυντικού χώρου, η εργασία και οι θέσεις του κυπριακού πανεπιστημιακού διδύμου του Παντείου (Χριστόδ. Γιαλλουρίδης, Παν. Ήφαιστος)⁷. Για πρώτη φορά, στη μίζερη περί Κυπριακού βιβλιογραφία και αρθρογραφία (που όπως προσημειώνουμε ταλαιπωρούνταν από το σύνδρομο της παρελθοντολογίας) προτεινόταν **υψηλή εθνική στρατηγική**. Και ως τέτοια νοείται, όπως γράφει ο Παν. Ήφαιστος «... αυτή που ακυρώνει την ικανότητα της Τουρκίας να λειτουργεί επιθετικά... Η επιτυχία μιας τέτοιας στρατηγικής δεν συναρτάται μόνο με πολεμικά μέσα, αλλά και με παράγοντες φιλοσοφικού και ιδεολογικού χαρακτήρα... Πρωτίστως, ενδείκνυται αποτελεσματική αντιμετώπιση της εξελληνικής νοστορίας του μακαρθισμού, που συστηματικά και μεθοδευμένα απονευρώνει το λαϊκό φρόνημα και αποδυναμώνει την πολιτική βούληση»⁸. Τέτοιες απόψεις υιοθετούνταν παράλληλα από διπλωματικούς αλλά και στρατιωτικούς κύκλους: «Όσο οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν συνειδητοποιούν ότι ο χώρος του Ελληνισμού είναι ενιαίος και εκτείνεται προς ανατολάς από τον κάβο του Αγίου Ανδρέα στην Καρπασία μέχρι το Πύθιο και το Ορμένιο του Έβρου, δεν υπάρχει ελπίδα να λυθεί το Κυπριακό»⁹. «Λυπούμαστε, γιατί σε ό,τι αφορά τον χειρισμό του Κυπριακού διατηρούμε

γνώμη διάφορη εκείνης της πολιτικής μας ηγεσίας... Ματαιοποιεί η ελληνική διπλωματία αναζητώντας σε διεθνής οργανισμούς "δίκαιη" λύση. Άλλωστε, όλοι κάποια δίκαιη λύση αναζητούν. Ακόμα και οι Τούρκοι... Εφαρμογή εθνικά υπερήφανης εξωτερικής πολιτικής απαιτεί προπαντός εθνική αξιοπρέπεια και ηχηρή απάντηση στα ηχηρά ραπίσματα που δεχόμαστε κάθε φορά»¹⁰.

Άλλοι προχωρούν τις υποθέσεις εργασίας τους ακόμη παραπέρα: «*Το ενδεχόμενο και η εθνική σκοπιμότητα της ένωσης της Κύπρου με την Ελλάδα έχει εξοβελιστεί από τον δημόσιο διάλογο, παρ' ότι είναι πάρα πολλοί αυτοί που τάσσονται υπέρ στις ιδιωτικές συζητήσεις. Το κεντρικό πλεονέκτημα αυτής της λύσης, παρ' ότι θ' ανοίξει τον δρόμο στην (τυπική πλέον) προσάρτηση των κατεχομένων στην Τουρκία, είναι ότι θα διασφαλίσει την επιβίωση και ανάπτυξη του κυπριακού Ελληνισμού στον τόπο μας*»¹¹.

Διαπιστώνεται, λοιπόν, ότι η διαίωσιση της σημερινής κατάστασης λειτουργεί σε βάρος των ελληνικών εθνικών συμφερόντων. Το αυτό πιστοποιούν και **όλες ανεξαιρέτως** οι κατά καιρούς προταθείσες «λύσεις», που καθιστούν την Τουρκία **απόλυτα κυρίαρχο** στον κατεχόμενο κυπριακό βορρά και **συγκυρίαρχο** στον νότο.

ΥΨΗΛΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΩΡΑ

Εθνικός στρατηγικός στόχος στο Κυπριακό ήταν και οφείλει να είναι η με τη μία ή την άλλη μορφή ΕΝΤΑΞΗ της Μεγαλονήσου στον εθνικό κορμό, σχέδιο που απαιτεί σε εμφανές στο διεθνές περιβάλλον επίπεδο αλλά και σε υπόγειο, δουλειά 15-20 ετών. Η Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα δεν θα πρέπει να επιδιωχθεί μόνο λόγω των ασύγκριτων γεωστρατηγικών και γεωπολιτικών πλεονεκτημάτων που θα προκηθούν από πλευράς μας (έλεγχος της Α. Μεσογείου, σύνορα της Ελλάδος με την Αίγυπτο και το Ισραήλ). Πρέπει να αποτελέσει εθνική αναγκαιότητα, πρωτίστως χάριν της αδήριτης ιστορικής πραγματικότητας, που βοά και λέει ότι **όλος** ο εκτός συνόρων Ελληνισμός (Πόντος, Κων/πολη, Μικρά Ασία, Αν. Ρωμυλία, Πελαγονία, Ίμβρος κ.λπ.) εξαφανίστηκε μέσα σε έναν αιώνα (εξαίρεση αποτελεί ο βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός, που παλεύει ακόμα, μόνος και αβοήθητος). Την ίδια τύχη επιφυλάσσει η Τουρκία, αργά ή γρήγορα, και στον κυπριακό Ελληνισμό. Η σιγκαπουροποίηση της Κύπρου και τα δολάρια δεν θα την σώσουν, όπως δεν έσωσε τη Σύβαρι η ευδαιμονία της. Η προοπτική ασφάλειας μέσα στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορθώς επιδιώκεται, αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι σχετική. Πρώτον, γιατί η άμυνα και η κοινή εξωτερική της Ε.Ε. είναι άμορφες, και δεύτερον, γιατί, όπως αποδείχθηκε, αυτή λειτουργεί ως παραμάγαζο του ΝΑΤΟ (η περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας είναι ενδεικτική). Εν πάσει περιπτώσει, το ΝΑΤΟ και η Ε.Ε. υπάρχουν κάτι δεκάδες χρόνια. Ελλάδα και Κύπρος, όμως, υπήρχαν **πολύ πριν από αυτούς** και οφείλουν **να υπάρχουν και μετά από αυτούς**.

Εντασσομένης της Κύπρου, λοιπόν, στον εθνικό κορμό, αυτή δεν σώζεται ως δια μαγείας. Απλώς, με την κατάλληλη στρατιωτική ενδυνάμωση θα κινδυνεύει στον βαθμό που κινδυνεύουν και όλα τα υπόλοιπα ελληνικά νησιά. Το δε εθνικό κέντρο θα αναγκαστεί έτσι, σε περίπτωση κρίσης, να δικαιολογήσει τον τίτλο του εκπληρώνοντας τις συμβατικές και ηθικές του δεσμεύσεις. Με άλλα λόγια, σε περίπτωση ενώσεως η Αθήνα δεν θα έχει την «πολυτέλεια» ενός νέου '74.

Το κύριο αντεπιχείρημα όσων διαφωνούν με τα παραπάνω, είναι ότι «αυτά συνεπάγονται οριστικά τη διχοτόμηση». Όμως, δεν σημαίνει διχοτόμηση η ένταξη της Κύπρου στην ελληνική επικράτεια. Μιλάμε για **Ένωση ολόκληρης της Κύπρου με ολόκληρη την Ελλάδα**, με τον κυπριακό βορρά τελούντα **προσωρινά υπό κατοχή**. Έτσι, διασφαλίζεται, στο μέτρο του εφικτού, η επιβίωση του κυπριακού Ελληνισμού σήμερα και μένει υπό διεκδίκηση η απελευθέρωση της κατεχόμενης γης στο μέλλον και όταν οι συνθήκες είναι ευνοϊκότερες. Αντίθετα, **διχοτόμηση είναι αυτό που συμβαίνει τώρα**, όπου η Άγκυρα έχει εκτουρκίσει έτσι κι αλλιώς τον κυπριακό βορρά και εκβιάζει (λόγω της ασθενικής ελλαδικής στρατιωτικής παρουσίας) τη Λευκωσία.

Να ξεκαθαριστεί εδώ ότι το προτεινόμενο μοντέλο ενώσεως απαιτεί πολιτικές ηγεσίες πολύ διαφορετικές από αυτές που κυβέρνησαν ή κυβερνούν σε Αθήνα και Λευκωσία. Ο πολιτικός κόσμος των τελευταίων τεσσάρων δεκαετιών **απέτυχε** στη διαχείριση του κυπριακού θέματος, αρνούμενος να το αντιμετωπίσει ως τέτοιο που από τη φύση του είναι: **θέμα ΕΘΝΙΚΟ**. Είναι σαφές ότι η κατατιθέμενη πρόταση απαιτεί ηγεσίες πυγμής και ηγέτες βεληνεκούς, που επί του παρόντος **δεν υπάρχουν**.

Τα στάδια, λοιπόν, μιας τέτοιας πορείας, όπως προσημείωσα, απαιτούν μια εσωτερική διεργασία που θα δώσει αποτέλεσμα σε 15-20 χρόνια. Είναι η γνωστή θεωρία της «Ένωσης από τα κάτω», οι δε κλίμακες διαβαθμίζονται ως εξής:¹²

α. Δημιουργία κοινής πολιτικής βούλησης στις κάστες εξουσίας Αθήνας και Λευκωσίας. Αφού διερευνηθούν άτυπα και αθόρυβα οι προθέσεις και πιστοποιηθεί **πανεθνική πολιτική βούληση**, τότε μπορεί η υπόθεση να προχωρήσει.

β. Πραγματοποίηση –επιτέλους– της πολυεξαγγελθείσης και ουδέποτε πραγματοποιηθείσης **ΠΑΝΕΘΝΙΚΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΗΣ**. Η Πανεθνική δεν πρέπει με τίποτα να αναφερθεί σε συζευκτικές διαδικασίες, οι οποίες θα πρέπει να γίνουν υπόγειοι. Δουλειά της Διάσκεψης θα είναι να διακηρύξει τον απαγκλωβισμό και την επανατοποθέτηση, αποδεσμευόντάς μας από τις Συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου, τις οποίες οι Τούρκοι έχουν κουρελιάσει σε άπειρα σημεία μέχρι σήμερα. Μέσα από την Πανεθνική, να επικυρωθεί η αταλάντευτη προσήλωση του Έθνους στη διασφάλιση του κυπριακού Ελληνισμού.

γ. Μετά τη διακήρυξη των παραπάνω αρχών, πέρασμα στο εκτελεστικό επίπεδο: Δηλαδή, **ουσιαστική εμβάθυνση σχέσεων Ελλάδας και Κύπρου σε κάθε τομέα**. Η εναρμόνιση της κυπριακής νο-

μοθεσίας με την ευρωπαϊκή, λόγω ενταξιακής τροχιάς είναι ένα τυπικό παράδειγμα ελλαδο-κυπριακής σύγκλισης μέσω Βρυξελλών. Στο στάδιο αυτό απαιτείται σε πρώτη φάση η ίδρυση, στελέχωση και δράση μεικτών επιτροπών τεχνοκρατών, σε κάθε υπουργείο και οργανισμό, σε Αθήνα και Λευκωσία, που θα επιβλέπει και θα προωθεί τις συζευκτικές διαδικασίες.

Εδώ, οι χειρισμοί οφείλουν να είναι εξαιρετικά λεπτοί. Θα υπάρξουν ισχυρές αντιδράσεις από μεγάλη μερίδα των ποικιλώνυμων παραγόντων και της κρατικής γραφειοκρατίας της Κυπριακής Δημοκρατίας. Στο πλαίσιο του κυπριακού κράτους απέκτησαν δικαιώματα και ρόλους που θα αγωνιστούν να διατηρήσουν... Όταν τελικά κριθεί ότι μία τέτοια πολιτική είναι η εθνικά επιβεβλημένη, δεν θα πρέπει να αφηθεί να ναυαγήσει λόγω των συμπεριόντων, της νοοτροπίας, των ψευδαισθήσεων και της παρελκυστικής πολιτικής ενός τμήματος της κυπριακής ιθύνουσας τάξης¹³. Και πράγματι είναι έτσι. Η ίδρυση ανεξάρτητου κυπριακού κράτους το 1960, ενώ βαίναμε προς ένωση, δημιούργησε πολιτικές και οικονομικές ελίτ, οι οποίες διαισθάνονται ότι σε περίπτωση ενώσεως θα περιοριστούν τα δικαιώματα και τα ωφελήματά τους. Αυτή η διαδικασία σύγκλισης σε καμιά περίπτωση δεν θα πρέπει να αγγίξει την κυπριακή δημόσια διοίκηση και οικονομία, τομείς όπου η Κύπρος προηγείται της Ελλάδας. Εδώ θα πρέπει να διατηρηθεί μακροοικονομικά καθεστώς αυτοδιοίκησης, ιδίως στην οικονομία. Αντίθετα, στους λοιπούς χώρους (πολιτισμό, εκπαίδευση, δικαιοσύνη, μεταφορές κ.λπ.) μπορούν, πάνω σε ήδη πρόσφορο έδαφος να βαθύνουν οι συνεργασίες.

δ. Πέρα από τις προαναφερθείσες (α, β, και γ) δράσεις, θα πρέπει να ξεκινήσει από αύριο το πρωί ένα νέο 1964: Η **αμυντική ενδυνάμωση** της Κύπρου, που θα **εγγυάται** όλα τα υπόλοιπα. Εξουτελισμοί τύπου S-300 δεν πρέπει να επαναληφθούν. Στις αντιδράσεις των Δυτικών, να θυμίσουμε τις εκθέσεις των διεθνών ινστιτούτων στρατηγικών αναλύσεων, που εμφανίζουν την κατεχόμενη Κύπρο ως την πλέον στρατιωτικοποιημένη περιοχή του πλανήτη. Η ενίσχυση και ουσιαστική πραγμάτωση του ενιαίου αμυντικού χώρου είναι η μόνη πρακτική απάντηση αποτροπής, και απόδειξη γι' αυτό είναι οι λυσσώδεις προσπάθειες της Τουρκίας να ακυρώσει την όποια ισχνή ή εκτεταμένη ελληνική στρατιωτική παρουσία στην Κύπρο. Δυστυχώς για την πλευρά μας, η Άγκυρα «... χωρίς το παραμικρό κόστος, με μόνο το βρυχηθμό της, απέκτησε με την κρίση των πυραύλων, πλεονεκτήματα νικηφόρου πολέμου... Το δόγμα εξετελέσθη επί τόπου. Η Τουρκία νίκησε χωρίς να πολεμήσει... Η Τουρκία αντέδρασε, διότι η αμυντική θωράκιση της ελεύθερης Κύπρου θα ανέτρεπε τις μετακατοχικές ισορροπίες... Ο Ελληνισμός για χρόνια δεν θα μπορεί να προβάλλει αποτρεπτική και διαπραγματευτική αξιοπιστία»¹⁴.

Παρά τις υποθήκες στις οποίες έβαλε την αξιοπιστία αυτή η συνεχής υποχώρηση (από τους S-300 στα Στροβίλια και κάπου αλλού αύριο), μία συνεπής στρα-

τηγική αποτροπής μακροπρόθεσμης οπτικής δύναται να θέσει τις βάσεις μιας ισχυρής άμυνας στην Κύπρο. Οι τρόποι υπάρχουν και έχουν υποδειχθεί πολλακώς από στρατιωτικούς ειδήμονες και αναλυτές, άλλο αν επί του παρόντος «... τέτοια πολιτική δεν μπορούν ούτε ξέρουν, αλλά κυρίως δεν θέλουν να χαράξουν τα "αμερικανάκια" (κατά Πάγκαλον) του αθηναϊκού ΥΠ.ΕΞ.»¹⁵. Ενιαίος αμυντικός χώρος σε πλήρη λειτουργία (και όχι στα χαρτιά), στις βασικές του παραμέτρους σημαίνει:

- Αθόρυβη και αργή μα σταθερής ροής μεταφορά ελλαδικής μηχανοκίνητης ταξιαρχίας 5-7.000 ανδρών, η οποία θα αποτελέσει τον συνεκτικό κρίκο ανάμεσα στην εθνική φρουρά και μια ενδεχόμενη επιστράτευση, σε περίπτωση κρίσης. Η δύναμη αυτή μπορεί να εξοικονομηθεί χωρίς το παραμικρό κόστος σε βάρος της άμυνας στο Αιγαίο, με μια αύξηση της θητείας κατά λίγες εβδομάδες. Η ταξιαρχία θα καλύψει υπαρκτά στην κυπριακή άμυνα κενά, ιδίως στην ανατολική της Λευκωσίας περιοχή και στο ελεύθερο τμήμα της επαρχίας Αμμοχώστου (όπως στην περιοχή Κοκκινοχωριών).

- Δημιουργία αεροπορικής δύναμης κρούσης που θα σταθμεύει μόνιμα στη -διακοσμητική σήμερα- αεροπορική βάση Πάφου. Το πολιτικό κατεστημένο και η κυπριακή κοινωνία να καταλάβουν, επιτέλους, ότι η ασφάλεια κοστίζει. Να χρηματοδοτηθεί η αγορά μίας τουλάχιστον μοίρας MIRAGE 2000-5, η δε Αθήνα να μεταγγίσει την τεχνολογία και την εμπειρία της. Οι μέχρι σήμερα τακτικές, με την ελληνική αεροπορία να σηκώνεται σχεδόν ολόκληρη στον αέρα σε κάθε «ΝΙΚΗΦΟΡΟ», ώστε να στηριχθεί η κάθοδος ελάχιστων F16 στην

ΣΤΑΥΡΟΣ Γ. ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΗΣ

ΣΥΖΕΥΞΗ

‘Η άτυπη Ένωση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ
1996

Κύπρο, δεν είναι οι απαιτούμενες¹⁶. Χρειάζεται η δημιουργία ενεργητικής και παθητικής αεράμνας, με τη **μόνιμη παρουσία μαχητικών στο νησί**, προορισμένων εν ανάγκη και να **καταστραφούν**, αφού όμως πρώτα σπείρουν τον όλεθρο στον υποψήφιο ΑΤΤΙΛΑ 3.

– Ενδυνάμωση των πάσης φύσεως τηλεπικοινωνιών μεταξύ ΓΕΕΘ - ΓΕΕΦ και θωράκιση της ανθεκτικότητας αυτών σε περιβάλλον σκληρού ηλεκτρονικού πολέμου.

– Μεταφορά των στοιχειωμένων συστοιχιών S300 από την Κρήτη **εκεί που πραγματικά χρειάζονται**: Στο Τρόδος, προς δημιουργία περιοχικής αεράμνας, ικανής να επιφέρει δυνατά πλήγματα στην τουρκική αεροπορία, αν και όταν χρειαστεί.

– Συμπληρωματικά οπτικά συστήματα, κατάλληλα για την άμυνα του κυπριακού χώρου (π.χ. πολλαπλοί εκτοξευτές MLRS, ελικόπτερα όπως το S70 B6 Aegean Hawk και το AH64 A-Apache, αρτιότερης μηχανοκίνησης και αερομεταφοράς, πληρέστερος αριθμός αντιαρματικών, πλήρης επιχειρησιακή αξιοποίηση των αεροδρομίων της Κρήτης και αυτών της Καρπάθου κ.λπ.). Οι λύσεις υπάρχουν και περισσεύουν, αυτό που λείπει είναι η πολιτική βούληση. **«Πόσες ημέρες χρειάστηκαν το 1964 οι πολιτικοί Γεώργιος Παπανδρέου και Πέτρος Γαρουφαλιάς και οι στρατηγοί Γεννηματάς και Αλεξάνδρου, για να κάνουν την Κύπρο κάστρο απόρθητο; Πόσα χρόνια πέρασαν από τις πομπώδεις εξαγγελίες του δόγματος του ενιαίου αμυντικού χώρου;»¹⁷.**

Ξαναγυρίζουμε, λοιπόν, στην προτέρα, πικρή διαπίστωση: Ο πολιτικός κόσμος των Αθηνών και ο «καθ' εικόνα και ομοίωσιν» αντίστοιχος της Λευκωσίας, δεν θέλουν να προχωρήσουν σε τέτοια «επικίνδυνα» για τις πάγιες αντιλήψεις τους παιχνίδια. «Το όλο πολιτικό σύστημα, σε Ελλάδα και Κύπρο, δεν ενθαρρύνει τον επανεξοπλισμό της Κυπριακής Δημοκρατίας, παρόλο που τα οικονομικά της μεγέθη το επιτρέπουν. Είμαστε πολύ κάτω. Γι' αυτό, αν τύχει οτιδήποτε, θα πληρώσουμε ακριβά αυτή την απρονοησία μας»¹⁸. Επαναλαμβάνεται, λοιπόν, ότι η πρότασή μας προϋποθέτει υψηλή στρατηγική, που οι τωρινές ελλαδικές και κυπριακές πολιτικές κάστες **ούτε θέλουν, αλλά ούτε μπορούν** (λόγω άγνοιας των τακτικών και στρατηγικών χειρισμών που απαιτούνται) να υλοποιήσουν.

Η ΤΕΛΙΚΗ ΜΟΡΦΗ: ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΛΛΑΔΑΣ – ΚΥΠΡΟΥ

Οι δράσεις που χαρακτηρίζουν μία πορεία σύζευξης ελλαδικού και κυπριακού κράτους περιγράφησαν σχηματικά και, βέβαια, δεν μπορούν να αναλυθούν στον περιορισμένο χώρο ενός άρθρου. Ο επιδιωκόμενος στόχος, η Ένωση, θα πρέπει μέσω της εμπάθυνσης των σχέσεων (με σημείο αιχμής της άμυνας) να καταλήξει σε ένα **Ομοσπονδιακό μοντέλο** μεγάλης χρονικής διάρκειας. Οι βασικοί άξονες κα-

τεύθυνσης του νέου κράτους θα όφειλαν να χαραχθούν πάνω σε πολύ συγκεκριμένες αρχές:

α. Η Αθήνα θα ανελάμβανε την εξωτερική πολιτική και την άμυνα, πεδία όπου δεν υπάρχουν έτσι κι αλλιώς πολυτέλειες για απόκλιση ή πολλαπλές επιλογές.

β. Η Λευκωσία θα διατηρούσε μακρόχρονη αυτοδιοίκηση, οπωσδήποτε στους τομείς της δημόσιας διοίκησης και της οικονομικής πολιτικής. Τα κακώς κείμενα της ελλαδικής κρατικής μηχανής, επ' ουδενί δεν πρέπει να εξαχθούν στην Κύπρο.

γ. Το κατεχόμενο βόρειο τμήμα θεωρείται εθνικό έδαφος και αεί διεκδικήσιμο. Η अपαράγραπτη αυτή αρχή να διατυπωθεί καθάρια και προς την Άγκυρα και προς όσους εγχώριους ταυτίζουν την ένωση με τη διχοτόμηση.

Επί της διαδικασίας τώρα, που θα άρχιζε από μια Πανεθνική Διάσκεψη, το επιστέγασμα της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ θα λάμβανε χώρα μέσα από μία ταυτόχρονη διακήρυξη των δύο κοινοβουλίων, κατόπιν καθολικού δημοψηφίσματος σε Ελλάδα και Κύπρο. (Η διαδικασία δημοψηφίσματος είναι απαραίτητη, για τη διεθνή νομιμοποίηση αυτής). Εξάλλου η ένωση δύο κρατών κατόπιν αμοιβαίας επιθυμίας, αποτελεί κυρίαρχο δικαίωμα απόλυτα συμβατό προς τα διεθνώς κείμενα. Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος θα είναι θετικό, αν τονιστούν επαρκώς και τεκμηριωμένα στον λαό τα πλεονεκτήματα που θα προκύψουν από μία κρατική ταύτιση των σημερινών δύο κρατικών υποστάσεων του Ελληνισμού:

– Οι απaráγραπτοι, ακατάλυτοι και διαχρονικοί δεσμοί Ελλαδιτών και Κυπρίων θα ανυψωθούν και πάλι, μετά από μια στεγνή περίοδο καχυποψίας και φθοράς.

– Η Κύπρος εντάσσεται στην ελληνική αμυντική ομπρέλα και διασφαλίζεται, στον βαθμό που ισχύει για όλα τα υπόλοιπα ελληνικά νησιά.

– Το νησί αυτομάτως γίνεται τμήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στοιχείο όμως που πρακτικά δεν μπορεί να επισυμβεί, αφού η διαδικασία προς συγκρότηση ελλαδο-κυπριακής Ομοσπονδίας απαιτεί μακρά διάρκεια. Στην πράξη, η Κύπρος ως ανεξάρτητο κράτος θα ενταχθεί στην Ε.Ε. πολύ νωρί-

Κύπριοι εθελοντές στους Βαλκανικούς Πολέμους του '12-'13, όταν το ενιαίο δόγμα λειτουργούσε αντίστροφα.

τερα. Επανατονίζεται ότι η σύζευξη Ελλάδος και Κύπρου επ' ουδενί δρα ανασταλτικά στην ευρωπαϊκή προοπτική της τελευταίας. Η εμμονή στην πολιτική πλήρους ένταξης του νησιού στην Ε.Ε. πρέπει να διατηρηθεί απαρέγκλιτα. Με λίγα λόγια, υψηλή στρατηγική απαιτεί χρήση όλων των βελών που υπάρχουν στη φαρέτρα.

- Το πλέον καίριο: η χώρα μας αποκτά νέο γεωστρατηγικό, πολιτικό και οικονομικό βάρος, όχι πια μόνο στη Βαλκανική αλλά και στην Α. Μεσόγειο. Η αναβάθμιση θα είναι κάθετη και θα αντανάκλα σε όλα τα επίπεδα. Η εθνική επικράτεια θα αρχίζει από τους Οθωνούς της Κέρκυρας και θα τελειώνει στο Παραλίμνι της Αμμοχώστου. Η χώρα θα συνορεύει με την Ιταλία και τη Βουλγαρία αλλά και με τον Λίβανο και το Ισραήλ.

Όλα τα προτεινόμενα **απαιτούν θέληση. Η θέληση παράγει ισχύ. Η ισχύς αποτροπή. Η αποτροπή στρατηγική.** Μπορεί οι παραπάνω έννοιες να μην περιλαμβάνονται στο λεξιλόγιο της σημερινής ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, αλλά αυτό δεν συνεπάγεται απαραίτητα εσασεί διαιώνιση της αδυναμίας. Η Τουρκία γνωρίζει δυστυχώς ότι οι αντοχές της Ελλάδας είναι χαλαρές. Γι' αυτό και ανώτατος διπλωμάτης της έχει δηλώσει ότι «... η γνώση των ορίων αντοχής ενός κράτους αποτελεί το ιδανικό δείκτη αποτροπής όλων εκείνων που θα θελήσουν να οξύνουν τη σύγκρουση των συμφερόντων τους με τη συγκεκριμένη χώρα»¹⁹.

Το πολύπαθο νησί της Αφροδίτης αποτελεί το ιδανικό αίτιο, για να χαραχθεί, έστω και στο πάρα πέντε, **υψηλή στρατηγική** ανάσχεσης του τουρκικού αναθεωρητισμού. Από τους ερασιτεχνισμούς και τα πειράματα, τους βερμπαλισμούς και τις αλλεπάλληλες ταπεινώσεις, το χωρίς αιδώ αυτοαποκαλούμενο «εθνικό κέντρο» ας κάνει κάτι για να δικαιολογήσει, επιτέλους, τον τίτλο του. **Εθνικός στόχος**, που διασφαλίζεται στο μέτρο του εφικτού με τη στρατηγική που προτάθηκε και αναλύθηκε, είναι η **επιβίωση του κυπριακού Ελληνισμού** στη γη που ρίζωσε και ανθεί εδώ και 30 αιώνες. Το έθνος δεν αντέχει νέο '22, αυτό όμως νομοτελειακά θα έρθει, όταν η Τουρκία το αποφασίσει σε βάρος της ανυπεράσπιστης σήμερα Κύπρου, όσο κι αν κρίζουν οι αλλήθωροι κόρακες της ελληνοτουρκικής «φιλίας» και οι ποικιλόχρωμοι ιεροφάντες, που «ανακάλυψαν» ξαφνικά ότι ο λύκος μεταμορφώθηκε μέσα σε λίγους μήνες σε αρνάκι.

Η **Ελληνική Ομοσπονδία**, απότοκος ενός ολοκληρωμένου εθνικού σχεδιασμού, θα είναι ένα υγιές εταιρικό σχήμα, που θα διασφαλίσει στους κόλπους του κι αυτούς τους ίδιους τους Τουρκοκύπριους, οι οποίοι σήμερα μεταναστεύουν μαζικά, βιώνοντας τον ντενκτασικό παράδεισο. Αντίθετα, η νόθα Συν(ομοσπονδία) που προετοιμάζουν σε βάρος μας, ένα ερμαφρόδιτο πολιτικό μόρφωμα απείρως δυσλειτουργικότερο και χειρότερο του ζυριχικού, θα φέρει νέες εντάσεις και δεινά στον πολύπαθο Ελληνισμό της Κύπρου. Δεν θα είναι παρά η συσσωρευμένη εκρηκτική ύλη που η Άγκυρα απλά θα πυροδοτήσει «... σε χρόνο που θα κρίνει κα-

τάλληλο, για να προχωρήσει στην πλήρη κατάκτηση της Κύπρου, εκμεταλλευόμενη αυτά τα αδιέξοδα και μη έχοντας ποτέ κρύψει ότι τελικός στόχος της (οι Τούρκοι έχουν στόχους) είναι να προσαρτήσει κάποτε ολόκληρο το νησί»²⁰.

Η χάραξη και στήριξη **υψηλής στρατηγικής**, στο Κυπριακό αλλά και σε όλα τα λοιπά εθνικά θέματα, μπορεί να φαντάζει ανέφικτη σε μια Ελλάδα όπου όλα (από Οργανισμοί και βραχονησίδες μέχρι ιδέες και ιδανικά) **εκποιούνται**. Όμως, η ιστορική νομοτέλεια διαβεβαιώνει πως θα υπάρξει ανάταση. Και τότε θα πρέπει να υπάρχει συνείδηση και ετοιμότητα σε επίπεδο ηγεσίας αλλά και στον λαό, ώστε να ασκηθεί υψηλή και πολυεπίπεδη στρατηγική. Ως τέτοια νοείται και είναι και η παρουσιασθείσα στρατηγική, απόλυτα συμβατή προς το διεθνές δίκαιο και τα ανθρώπινα δικαιώματα, κυρίως όμως εξυπηρετούσα και κατοχυρώνουσα τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα, εκεί ακριβώς που παραβιάζονται κατά τον ωμότερο τρόπο: στο θαλασσοφιλήτο νησί της Αφροδίτης.

Σημειώσεις

1. Οι κυριότερες ενέργειες των Τούρκων, μεσοσύσης της «φιλίας» είναι:
 - Ο συνεχιζόμενος και ακάθεκτος εποικισμός στην κατεχόμενη κυπριακή γη. Οι έποικοι έχουν αγγίξει πλέον τις 110.000+ ψυχές, ενώ οι Τουρκοκύπριοι μεταπίπτουν σε μειονότητα.
 - Ο εντεινόμενος υπερεξοπλισμός. Το Κυπριακό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών ανακοίνωσε τον Νοέμβριο ότι η Τουρκία μετέφερε άλλους 5-6.000 στρατιώτες στην Κύπρο, καθώς και άρματα μάχης, που συνολικά έχουν φτάσει τα 308.
 - Η προέλαση, το τελευταίο καλοκαίρι εντός της νεκρής ζώνης αλλά σε κατοικημένη από Ελληνοκύπριους περιοχή (Στροβίλια), εγκλωβίζοντάς τους. Η κατά τα άλλα «λαλίστατη» Αθήνα (όταν πρόκειται για ελληνοτουρκικές φιέστες) δεν έβγαλε τοιμουδιά. Αλήθεια, τι θα έκανε, αν η προέλαση γινόταν στη γειτονική κωμόπολη Αθαινού των 4.000 κατοίκων, που επίσης βρίσκεται εντός της νεκρής ζώνης;
 - Οι συνεχιζόμενοι βανδαλισμοί σε βάρος της ελληνικής πολιτιστικής κληρονομιάς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο ιστορικός ναός της Αγίας Αναστασίας στην κατεχόμενη Λάπηθο, που οι Τούρκοι «εσκυγχρόνισαν» μετατρέποντάς τον σε... Ξενοδοχείο! Στα εγκαίνια, μάλιστα, τον περασμένο Αύγουστο, παρέστη και ο Ντενκτάς.
2. Σταύρος Καρκαλέτσης, «Σύζευξη: η άτυπη Ένωση», εκδ. ΠΕΛΑΣΓΟΣ, Αθήνα 1996, σελ. 37, 38.
3. Χαρακτηριστικότερη είναι η περίπτωση των ανωτάτων αξιωματικών που υπηρέτησαν στην Κύπρο το 1974. Όλοι τους, σχεδόν, εξέδωσαν βιβλία, με τα οποία ο ένας επιρρίπτει την ευθύνη στον άλλο (υπάρχουν και 3-4 τιμητικές εξαιρέσεις αξιωματικών που πολέμησαν και δεν κρύφτηκαν). Τελευταίο και πλέον πρόσφατο δείγμα, το βιβλίο του τότε ΑΓΕΝ ναυάρχου Π. Αραπάκη («Το τέλος της σιωπής», εκδ. ΛΙΒΑΝΗΣ, Αθήνα 2000). Στο πόνημά του αυτό, ο συγ-

- γραφέας δικαιολογεί την εγκληματική του αδράνεια κατά την εισβολή, με το επιχειρήμα ότι τα χέρια του ήταν δεμένα, αφού ο ΑΓΓΕΘΑ δεν επέτρεψε στο Ναυτικό να δράσει. Βέβαια εκεί υπάκουσε. Αντίθετα, τα χέρια του δεν ήταν καθόλου «δεμένα», όταν ανέλαβε, στρατιωτικός αυτός, τις διαπραγματεύσεις με τον Τάσκα και τους Αμερικανούς, χωρίς να ρωτήσει και χωρίς να εκπροσωπεί κανέναν.
4. Αγόρευση Μανόλη Γλέζου στη Βουλή, 21.02.1986.
 5. Άρθρο του Θεόφιλου Γεωργιάδη στη «ΣΗΜΕΡΙΝΗ» της Κύπρου, 29.03.1990.
 6. Δημήτρης Καλουδιώτης, «Κυπριακό: Η άλλη όψη μιας εθνικής δοκιμασίας», εκδ. ΓΝΩΣΗ, Αθήνα 1989, σελ. 104-105.
 7. Οι θέσεις των Χρ. Γαλλουρίδη και Παν. Ήφαιστου, εμπειρέχουσες όντως τα στοιχεία εκείνα που θα μετέτρεπαν την ελλαδική στρατηγική στο Κυπριακό από καχεκτική σε υψηλή, κοινοποιήθηκαν και μέσω σχετικών βιβλίων, αλλά και μέσω εκτεταμένης αρθρογραφίας των ανωτέρω («ΒΗΜΑ», «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» κ.λπ.) καθ' όλο το διάστημα από το 1994 μέχρι σήμερα.
 8. Άρθρο του Παναγιώτη Ήφαιστου («Στρατηγική νίκης») στο περιοδικό «ΔΡΑΣΙΣ», τεύχος 17, Μάρτιος 1998.
 9. Αλέξανδρος Ξύδης, «Πολιτικά: Κυπριακό», εκδ. ΠΛΕΘΡΟΝ, Αθήνα 1993, σελ. 247.
 10. Δημήτριος Χάντζος, «Κύπρος '74: Γιατί δεν νικήσαμε», Θεσσαλονίκη 1990, σελ. 287-290.
 11. Σταύρος Λυγερός, «Κύπρος: Στα όρια του αφανισμού», εκδ. ΛΙΒΑΝΗΣ, Αθήνα 1993, σελ. 384-385.
 12. Σταύρος Καρκαλέτσος, «Σύζευξη: η άτυπη ένωση», εκδ. ΠΕΛΑΣΓΟΣ, Αθήνα 1996, σελ. 55 και έπειτα.
 13. Σταύρος Λυγερός, «Κύπρος: στα όρια του αφανισμού», εκδ. ΛΙΒΑΝΗΣ, Αθήνα 1993, σελ. 387-388.
 14. Άρθρο του Στέλιου Παπαθεμελή στον «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΤΥΠΟ» 3.1.1999.
 15. Άρθρο του Λάμπρου Παπαδημητράκη στην «ΕΜΟΠΙΑ», τεύχος 48, Φεβρ.-Μάρτιος 2000.
 16. Οι επιτυχίες αποστολές των ελληνικών F16 και A7 σε κάθε «ΝΙΚΗΦΟΡΟ», απαιτούν τη διάθεση πολύ μεγάλου αριθμού μαχητικών στο τρίγωνο Θήρα - Κρήτη - Κύπρος. Σε περίπτωση ολομέτωπης σύγκρουσης, η πολεμική αεροπορία δεν θα μπορεί να ενεργήσει αναλόγως, διότι θα αφήσει το Αιγαίο ακάλυπτο. Για μία πλήρη πρόταση δημιουργίας κυπριακής αεροπορίας, στην Κύπρο για την Κύπρο, βλ. το άρθρο του Παν. Διακουμιάκου στην «ΕΜΟΠΙΑ», τεύχος.
 17. Χάρης Αριστείδου, «Η μαύρη βίβλος του Τουρκισμού», Λεμεσός 2000, σελ. 27.
 18. Χρήστος Ρότσας, Βουλευτής ΔΗ.ΣΥ., δηλώσεις της 24.6.2000.
 19. Δηλώσεις Κιρτζά Ζοσκούν στην «ΤΖΟΥΜΧΟΥΡΙΕΤ» της 6.3.1992.
 20. Θέμος Στοφορόπουλος, εισαγωγή στο «Κύπρος: στα όρια του αφανισμού» του Στ. Λυγερού, εκδ. ΛΙΒΑΝΗΣ, Αθήνα 1993.

Ποιοι είναι οι κύριοι αντικειμενικοί στόχοι της ΕΤΑΛ

- Η αναζήτηση και παροχή ευκαιριών επαγγελματικής απασχόλησης-δραστηριοποίησης των μελών της εταιρείας και η βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου με κάθε έντιμο τρόπο.
- Η δημιουργία κατάλληλων συνθηκών συμμετοχής των μελών σε επιχειρηματικές δραστηριότητες.
- Η αλληλοϋποστήριξη και η καλλιέργεια κοινωνικών σχέσεων μεταξύ των μελών.
- Ο εντοπισμός και η ικανοποίηση σοβαρών οικογενειακών προβλημάτων των μελών και η ουσιαστική συμπαράσταση σε δύσκολες οικογενειακές στιγμές.
- Η μελέτη και προώθηση της έρευνας γενικά σε θέματα που αφορούν την εθνική μας άμυνα.
- Η συμβολή στην πολιτισμική και επιστημονική ανάπτυξη.
- Η δημιουργία τράπεζας δεδομένων με σκοπό την ανταλλαγή πληροφοριών σε εθνικό και διακρατικό επίπεδο.

ΕΤΑΛ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ:

ΑΘΗΝΑ: 01-99.59.825 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: 031-274.700 - ΛΑΡΙΣΑ: 041-535.765

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΟΥ 1821

Του ΑΧ. Γ. ΛΑΖΑΡΟΥ*

«ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων,
ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμὰς»

Θουκυδίδης

Ο Ἡρόδοτος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ Ἕλληνες ὡς προϋπόθεση τῆς εὐδαιμονίας θεωροῦσαν τὴν Ἐλευθερία. Μνημονεύει τὰ λόγια τοῦ Βίαντος, ὁ ὁποῖος στὴ συνέλευση τοῦ Πανωνίου (μετὰ τὸ 547) εἶχε συμβουλευεῖ τοὺς Ἴωνες νὰ πλεύσουν μὲ κοινὸ στόλο στὴ Σαρδηνία καὶ νὰ ιδρύσουν ἐκεῖ μιὰ κοινὴ πόλη ὅλων τῶν Ἴωνων, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν περσικὸ ζυγὸ, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπαρξὴ ἀποκλείει τὴν εὐμερία.

Πόσοι Ἕλληνες δὲν ἀκολούθησαν τὴ συμβουλὴ τοῦ Βίαντος κατὰ τὴν ἐμφάνιση τῶν Τούρκων καὶ ἀπομακρύνθηκαν ιδρύοντας τὶς ὀνομαστὲς παροικίες τῆς Διασπορᾶς, οἱ ὁποῖες ἀναδείχθηκαν πνευματικὰ, ἐπιστημονικὰ, οικονομικὰ καὶ ἔθνικα κέντρα, ὀρηκτῆρια γιὰ τὴν ἀποτίναξη τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ...

Στὸν ἔθνικὸ ἀγῶνα τοῦ 1821 δὲν λαμβάνουν μέρος μόνον οἱ ἐνήλικοι Ἕλληνες ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνήλικα παιδιά, ἐνθουσιασμένα ἀπὸ τὴν πατριωτικὴ διαπαιδαγώγηση τῶν μεγάλων διδασκάλων τοῦ Γένους. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ παράδειγμα ἑνὸς δεκαετηράχρονου ἀγοριοῦ πλούσιας ἑλληνικῆς οἰκογένειας, ἡ ὁποία ζοῦσε στὴ Ρουμανία.

Ὁ μικρὸς Ἀχιλλέας Φιλιππίδης στὸ ἄκουσμα τῆς σάλπιγγας τοῦ Ἱεροῦ Λόχου ἐνόμισε ὅτι εἶχε φθάσει ὁ καιρὸς γιὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντος πρὸς τὴν πατρίδα, ὅπως τὸ διδάχθηκε ἀπὸ τὸν καθηγητὴ του Γεώργιο Γεννάδιο. Ἐπειδὴ ἡ ἡλικία ἀποτελοῦσε ἐμπόδιο καὶ ἡ ἄρνηση τῶν γονέων ἦταν πιθανή, ἔφυγε κρυφὰ γράφοντάς τους τὰ ἐξῆς: «Πολυσέδαστοι γονεῖς μου, δὲν δύναμαι νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν σάλπισμα τοῦ ἀρχηγοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου καὶ δι' αὐτὸ ἀναχωρῶ. Συμπαθήσατε μου τὴν ἀνυπακοὴν μου αὐτήν, ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι θὰ μὲ ἐμποδίσετε. Ἄν καὶ εἶμαι μικρὸς εἰς ἡλικίαν, "οὐ κατασχυνῶ ὄπλα ἱερά". Εἰς τὸν πόλεμον θὰ μὲ προ-

στατεύῃ ἢ εὐχὴ σας, τὴν ὁποῖαν εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε, ἀφοῦ πρόκειται διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ὑποδοῦλου Γένους μας». Τόση δὲ παράκληση ὑπέβαλε καὶ ἐπιμονὴ ἔδειξε, ὥστε τελικὰ ἐγινε δεκτὸς στὸν Ἱερὸ Λόχο, στὸν ὁποῖο συνάντησε πολλοὺς συμμαθητὲς του.

Ὁ Νικόλαος Κασομούλης στὰ Ἀπομνημονεύματά του ἀφιερώνει ὑπέροχες σελίδες στὸ πολιορκημένο Μεσολόγγι. Ὡστόσο, μεγαλύτερη συγκίνηση νιώθει κανεὶς διαβάζοντας τοὺς ἡρωϊσμοὺς καὶ τὰ κατορθώματα μικρῶν παιδιῶν, ποὺ συνέβαλαν σημαντικὰ στὴν ἀνυπέβλητη ἐκείνη ἑλληνικὴ ἐποποιία.

Ὅταν ἡ Κλείσοδα κινδύνευε νὰ καταληφθῇ ἀπὸ τοὺς Τούρκους μὲ ἄμεσο ἐπακόλουθο καὶ τὴν ἄλωση τῆς μαρτυρικῆς πόλεως καὶ κανεὶς ἐνήλικος δὲν τολμοῦσε νὰ μεταφέρῃ τὸν Κίτσο Τζαβέλλα γιὰ τὴν

ΕΛΛΑΣ - Ἕλληνόπαιδες.

* Ἐκδόσεις Ἑταιρείας Ἑλληνικοῦ Λογοτεχνικοῦ καὶ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου (Ε.Λ.Ι.Α.)

* Δρ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τ. Chargé de cours à la Sorbonne (Paris IV), Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Μ.Ε. - Διευθυντὴς Βαρβακείου Προτύπου Σχολῆς.

ένισχυση του νησιού, την λύση έδωσαν τὰ άτρομήτα Έλληνόπουλα Ντάης Βορύλας, δέκα τεσσάρων χρόνων, και οι συνομήλικόι του Άντώνης Μπάκας, Μάνθος Τρικούπης και ο Σωτήρης Γαλλιώτος. Άλλά ο τελευταίος έπεσε στο τέρμα της έθνικής άποστολής. Μια σφαίρα τον κτύπησε την ώρα που έφθαναν στην Κλείσοβα. Ο Κασομούλης σημειώνει γι' αυτόν: «*Εκεί έφρονεύθη και το μικρό παιδί το άθάνατο.*»

Δυό άλλα παιδιά, καλογεροπαιδιά στο μοναστήρι της Άγιασαλής, στη Δαύλεια του Παρνασσού, χάρισαν στον Καραϊσκάκη την περιφανή νίκη του Διστόμου και έπέφεραν την καταστροφή στους Τουρκαλβανούς. Ο Άμβρόσιος, άνεψιός από άδελφή του ήγουμένου, όταν οι άρχηγοί των Τουρκαλβανών έτρωγαν και έπιναν στον ξενώνα του μοναστηριού, συνάμα δέ άπερίσκεπτα συζητούσαν και τὰ σχέδια της επικείμενης μάχης, συγκράτησε τὰ λόγια τους και άμέσως τὰ μετέφερε στον θείο του, τον ήγουμένο. Για να μη ύποψιαστούν δέ από την άπουσία του Άμβροσίου, ο ήγουμένος δέχθηκε την πρόταση του άλλου παιδιού, του Παφνουτίου, για την ένημέρωση του Καραϊσκάκη. Το μήνυμα του Παφνουτίου έφθασε έγκαιρα και με την έκβαση της μάχης, νικηφόρα, τόνωσε θαυμαστά το φρόνημα των έπαναστατημένων Πανελλήνων, στους όποιους έπάξια και δικαιωματικά εντάχθηκε και ο μικρός άγγελιοφόρος.

Πώς συγχωρείται να άγνοούμε σήμερα ότι κοντά στον ήρωά μας Κανάρη, την 6η Ιουλίου 1822, όταν αυτός έβαλε φωτιά στην καπιτάνα του Καρ-Άλη, που είχε κρεμάσει για τις διασκεδάσεις του παιζαριμού Χιώτες αίχμαλώτους στα κατάρτια της, βρισκόταν και ο Δημητρός Σίγδας, δεκατετράχρονος;

Μικρότερος άκόμη, μόλις δώδεκα χρόνων, ο Νικολής Μανιάτης άκολουθούσε σε όλες τις ναυτικές έπιχειρήσεις τον Καπετάν Γιώργη Σαχτούρη, κυβερνήτη του πλοίου «Άθηνά». Σέ μια άπόπειρα διασπάσεως του κλοιού του Μεσολογγιού τραυματίσθηκε βαριά και στα δύο πόδια χάνοντας όλοτελα τις αισθήσεις! Άλλά ο Μεγαλοδύναμος άγαπά τὰ άληθινά παλληκάρια, όπως προσφύεστατα παρατηρεί ο καθηγητής Σόλων Βέρας σέ σχετικό δημοσίευμα, και ο τολμηρός Νικολής επέζησε.

Καταπληκτική είναι ή καρτερία και άξιοθαύμαστο το πνεύμα άυτοθυσίας των παιδιών. Μοναδική δέ

και υπεράνθρωπη χαρακτηρίζεται και ή συναντίληψη των γονέων, όπως εκδηλώνεται ώμότατα στην οικογένεια των Τζαβέλλαων. Κατά την όμηρία του Μικρού Φώτου Τζαβέλλα και τις άπειλές του αίμοσταγούς Άλη-πασά, ή Μόσχω Τζαβέλλα, όταν άκουσε ότι ο τύραννος των Ίωαννίνων προτίθεται να ψήση ζωντανό τον γιό της, έδωσε την πρωτάκουστη άπάντηση: «*Παρακαλώ, Άλη πασά μου, στείλέ μου κι' έμένα ένα μέρος από το σώμά του να το φάγω, παρά να προδώση την πατρίδα, εγώ είμαι νέα, κάνω κι' άλλα παιδιά.*»

Το μητρικό φίλτρο δέν έλειψε από την Τζαβέλλα. Προφανέστατα υπερείχε ή φιλοπατρία. Αυτό έπιβεβαιώνει και ο άνδρας της και πατέρας του Φώτου, που κρατιέται όμηρος από τον Άλη. Ο Λάμπρος Τζαβέλλας άπαντά: «*Άλη πασά μου, χαιρόμαι όπου έγέλασα έναν δόλιον. Ο υιός μου θέλει άποθάνει, εγώ όμως άπελπίστως θέλω τον εκδικήσει πριν να άποθάνω. Κάποιοι Τουρκοί, καθώς εσύ, θέλουν είπουν ότι είμαι άσπλαχνος πατέρας με το να θυσιάσω τον υιόν μου δια τον ίδικόν μου λυτρωμόν άποκρίνομαι ότι, αν εσύ πάρεις το δουνόν (το Σούλι), θέλεις σκοτώσει τον υιόν μου με το ύπόλοιπον της φαμίλιας μου και τους συμπατριώτας μου. Τότε δέν θα ήμπορέσω να εκδικήσω τον θάνατόν μου. Έάν ο υιός μου, νέος καθώς είναι, δέν μένει εύχαριστημένος να θυσιασθή δια την πατρίδα του, δέν είναι άξιος να ζήση και να γνωρίζεται ως υιός μου, μήτε πρέπει να όνομάζεται άξιος της Έλλάδος πατρίδος μας, εάν με γενναιότητα δέν ύποφέρει τον θάνατον. Προχώρησε λοιπόν, άπιστε, είμαι άνυπόμονος να εκδικηθώ.*»

*Εγώ ο ώμοσμένος έχθρός σου
Καπετάν Λάμπρος Τζαβέλλας.*

Με τους τότε έμπνευσμένους δασκάλους και τους σκληρά άποφασισμένους γονείς δέν ήταν δυνατόν να καταστούν κατώτερα τὰ Έλληνόπουλα. Ποιά, άλήθεια, Μαθητική Κοινότητα θα προγραμματίζε την πλήρη παρουσίαση της πολύτιμης και πολυσχιδούς προσφοράς των παιδιών των χρόνων της πανεθνικής επαναστάσεως του 1821 στην αιωνία Έλλάδα;

Χαρακτικό του Γιάννη Κυριακίδη.

ΣΥΝΤΗΡΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΝΗΜΗ (έξηντα χρόνια από τήν τριπλή έχθρική κατοχή)

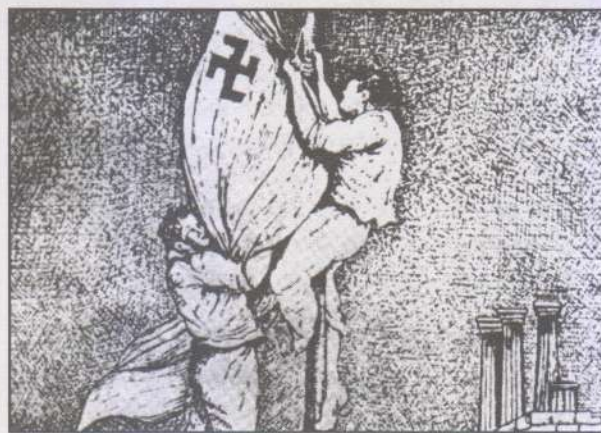
Τού Γεωργίου 'Αχ. Παπαδημητρίου*

Συμπληρώνονται έφετος έξηντα χρόνια από τήν έναρξη τής τριπλής κατοχής. Από τούς Γερμανούς, τούς Ιταλούς και τούς Βουλγάρους. Καί ήταν ή Κατοχή μιά όδυνηρή πρόκληση γιά τόν Έλληνισμό. Νά δοκιμασθούν οι άρετές του, τά μειονεκτήματά του. Ήταν μιά περίοδος τρισήμιου χρόνων πού ρήμαξε τόν τόπο, καταρράκωσε ήθικές άξίες, άνέδειξε πολλούς έθνομάρτυρες αλλά και άρκετούς μέ ευθραυστες έθνικές και ήθικές αναστολές. Άλλά πώς φθάσαμε μέχρι τήν Κατοχή;

Μετά από ένα δεκαπενθήμερο από τήν έναρξη τής έποποιίας τού 1940 και τήν εκδίωξη τών Ιταλών εκείθεν τών συνόρων, ό Χίτλερ διαπίστωνε χαρέκακα τόν έξευτελισμό τού Μουσολίνι, αλλά και αποφάσιζε τήν εκστρατεία στή Ν. Βαλκανική (Μαρίτα) γιά τρεις λόγους. Πρώτα, γιά νά βοηθήση τόν άσπονδο φίλο του Μουσολίνι. Έπειτα, γιατί καταλαμβάνοντας τήν Ελλάδα εξασφάλιζε τά νώτα του, κατά τήν αποφασισμένη πλέον έπιχείρηση (Μπαρπαρόσσα) εναντίον τής τότε ΕΣΣΔ. Τέλος, διότι καταλαμβάνοντας ώρισμένους κόμβους στή Βαλκανική (Θεσσαλονίκη, Πειραιάς, Κρήτη), θά ήταν εύκολος ό έφοδιασμός τών στρατευμάτων του σέ μιά μελλοντική εκστρατεία του στήν Αίγυπτο και Β. Αφρική, πού βρισκόταν πάντοτε μέσα στους σχεδιασμούς του.

Και τώρα, μετά από ένα εξάμηνο έπικού άγώνα στά βορειοηπειρωτικά βουνά, όταν οι Έλληνες είχαν άπωθήσει τούς Ιταλούς μέχρι και εκατό χιλιόμετρα εντός τού άλβανικού εδάφους, ήλθε ή 6η Απριλίου 1941, όταν οι σιδερόφρακτες μεραρχίες τού Χίτλερ, ύποστηριζόμενες από τά τρομερά στούκας, προσέβαλαν τήν έλληνοβουλγαρική μεθόριο. Παρά τή λυσσώδη αντίσταση τών όχυρών τής γραμμής Μεταξά και άλλων τμημάτων τής μεθορίου, οι ποτάμιες δίοδοι από τήν Πουγκοσλαβία και τήν Βουλγαρία έφεραν τά γερμανικά στρατεύματα στά νώτα τών υπερασπιστών τού πατριού εδάφους. Κι όταν έπεσε και ή Θεσσαλονίκη, μέ διαταγή τού Γεν. Στρατηγείου, συνθηκολογούσε τό Τμήμα Στρατιάς Ανατολικής Μακεδονίας, γιά νά άποφευχθή ή αιχμαλωσία τού υπερφαλαγγισθέντος στρατού μας. Ο κίνδυνος, επίσης, νά ευρεθούν στά νώτα τού στρατού μας -πού μαχόταν ακόμα ήρωικά στά άλβανικά βουνά- ανάγκασε τούς διοικητές τών Β' και Γ' Σωμάτων Στρατού νά αποφασίσουν τή Συνθηκολόγηση, παρά τήν αντίθετη άποψη τού Γενικού Στρατηγείου. Έτσι, τό πρωτόκολλο συνθηκολόγησης μέ τά γερμανικά στρατεύματα ύπογραφόταν στις 6 μ.μ. τής 20/4/41 στό Βοτονάσι κοντά στό Μέτσοβο. Ήταν ένα έντιμο γιά τά έλληνικά όπλα πρωτόκολλο, μέ τό όποιο άποφευγόταν ή αιχμαλωσία τού στρατού.

Τήν επομένη οι Γερμανοί ύπαναχωρούν και ό στρατηγός Ντΐτριχ μεταβαίνει στά Ιωάννινα και «επιτυγχάνει» έπαναδιατύπωση τών όρων συνθηκολογήσεως, μέ τούς όποιους ό έλληνικός στρατός παραδινόταν «άνευ όρων», ήτοι όδευε πρós αιχμαλωσία! Εν τω μεταξύ υπήρξε έπέμβαση τών Ιταλών στόν Χίτλερ γιά ύπογραφή τριμερούς πρωτοκόλλου, άφου πρώτα ό έλληνικός στρατός έστειλε κήρυκες στούς Ιταλούς -τούς επί εξάμηνο ήττώμενους και διεθνώς έξευτελιζόμενους Ιταλούς- νά ζητήση συνθηκολόγηση! Καί τήν 23/4/41 στή Θεσσαλονίκη οι στρατηγοί Πόντλ - Φερρέρο και Τσολάκογλου υπέγραψαν τό πρωτόκολλο συνθηκολογήσεως, πού πέραν τής άναφοράς στήν «άνδρεία πού επέδειξαν τά έλληνικά στρατεύματα επί τού πεδίου τής μάχης», ως εκ τής όποιίας επιτρεπόταν στούς Έλληνες άξιωματικούς νά διατηρήσουν τά ξίφη τους, συδέν άναφερόταν γιά τό μέλλον τής χώρας και ιδιαίτερα «περί βουλγαρικής κατοχής».

Άφισα πού κυκλοφόρησε (φυσικά παράνομα) στήν Κατοχή. Ο Μαν. Γλέζος και ό Λ. Σιάντος κατεβάζουν τήν γερμανική σημαία από τήν Ακρόπολη.

Εν τω μεταξύ ή Έλληνική Κυβέρνηση και ό χρυσός τής χώρας έφευγαν στήν Κρήτη και κατόπιν στήν Αίγυπτο. Τήν Κυριακή τού Θωμά οι Γερμανοί εισήρχοντο στήν Αθήνα, και ό αρχιεπίσκοπος Χρυσανθος περνούσε στήν έθνική μας ιστορία ως ό πρώτος άντιστασιακός. Δέν παρέστη στήν παράδοση τής πόλεως. Δέν έτέλεσε δοξολογία στή Μητρόπολη ως άπήτησαν οι Γερμανοί. Δέν ώρρισε τήν Κυβέρνηση Τσολάκογλου και μετά δίμηνο περίπου τόν αντικαθιστούσαν!

Άρχισε δε από τήν 28/4/41 ή μεγάλη και όδυνηρή νύκτα τής Κατοχής και ή παρασπονδία τών Γερμανών,

* Έρευνητής τής Ιστορίας τού Νέου Έλληνισμού.

πού κατά παράβαση τῶν ἀρχῶν τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου (Συμφωνία Χάγης 1899 – Συνδιάσκεψη Χάγης 1907) χώρισαν τὴν Ἑλλάδα σὲ τρεῖς κατοχικὲς ζώνες καὶ ἐμφάνισαν καὶ τοὺς προαιώνιους ἐχθροὺς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Βουλγάρους, μὲ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ βορειοελλαδικoῦ χώρου! Κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν Συμφωνία τῆς Χάγης (ἄρθρο 42): Τὸ καταληφθέν τμῆμα τινὸς παραμένει νομικῶς τμῆμα τοῦ ἐκτοπισθέντος κράτους, τὸ ὁποῖο διατηρεῖ ἐπ’ αὐτοῦ τὰ ἀπαράγραπτα κυριαρχικά δικαιώματα. Ἐπίσης, ὀρίζεται ὅτι τὸ κατεχόμενο ἔδαφος οὐδέποτε καθίσταται ἔδαφος τοῦ κατέχοντος. Ἀκόμη, τὸ ἄρθρο 46 προβλέπει ὅτι «ἡ τιμὴ, ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιουσία ὡς καὶ αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις τῶν πολιτῶν εἶναι σεβασταί». Τὸ ὅτι οἱ Βούλγαροι κατέλαβαν καὶ προσήρτησαν κυριολεκτικὰ τὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία καὶ Θράκη ὑπῆρξε ἐγκλημα πολέμου πού βαρύνει τὴν Γερμανία. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τοὺς Ἰταλοὺς, οἱ ὁποῖοι προσήρτησαν τὰ Ἴονια νησιά. Καὶ οἱ τρεῖς κατοχικὲς Δυνάμεις παρέβησαν κατὰ φθορὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιο.

Ἀκόμη, οἱ Γερμανοὶ βαρύνονται γιὰ ἠθικά θέματα. Παρ’ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν καὶ κατατρόπωσαν τοὺς Ἰταλοὺς, ἐν τούτοις τοὺς παρέδωσαν τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδας. Τὸ σκανδαλωδέστερο, ἡ Γερμανία, γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ὑποχρεώσεις τῆς πρὸς τὴν Βουλγαρία, ἀναγόμενες στὸν Ἀ΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τοὺς παρέδωσε τὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία καὶ τὴν Θράκη, πλὴν μῆς λωρίδας στὸν Ἑβρο, πού συνόρευε μὲ τὴν Τουρκία.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν διαμελισμὸ (τριχοτόμηση) τῆς Χώρας, οἱ Γερμανοὶ κράτησαν δι’ ἑαυτοὺς τὸν χῶρο Θεσσαλονίκης-Αἰγαίου, πού κάλυπτε στὰ ἀνατολικά μέχρι τὸν Στρυμῶνα καὶ περιελάμβανε τὴν Χίο καὶ τὴν Μυτιλήνη. Ἐπίσης, ὑπὸ Γερμανικὴ Διοίκηση ἐτέθησαν ὁ Πειραιᾶς καὶ ἡ Κρήτη. Οἱ Ἰταλοὶ κατέλαβαν τὴν Ἠπειρο, τὴν ὑπόλοιπο Νότια Ἑλλάδα, τὴν Ἀθήνα καὶ τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου, πλὴν Χίου καὶ Μυτιλήνης.

Θὰ πρέπει ἐδῶ νὰ διευκρινισθῇ ὅτι μπορεῖ μὲν οἱ Γερμανοὶ γιὰ λόγους κυρίως οἰκονομίας δυνάμεων ἢ λόγω ἀνεπιληψμένων ὑποχρεώσεων νὰ παρέδωσαν στοὺς Ἰταλοὺς καὶ Βουλγάρους τμῆματα τοῦ χερσαίου καὶ θαλάσσιου ἑλληνικοῦ χώρου, ἀλλὰ οὐδέποτε στερήθηκαν τοῦ δικαιώματος νὰ ἐπεμβαίνουν, ὅταν καὶ ὅπου αὐτοὶ ἐκρίναν σκόπιμο. Πολλὲς φορές, ὅταν διαπίστωναν ἀδυναμία τῶν Ἰταλῶν, κυρίως νὰ ἐκκαθαρίσουν περιοχὲς ἀπὸ τοὺς ἀντάρτες ἢ νὰ ἐξαρθρώσουν συμμαχικὲς κατασκοπευτικὲς ἀποστολές, ἐπενέβαιναν οἱ ἴδιοι. Διότι αὐτοὶ εἶχαν, δυστυχῶς, ἐγγράφει τὴν «πρῶτη ὑποθήκη» στὸν κατακτημένο ἐλλαδικὸ χῶρο καὶ εἶχαν τὸν πρῶτο λόγο.

Τὰ κατοχικά στρατεύματα συμπεριφέρθησαν μὲ σκληρότητα στὸν πληθυσμὸ καὶ ἰδίως οἱ Βούλγαροι, οἱ ὁποῖοι ἐπεδίωξαν καὶ τὸν ἐκβουλγαρισμὸ τῶν κατοίκων. Τὸ ἴδιο ἐπραξάν καὶ οἱ Ἰταλοὶ στὰ Ἴονια Νησιά. Ὅλοι προέβησαν στὴν ἐκδοσὴ ἀκαλύπτου χαρτονομίσματος, ἐνῶ ἐπιβάρυναν τὴν ἐλληνικὴ κατοχικὴ

Κυβέρνηση νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἐξοδα τῶν στρατῶν κατοχῆς. Ἐδέσμευσαν τὰ ἀποθέματα τροφίμων καὶ ἤλεγχαν τὴν παραγωγή. Καταδίκασαν οὐσιαστικὰ σὲ λιμοκτονία τοὺς πληθυσμοὺς τῶν μεγάλων πόλεων καὶ τῶν νησιῶν καὶ εἶται δημιούργησαν τὴ «μαύρη ἀγορὰ» στὰ εἶδη διατροφῆς. Κατεπάτησαν κάθε ἔννοια δικαιοσύνης μὲ τίς συλλήψεις ἀθῶων, τίς συνοπτικὲς διαδικασίες τῶν στρατοδικείων, τίς ἐκτελέσεις, τίς ὁμηρεῖες. Προσπάθησαν νὰ συντρίψουν κάθε μορφή ἀντιστάσεως μὲ τὴ λήψη μέτρων ἐναντίον τοῦ πληθυσμοῦ ἀδιακρίτως, μὲ μπλόκα, βασανιστήρια τῶν συλλαμβανομένων, ἐκτελέσεις, πυρπολήσεις οἰκιῶν καὶ ὁλόκληρων χωριῶν. Χρησιμοποίησαν γυναικόπαιδα, φυλακασμένους καὶ ὁμηρoυς, ὡς ζωντανὲς ἀσπίδες, σὲ αὐτοκίνητα ἢ σὲ βαγόνια προηγούμενα τῶν αὐτοκινητοπομπῶν ἢ σιδηροδρομικῶν συρμῶν πού μετέφεραν στρατὸ κατοχῆς ἢ ἐφόδια. Οἱ Γερμανοὶ ἐπεδόθησαν εἰδικὰ στὴν ἐξόντωση τῶν Ἑλλήνων Ἑβραίων. Ὑπῆρξαν καὶ πολλὰ ἄλλα ἐγκλήματα τῆς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς μορφῆς ὡς καὶ κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ πού διέπραξαν τὰ κατοχικά στρατεύματα σὲ βάρος τοῦ πληθυσμοῦ, ἀλλὰ θὰ παραμείνουμε σὲ ἐκεῖνα πού ἀπέδλεπαν στὴν ἐπιχειρηθεῖσα διάσπαση τῆς ἐθνικῆς ἐνότητας τοῦ πληθυσμοῦ, στὴν ὁποία πρωτοστάτησαν οἱ Βούλγαροι καὶ οἱ Ἰταλοὶ.

Οἱ Βούλγαροι ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού τοὺς παρέδωσαν οἱ Γερμανοὶ τὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία καὶ τὴν Θράκη, ἄρχισαν μιά γιγαντιαία προσπάθεια ἐκβουλγαρισμοῦ τους, πρῶγμα πού εἶχαν ἐπιχειρήσει ἀνεπιτυχῶς τὸ 1913 καὶ τὸ 1917. Ἐξεδίωξαν ἀμέσως ἐκεῖθεν τοῦ Στρυμῶνα τοὺς Ἕλληνες μητροπολίτες καὶ τοὺς ἐπιστήμονες, γιὰ νὰ μείνῃ ὁ πληθυσμὸς χωρὶς πνευματικoὺς ταγoὺς. Ἐφεραν Βούλγαρους ἱερεῖς, δασκάλους καὶ δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ ἐπέβαλαν τὴ βουλγαρικὴ γλῶσσα. Ἐξύφαναν καὶ ὑποδοθήθησαν μιά κομμουνιστικὴ ἐξέγερση στίς 27/9/41, ὥστε νὰ δημιουργήσουν ἄλλοθι γιὰ τίς σφαγές πού ἐπακολούθησαν στὸ Δοξᾶτο, στὴν Δράμα, στίς Σέρρες καὶ σὲ δεκάδες χωριά καὶ στὴν ἀναπόφευκτη τρομοκρατία μὲ τίς πυρπολήσεις σπιτιῶν, τίς συλλήψεις, τοὺς βασανισμοὺς, τίς ἐξορίες στὴ Βουλγαρία καὶ τὴν ἐγκατάσταση Βουλγάρων ἐποίκων στίς ἀναγκαστικὰ ἐγκαταλειπόμενες περιοχές. Μὲ τὸν Ν.31/1942 ἀπένεμαν αὐτοδικαίως τὴ βουλγαρικὴ ἰθαγένεια στοὺς σλαυόφωνους πού εἶχαν παραμείνει στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴ Συνθήκη τοῦ Νεϊγύ (1919), ἐνῶ ἐξεβίασαν τὸν ἐλληνικὸ πληθυσμὸ, ἀκόμη καὶ μὲ τὴ χορήγηση δελτίων τροφίμων, νὰ δεχθῆ μὲχρι 31/3/1943 τὴ βουλγαρικὴ ὑπηκοότητα, καὶ φυσικὰ νὰ τροποποιήσῃ τὸ ἐπώνυμό του νὰ καταλήγῃ σὲ -εφ ἢ -ωφ, ἄλλως ἀπὸ 1/4/1943 νὰ φύγῃ στὴ γερμανοκρατούμενη ζώνη. Στὰ τόσα ἄλλα πού ἐλλεῖπει χώρου δὲν ἀναφέρουμε, δὲν μποροῦμε νὰ παραλείψουμε τίς ἀρπαγές θρησκευτικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν, πού σήμερὰ ἐκτίθενται σὲ βουλγαρικὰ μουσεῖα!

Στὸν χῶρο τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας –πού ἦταν ἰταλοκρατούμενος– οἱ Βούλγαροι προώθησαν πνευμα-

τικούς τους ανθρώπους ως διερμηνείς και συμβούλους στις ιταλικές διοικήσεις, οι οποίες έδρασαν ως προωθημένοι «αυτονομιστές». Ένισχυμένοι, αυτοί, και από ολανόφωνους εξορίστους της Άκροναυπλίας κ.λπ., τους οποίους άπελευθέρωσε ως «Βουλγάρους» ή βουλγαρική πρεσβεία των Αθηνών, εργάστηκαν παντοιοτρόπως για την ένωση της Ελληνικής Μακεδονίας με τη «Μητέρα Βουλγαρία». Στελέχη του ΣΝΟΦ (Σλαβομακεδονικό Άπελευθερωτικό Μέτωπο) υπέβαλαν κατευθυνόμενα ύπομνήματα στις γερμανικές και ιταλικές αρχές από διάφορα δίγλωσσα χωριά, για να άποδείξουν τόν «βουλγαρικό χαρακτήρα» της Μακεδονίας. Η Βουλγαρική Λέσχη Θεσσαλονίκης έφοδιάζε με ταυτότητες ολανόφωνους κατοίκους της Δυτικής Μακεδονίας, ώστε να μίν υπάγονται στή δικαιοδοσία των ελληνικών αρχών (δικαστήρια, άστυνομία κ.λπ.). Η βουλγαρική σωβινιστική όργάνωση «Όχράνα» έξώπλιζε ολανόφωνα στοιχεία, τά όποία δρούσαν είτε αυτόνομα είτε σε συνεργασία με τους Ιταλούς εις βάρος των κατοίκων και έναντίον των αντίστασιακών όργανώσεων. Μέ στόχο τόν έκβουλγαρισμό των νέων της περιοχής, συγκεντρώσαν 2.000 Έλληνόπουλα στό Μοναστήρι, όπου είχαν ίδρύσει «Κέντρο Βουλγαρικής Έκπαιδύσεως», όπου τους παρείχαν δωρεάν εκπαίδευση, τροφή και διαμονή. Όταν δέ τόν Σεπτέμβριο του 1943, οι Ιταλοί συνθηκολόγησαν με τους Συμμάχους και άποχώρησαν από τή Δυτική Μακεδονία και οι Γερμανοί εκάλεσαν τους Βουλγάρους να άναπληρώσουν τους Ιταλούς, οι Βούλγαροι ξεφάντωσαν, θεωρούντες ότι επέστη ή στιγμή να λάβη σάρκα και όστά ή Μεγάλη Βουλγαρία της Συνθήκης του Άγίου Στεφάνου (1878). Τότε οι άπλιόμενοι κομιτατζήδες επέδραμαν στα χωριά, τρομοκρατούσαν τους κατοίκους, τους ιερείς και τους δασκάλους, αξιώνοντας να τελούνται οι εκκλησιαστικές ακολουθίες και τά μαθήματα να διδάσκονται στή βουλγαρική γλώσσα. Οι κομιτατζήδες και τά βουλγαρικά στρατεύματα πρωτοστάτησαν στα αντίποινα που επέβαλαν οι Γερμανοί σε χωριά λόγω σαμποτάζ ή της δράσεως των αντίστασιακών όργανώσεων, και φρόντισαν να έξοντώσουν εκείνους τους Έλληνες που άποτελούσαν εμπόδια στα σχέδιά τους για μία «Ένιαία Αυτόνομη Μακεδονία» ή ένωμάτωση της Μακεδονίας στή Βουλγαρία.

Επίσης, οι Ιταλοί σε τρεις περιπτώσεις, στα Ίονια Νησιά, στα Βλαχόφωνα χωριά της Πίνδου και στήν Θεσπρωτία επέβαλαν πολιτική προσαρτήσεως. Τά Ίονια Νησιά κατά τήν Κατοχή, τά προσάρτησαν τήν 16/8/41 κυριολεκτικά στήν Ιταλία –όπως παρακάτω δι' όλίγον θά εκτεθί– ενώ στα χωριά των ελληνοβλάχων της Πίνδου, Θεσσαλίας και Δυτικής Μακεδονίας επέτρεψαν να άναζωπυρωθί ή παλαιά ρουμανική προπαγάνδα (1885) για τήν ίδρυση ιδιαίτερου Βλαχικού Κράτους του «Πριγκιπάτου της Πίνδου». Τέλος, στή Θεσπρωτία (Τσαμουριά) επέτρεψαν τή δημιουργία σχεδόν αυτόνομου κρατιδίου εντός του ελληνικού έδάφους, τό όποιο προοριζόταν να ένωματωθί στή Μεγάλη Άλβανία, ή όποία ούτως ή άλλως

ΧΑΪΔΑΡΙ

*Τρέξε μανούλα όσο μπορείς
τρέξε για να μέ σώσεις
κι' άπ' τό Χαϊδάρι μάνα μου
νά μ' άπελευθερώσεις.*

*Γιατ' είμαι μελλοθάνατος
και καταδικασμένος
δεκα-οχτώ χρονώ παιδί
στά σίδερα κλεισμένος.*

*'Άπ' τήν όδό του Σέκερη
μέ πάνε στό Χαϊδάρι
κι' ώρα τήν ώρα καρτερώ
ό Χάρος να μέ πάρει.*

(Πρόκειται για τραγούδι του Μάρκου Βαμβακάρη, γραμμένο και συνθεμένο στα 1943).

από τό 1939 οικειοθελώς άποτελοϋσε τμήμα του Ιταλικού Αυτοκρατορικού Στέμματος!

Ειδικότερα, στα Ίονια Νησιά έξεδίωξαν τίς ελληνικές δημόσιες Αρχές και τίς αντικατέστησαν με ιταλικές. Έξέδωσαν δικά τους γραμματόσημα, φυσικά νομίσματα και καθιέρωσαν τήν ιταλική γλώσσα στα σχολεία. Έφαρμόστηκαν οι ιταλικοί νόμοι έφ' όπι συνδεόταν με τήν καθημερινή ζωή (άδειες κυκλοφορίας, άσκήσεως επιτηδεύματος κ.λπ., φορολογικοί νόμοι κ.λπ.). Καθιερώθησαν διαβατήρια για ταξίδια προς τό ελληνικό έδαφος και αντίθετως. Η όλη συμπεριφορά της Ιταλικής Διοικήσεως προς τόν έπτανησιακό λαό ήταν ή προετοιμασία –ό τέλειος έξιταλισμός–, ώστε στο Συνέδριο Ειρήνης άμέσως μετά τήν τελική νίκη του Άξονα να γινόταν και ή τυπική ένταξη των Ίονιων Νήσων στή Νέα Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία (!). Εύτυχώς ή αδάμαστη εθνική ψυχή των Έπτανησιών και ή βοήθεια του όρθοδόξου κλήρου συνετέλεσαν, ώστε ή καταχθόνια ιταλική προσπάθεια να άποτύχη.

Στά βλαχόφωνα χωριά της Πίνδου, του Σμόλικα κ.λπ. οι Ιταλοί στρατολόγησαν διάφορα τυχοδιωκτικά στοιχεία και προσπάθησαν να άναδιώσουν παλαιά προσπάθεια ώρισμένων Ρουμανόβλαχων (Άλ. Μαργαρίτης - 1885) για τή δημιουργία άνεξαρτήτου

κρατιδίου του «Πριγκιπάτου της Πίνδου». Τώρα η ιταλική προπαγάνδα θεωρούσε τους Έλληνες Βλάχους (Αρωμούνους) ως απογόνους της 5ης Ρωμαϊκής Λεγεώνας και όχι ως ρουμανικής καταγωγής, όπως προπαγάνδιζε ο Μαργαρίτης και οι Ρουμάνοι κατά τη διάρκεια του μεσοπολέμου με τα ρουμανικά σχολεία που είχαν ιδρύσει στις παραπάνω περιοχές. Κατά την κατοχή οι ένοπλοι λεγεωνάριοι τρομοκρατούσαν το βλάχικο στοιχείο με συλλήψεις, κακοποιήσεις, λεηλασίες περιουσιών και εξορίες των αντιφρονούντων Βλάχων (Ευάγ. Αβέρωφ - Στεργ. Κωνσταντίνου και άλλοι). Οι λεγεωνάριοι ανέλαβαν τη συγκέντρωση και διαχείριση των τυροκομικών προϊόντων και των ζωοτροφών της Δυτικής Θεσσαλίας και της Πίνδου, ενώ άνοιξαν ξανά ρουμανικά σχολεία εκδιώξαντες τους έλληνοδιδασκάλους. Ακόμη, πλαισιώναν τους Ιταλούς στις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις εναντίον των ανταρτών. Αυτά εν όλίγοις για τους εύτυχως πολύ λίγους ελαστικής συνειδήσεως Βλάχους της Κατοχής.

Στην Θεσπρωτία, όπου υπήρχαν πυρήνες μουσουλμάνων Τουρκαλβανών (Τσάμηδες) οι Ιταλοί αποσκοπούσαν στην ενσωμάτωση της Ηπείρου –και ού μόνον– στην Αλβανία, εξώπλισαν τους Τσάμηδες, οι οποίοι συγκρότησαν «κράτος εν κράτει» μέσα στη σφαδάζουσα Ηπειρο και συγκεκριμένα στις περιοχές Μαργαριτίου, Παραμυθιάς, Φιλιατών και Πάργας. Υπενθυμίζεται ότι Τσάμηδες τις πρώτες 15-20 ημέρες του ελληνοϊταλικού πολέμου, έπωφελούμενοι της ολιγοήμερης καταλήψεως της Θεσπρωτίας από τους Ιταλούς, ανύψωσαν ιταλικές σημαίες και προέβησαν σε βανδαλισμούς και λεηλασίες δημοσίων υπηρεσιών. Και από τις πρώτες μέρες της Κατοχής επιτροπή κατοίκων με επικεφαλής τον Μουφτή Παραμυθιάς μετέβησαν στα Τίρανα και ζήτησαν από τον εκεί εκπρόσωπο του Ιταλικού Στέμματος την προσάρτηση της Θεσπρωτίας στην Ιταλία. Οι Ιταλοί επέτρεψαν στους Τσάμηδες να ιδρύσουν την Οργάνωση ΞΥΛΙ (Εθνικό Συμβούλιο Τοπικής Αυτόδιοικτήσεως). Είχαν δική τους Πολιτοφυλακή, Αυτόδιοικηση και δέν προσήρχοντο στα ελληνικά δικαστήρια περιφρονώντας, ότι είχε σχέση με το Ελληνικό Κράτος. Προέβησαν, εν καιρώ ημέρας, σε δολοφονίες Ελλήνων ως του Νομάρχου Θεσπρωτίας και άλλων χωρικών με τους οποίους είχαν και προσωπικές διαφορές από την προπολεμική περίοδο. Η τρομοκρατία του πληθυσμού έφθασε στο έπακρον, όταν πλαισιώναν αρχικά τους Ιταλούς και μετά το Σεπτέμβριο του 1943 τους Γερμανούς στις επιχειρήσεις εναντίον των Ελλήνων αντιστασιακών. Μετά την αποχώρηση των Γερμανών, οι Τσάμηδες σύν γυναιξί και τέκνοις –πλήν εξαιρέσεων– διέφυγαν στην Αλβανία.

Στά όσα γράφηκαν, ανωτέρω, προσπαθήσαμε να δώσουμε μία μόνο πτυχή των εθνικών θεμάτων που δημιουργήθηκαν κατά την τριπλή κατοχή 1941-1944. Όταν οι κατοχικές δυνάμεις επιχειρήσαν,

μέ τη βοήθεια ντόπιων δοσιλόγων, να διασπάσουν την εθνική μας ενότητα, υποστηρίζοντας συγχρόνως τους μεγαλοϊδεατισμούς κρατών με τα όποια η γεωγραφία και η ιστορία μας καταδίκασε να γειτονεύουμε.

Σήμερα, μετά από εξήντα χρόνια, με την Γερμανία και την Ιταλία είμεθα συμμαχοι και συμμετοχοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Η Βουλγαρία μετά τις περιπέτειές της κατά τους δύο Παγκόσμιους Πολέμους του 20ού αιώνα, στην πορεία της προς την Ένωμένη Ευρώπη, επισήμως δείχνει ότι αποκηρύσσει το παρελθόν της. Εν τούτοις εκείνα τα «ήμεπίσημα» «... ή Βουλγαρία περιβάλλεται από τον έαυτό της (!)...» και τό πρό τριετίας έκπονηθέν «Βουλγαρικό Έθνικό Δόγμα» δέν αφήνουν περιθώρια εφησυχασμού στους σκεπτόμενους Έλληνες. Αντιπαρερχόμενοι τους χάρτες της Μεγάλης Αλβανίας, που περιλαμβάνουν όχι μόνο την Θεσπρωτία αλλά και άλλα τμήματα του εθνικού μας κορμού, σταματάμε στις νεοφανείς διακηρύξεις των Μεγάλων της εποχής μας, κατά τους οποίους «τά θέματα προστασίας των μειονοτήτων υπερτερούν των εθνικών συνόρων». Και μόνον τά τελευταία μās δίδουν τό δικαίωμα να επαγρυπνούμε. Είπαμε να συγχωρούμε, αλλά όχι και να σβήσουμε από την εθνική μας μνήμη τραγικές στιγμές της ιστορίας μας, όταν μάλιστα νεοφανείς θεωρίες περί εθνικών συνόρων αναπτύσσονται.

«ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

Κυκλοφορεί τό υπ' αρ. 89 τεύχος του Μαρτίου 2001, στο μεγαλύτερο ίσως αριθμό φύλλων για ελληνικό έντυπο (900.000) και διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ. Η Π.Ο. είναι δημοσιογραφικό όργανο της «Πανελληνίας Ένώσεως Φίλων των Πολυτέκνων» (Π.Ε.ΦΙ.Π.), Σωματείου φιλανθρωπικού και κοινωφελούς, που έχει βραβεύσει ή Ακαδημία Αθηνών και πρόσφατα (12 Φεβρ.) έτίμησε με «έπαινο» ο Μακαρ. Αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος. Από της ιδρύσεώς της (1969) ή Π.Ε.ΦΙ.Π. έπιτελεί αξιόλογο κοινωφελές και έθνωφελές έργο για την ήθική και ύλική στήριξη παντοειδούς μορφής των συγχρόνων «ήρώων» Πολυτέκνων Οικογενειών και μάλιστα των Ύπερπολυτέκνων.

Οι θέλοντες να γνωρίσουν και οι δυνάμενοι να συνδράμουν τό έργο της Π.Ε.ΦΙ.Π. μπορούν ν' απευθύνονται στα Γραφεία της Ένώσεως: οδ. Ακαδημίας 78Δ - 106 78 ΑΘΗΝΑ, τηλ.: 38.38.496, 38.22.586 και FAX: 39.39.509. Τό Περιοδικό αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον τό ζητήσει (μέ επίσκεψη, τηλεφώνημα ή γράμμα). Τό σύνθημα της Π.Ε.ΦΙ.Π., μάλιστα για τίς ημέρες των Μεγάλων Έορτών Λαμπρής-Χριστουγέννων, είναι:

ΓΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ-ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ Π.Ε.ΦΙ.Π.

Με τους Τουρκοκρητικούς του Αϊβαλί

Της Ειρ. Μπριλλάκη-Καβακοπούλου

«Λίγοι άνθρωποι ξέρουν κατά που πέφτει τ' Αϊβαλί ή τα Μοσκονήσια. Μάλιστα, ύστερ' απ' τον πόλεμο που ρήμαξε την Ανατολή, σβήστηκε και το πιοστό φως που θαμπόφεγγε αντίκρου στη Μυτιλήνη. Ήτανε, στ' αλήθεια σαν ένας κόσμος κρυφός, περικλεισμένος μέσα σ' ένα μπουγάζι, απ' έξω πες και τον φυλάγανε πλήθος νησόπουλα, ρημονήσια τα περισσότερα. Αυτά τα πέρανε στ' αρχαία Εκατόνησα, δηλαδή νησιά του Εκάτου, που θα πει τ' Απόλλωνα. Ίσως-ίσως λεγόντουσαν και νησιά της Εκάτης, δηλαδή του Φεγγαριού».

(Φώτης Κόντογλου, ο Κυδωνιεύς)

Εισαγωγικά

Ούτε κι εγώ ήξερα παλαιότερα «κατά που πέφτει το ΑΪΒΑΛΙ», οι περίφημες ΚΥΔΩΝΙΕΣ της Μικράς Ασίας, μέχρι που, προετοιμαζόμενη για επίσκεψη-προσκύνηση στις αλησμόνητες Ελληνικές Πατρίδες της Ανατολής, πριν 12 χρόνια, μου σύστησαν για ταξιδιωτική ενημέρωση, το ομότιπλο βιβλίο: «Το ΑΪΒΑΛΙ η Πατρίδα μου», που είχε εκδώσει το 1975 στην Αθήνα ο αείμνηστος συγγραφέας, ο λόγιος ΚΥΔΩΝΙΕΥΣ, Φώτης ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ. Εκ των ονομαστότερων ζωγράφων-Αγιογράφων του περασμένου αιώνα, που η προσεγγισμένη, η γεμάτη έμπνευση τέχνη του αποπνέει πάντα το σεβασμό, την αγιασμένη ευωδιά της μεγάλης μας βυζαντινής αγιογραφικής τέχνης. Και που ο Κόντογλου, «εμπνευσμένος άγιος της Αγιογραφίας», στάθηκε η αφορμή, πανελλήνια, να αρχίσουν πάλι να ξαναγεμίζουν οι Ορθόδοξες Εκκλησιές μας από σεμνές βυζαντινές Παναγίες με τη χαρακτηριστική περίτεχνα στολισμένη, με μαργαριτάρια κι άλλους πολύτιμους λίθους, καλύπτρα της σεπτής Της κεφαλής, καθώς κι όλες οι Αγίες μας, και να παραμερίζονται οι καθολικίζουσες Μαντόνες, με το ξέσκεπο κεφάλι, τα πορφυρά χείλη, τους γυμνούς ντεκολτέδες και τα καμαρωτά φρύδια. Και που οι μορφές τους, αντί να προκαλούν δέος κι αυθόρμητο Σταυροκόπημα, αντίθετα απωθούν, καθώς δεν αγγίζουν το συναισθηματισμό του υπερβατού στην Ορθόδοξη Χριστιανική καρδιά μας. Και την αφήνουν αδιάφορη.

Από το παραπάνω πολύ διαφωτιστικό βιβλίο του λόγιου Φώτη ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ, όσο και από ενδιαφέ-

ρουσες άλλες συγγραφές, αντλούμε πληροφορίες για το ποιο υπήρξε το Αϊβαλί. Από τότε εμφανίστηκε στην Ιστορία και άρχισε να διαγράφει την πολυκύμαντη, τη γεμάτη πρόοδο και ακμή, αλλά και μαρτυρική, διαδρομή του, με τη χαρακτηριστική ονομασία «Κυδωνίες». Και που την οφείλει στις πολλές αγροικυδωνιές, που αυτοφυείς ξεφύτρωναν, κατά πυκνές συστάδες, μέσα από τον ευλογημένο τούτο μικρασιατικό τόπο. Και πώς του την άλλαξαν, μετά τη θλιβερή Μικρασιατική Καταστροφή του 1922 και την εγκατάσταση εδώ, με την ανταλλαγή των πληθυσμών, το 1923-24, των λεγόμενων «Τουρκοκρητικών», για να μην θυμίζει τίποτα το ελληνικό, σε «Αϊβαλί».

Οι Κυδωνίες (το Αϊβαλί) σε συντομία, κάνουν την εμφάνισή τους μόλις το 17ο αιώνα, ως ένας μικρός οικισμός που τον απετέλεσαν άποικοι προερχόμενοι, κυρίως, από την κοντινή νήσο της Λέσβου. Κι έτσι μικρός κι ασήμαντος παρέμενε ως τις αρχές του 18ου αιώνα, όταν με την ξαφνική πύκνωση του πληθυσμού από νέους αποίκους Κυκλαδίτες, αλλά κι από καταδικωμένους Πελοποννήσιους, η μικρή πολίχνη άρχισε να παίρνει την όψη πολιτείας, την οποία, στο μεταξύ, ιδιαίτερα ευνόησε κι ο τότε Σουλτάνος με την παραχώρηση «ειδικών προνομίων». Άρχισε, λοιπόν, όλο και περισσότερο να ακμάζει και να αυξάνει τον πληθυσμό της, που έφτασε τις 30.000, όλοι Έλληνες. Μόνο οι τελωνειακοί, οι αστυνομικοί κι άλλοι λίγοι σε αριθμό δημόσιοι υπάλληλοι ήταν Τούρκοι, που όμως μέσα στο πλήθος των Ελλήνων ένωσαν μειονεκτικά κι φέρνονταν περισσότερο σαν υποτελείς παρά σαν αφεντικά.

Φωλιασμένες προστατευτικά, οι όμορφες Κυδωνίες, δεξιά στην είσοδο του ευρύχωρου Κόλπου του Αβραμμίτιου, πίσω από την παράξενου σχήματος μικρή χερσόνησο «Δρεπάνι», με την πανοραμική, τη σπαρμένη με δεκάδες μικρονήσια, καταγάλανη θάλασσα, που έμοιαζε σαν λίμνη, είχαν μόνο ένα στενό πέρασμα για να επικοινωνούν με τον απέραντο Α-

Σύλληψη οπλισμένων Τουρκοκρητικών στην Πύλη των Χανίων από άγημα των Δυνάμεων (The Illustrated London News-Mar. 1897).

δραμμύτιο Κόλπο. Αλλά και χτισμένες πάνω σε μια εξαιρετικά γόνιμη γη, που την φύτεψαν με ελιές και με άλλα παραγωγικά δέντρα, είχαν πλούσια τα αγαθά του Θεού, που τους επέτρεπαν να εξελίσσονται και να ακμάζουν. Οι κάτοικοι μπορούσαν να γλεντούν και παράλληλα να προκόβουν και να δίδωσαν ώθηση στα Γράμματα.

Αφού οι Κυδωνιείς στόλισαν την πόλη τους με μεγάλες και πανέμορφες εκκλησιές, κτίρια περίτεχνα οικοδομημένα, άλση και πάρκα, έδωσαν προτεραιότητα στα Γράμματα. Σχολεία υπήρχαν παντού, αλλά ένα ήταν το πιο ονομαστό, που άφησε και εποχή, η ΑΚΑΔΗΜΙΑ των Κυδωνιών. Στο «Μεγάλο Σκολεϊό», καθώς το αποκαλούσαν, έρχονταν και σπουδαζαν «τα Αρχαία μας Γράμματα», πριν το 1821, όχι μόνο ντόπιοι, αλλά και Έλληνες από όλη την Ελλάδα.

Στην ΑΚΑΔΗΜΙΑ αυτή δίδαξαν μεγάλες μορφές και Διδάσκαλοι του Γένους, όπως ο Βενιαμίν ο Λέσβιος, ο Θεόφιλος Καϊρης, ο Ευστράτιος Πέτρου, ο Γρηγόριος Σαράφης κ.ά. Απέκτησε και σπάνια βιβλιοθήκη, την οποία της δώρισε ο σπουδαίος Γάλλος ελληνιστής ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΔΙΔΟΤΟΣ, που υπήρξε και μαθητής στην Ακαδημία, του Αδαμάντιου Κοραή, το έτος 1815. Ύστερα από την αποφοίτησή του, χρημάτισε για κάμποσο χρόνο Ακόλουθος της Γαλλικής Πρεσβείας στην Κωνσταντινούπολη. Φιλέλληνας μεγάλος, λίγο μετά την κήρυξη της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, έσπευσε να δωρίσει, προς ενίσχυση του Αγώνα, ένα τυπογραφικό πιεστήριο, που τόσο το είχαν ανάγκη οι επαναστάτες, για να τυπώνουν σε αυτό τα κηρύγματα και τα μηνύματά τους προς το ξεσηκωμένο Γένος. Εκτύπωναν και την εφημερίδα «Ελληνικά Χρονικά». Δίκα, λοιπόν, όταν το 1839 ο σπουδαίος τούτος Γάλλος Φιλέλληνας ήρθε στην Αθήνα, τιμώντας τον η Κυβέρνηση, τον ονόμασε «Πολίτη της Αθήνας» και έδωσε το όνομά του στη γνωστή οδό ΔΙΔΟΤΟΥ, την τρίτη που τέμνει κάθετα την Ιπποκράτους.

Πάνω σε τέτοια πρόοδο πολιτιστική και οικονομική, και με τον πληθυσμό τους να έχει φτάσει τις 40.000, βρήκε τους Κυδωνιείς η έκρηξη της ηρωικής Επανάστασης του 1821, την οποία πλήρωσαν αμέσως με σφαγές και εξορίες. Ξαφνιασμένοι, προβάλανε όση μπορούσαν αντίσταση, αλλά εις μάτην. Εξαναγκάστηκαν, λοιπόν, να πάρουν το δρόμο του εκπατρισμού, προς τα απέναντι νησιά, τη φιλόξενη Λέσβο, τα ηρωικά Ψαρά, την Ύδρα και την Αίγινα, όπου γενναίοι και άτρομοι θαλασσινοί καθώς ήσαν, ζήτησαν κι έλαβαν αρκετοί από αυτούς μέρος στον, κατά θάλασσα, αγώνα, εναντίον των απεχθών τυράννων.

Το έτος 1827, ύστερα από ενέργειες του Πατριάρχη, επιτράπη ο επαναπατρισμός σε όσους επέζησαν κι έσπευσαν με πολύ λαχτάρα να ξερημάξουν πάλι, από την αρχή, τον όμορφό τους τόπο. Στο έπακρον εργατικοί οι Κυδωνιείς, δεν άργησαν να κλείσουν μια-μια τις πληγές του και να ξαναρχίσουν να προκόβουν και να ευημερούν, με τον πληθυσμό τους να καλπάζει στα αλλοτινά νούμερα των 30.000. Ωστόσο, βάσκανη μοίρα ήρθε πάλι να δώσει νέο χτύπημα, με φοβερές σφαγές -τούτο το χα-

ρακτηριστικό «άθλημα» των Τούρκων, αρπαγές, λεηλασίες και τελικά εξορίες στις Ανατολίες τα βάθη.

Ωσπου, με την ανακωχή του 1918, δόθηκε πάλι η άδεια στους επιζήσαντες εξοριστούς να επιστρέψουν. Για να βρουν αφορμή να τους ξανασφάξουν αμέσως, μετά από 5 χρόνια. Μόλις που είχαν προλάβει να νοικοκυρευτούν, να αυξηθούν και να υψώσουν τις γαλάζιες τους σημαίες, υποδεχόμενοι με αλαλαγμούς χαράς στο λιμάνι τους, το Μάη του 1919, το Βον Σύνταγμα Κρητών. Κι ήταν αυτή η τελευταία τους χαρά, αλλίμονο!

Γιατί, με την κακή μοίρα που έδερνε εξ αρχής τη Μικρασιατική Εκστρατεία, όταν έφτασε ο θλιβερός Αύγουστος του 1922, οπότε κατέρρευσε το

μέτωπο, εξαγριωμένα κεμαλικά στρατεύματα ξαναθυμήθηκαν και τις μαρτυρικές Κυδωνιές κι όρμηξαν καταπάνω τους. Έχοντας ως αφορμή τη στρατολόγηση του άρρενος πληθυσμού, για δήθεν εκπαίδευση, εισέβαλαν και συνέλαβαν περίπου 4.000 άνδρες, ηλικίας 18 μέχρι 45 ετών. Τους θρήνους και τα γοερά κλάματα των δικών τους δεν άργησαν να καλύψουν οι ομοβροντίες των πολυβόλων, που ντουφέκιζαν ομαδικά και τις τέσσερις χιλιάδες των συλληφθέντων, έξω από την πόλη. Φρίκη και θλίψη, καημός κι οδύνη!!!

Τρεχάλα και με την ψυχή για άλλη μια φορά στο στόμα, πήραν οι εναπομείνασες, γυναίκες, τα παιδιά και τους γέροντες κι από λίγα υπάρχοντα και ξανοίχτηκαν με τα μικροκάραβα για το πέλαγος. Μέσα στο οποίο, δεν άργησαν ν' ανταμώνουν τις χιλιάδες άλλες των βιαίως ξεριζωθέντων Μικρασιατών, που τους άφησε αβοήθητους η ασπλαχνία των μεγάλων, οι οποίοι από μακριά απολάμβαναν το θέαμα και έμεναν «με τα χέρια σταυρωμένα»...

«Κανένας, όμως, όσο και να προσπαθήσει, δε θα μπορέσει να ιστορήσει τον ανιστόρητο καημό»..., γράφει απαρηγόρητα ο ποιητής της Προσφυγιάς, ο Σμυρνιός Μιχάλης Αργυρόπουλος.

Ποιοι ήταν οι ΤΟΥΡΚΟΚΡΗΤΙΚΟΙ και πώς εγκαταστάθηκαν στις πανέμορφες ΚΥΔΩΝΙΕΣ της Μ. Ασίας

Προηγήθηκε του κυρίως θέματος, που είναι η ενδιαφέρουσα συνέντευξη με εγκαταστημένους στο ΑΪΒΑΛΙ (ελληνικές Κυδωνιές) Τουρκοκρητικούς, μια σύντομη, αλλά απαραίτητη ενημερωτική αναφορά στις, καθώς θα εκτιμήσει κι ο αναγνώστης, μαρτυρικές ΚΥΔΩΝΙΕΣ. Κι αυτό, προκειμένου να γίνει στη συνέχεια μια σύγκριση. Μια αναγκαία αντιπαραβολή για τον τρόπο, τον αφόρητα βίαιο και τον κατά πάντα βάρβαρο, γενόμενο το 1923-24, εκπατρισμό των άτυχων Κυδωνιαίων, από τις πατρογονικές εστίες του. Που ζώντας εκεί επί αιώνες πρόκοβαν, δημιουργούσαν, ανέπτυσαν πολιτισμό, όπως και ο άλλος Μικρασιατικός Ελληνισμός, χωρίς να τους βαραίνει καμιά πράξη αδικίας. Πολύ περισσότερο βαρβαρότητας απέναντι των ολίγων μη ομοθρή-

σκων τους Τούρκων. Παρά το ότι ήσαν Έλληνες Χριστιανοί. Που ήταν δική τους, καταδική τους, από πολλούς αιώνες πρωτίτερα, η αιματοποτισμένη γης, που κατοικούσαν και την είχαν στολίσει με τα έργα της υψηλής τέχνης και του πολιτισμού τους. Και που έστω και καταρρακωμένοι από τις παντός είδους βιαιότητες, που κάθε τόσο ξεσπούσαν επάνω τους οι αλλόθρησκοι, στιγμή δεν έπαυαν να διατηρώνουν την ελληνικότητά τους.

Το πώς, αντίθετα, οι Αϊβαλιώτες ΤΟΥΡΚΟΚΡΗΤΙΚΟΙ ήρθαν και θρονιάστηκαν μέσα στα πλουσιόσιπτα και τα αρχοντόσιπτα των δύσμοιρων Κυδωνιαίων, που τα είχαν χτίσει και ξαναχτίσει τόσες φορές και κάθε φορά καλύτερα και κάτω από ανυπόφορες συνθήκες κατά την επιστροφή τους από τις αλλεπάλληλες εξορίες. Όχι κατά βίαιο τρόπο, αλλά βάσει της Συνθήκης ανταλλαγής πληθυσμών και του προηγθέντος εξισλαμισμού τους, καθώς μετά την απελευθέρωση της Κρήτης δεν είχαν πια θέση ανάμεσα στον καθαρά χριστιανικό πληθυσμό της.

Κι έφυγαν συναποκομίζοντας όλα όσα από τα κινητά τους μπορούσαν να μεταφέρουν. Τα χρυσαφικά και τις λίρες τους. Τα χρήματα από τις περιουσίες, που αντί να τους κατασχεθούν, τους επετράπη να τις πουλήσουν, άσχετα από τον αθέμιτο τρόπο (δια της αρπαγής) που τις κατείχαν. Ενώ οι πάντα συναισθηματικοί, οι γνήσιοι Κρητικοί, αντί να τους κυνηγούν με τη φωτιά και το μαχαίρι, καθώς κάνανε οι ομόθρησκοί τους στους άμοιρους Μικρασιάτες, κατέβηκαν και τους κατευοδώσανε με δάκρυα στα λιμάνια!

Σημειώνεται πως όλοι αυτοί οι λεγόμενοι «Τουρκοκρητικοί» δεν ήταν, στην πραγματικότητα, κατά ένα μεγάλο ποσοστό Κρήτες γνήσιοι, και αδικώς διασύρεται η επιδειχθείσα σπάνια λεβεντιά, η εγκαρτέρηση και η επαναστατική διάθεση των υπολοίπων Κρητικών, που αλλεπάλληλες φορές ξεσηκώθηκαν για την αποτίναξη του βάρβαρου τούρκικου ζυγού. Μεταφέροντες την προς την ελευθερία αυταπάρησή τους και μακριά από το νησί τους, όταν έσπευσαν να βοηθούν, στην Ξηρά ή στη θάλασσα, τους επαναστατημένους Έλληνες αδελφούς. Που ξεπάγιαζαν στο απόρθητο Μπιζάνι και να καίγονται στους καψωμένους μακεδονικούς και θρακικούς κάμπους για χάρη της εθνικής αποκατάστασης της δικής τους, αλλά κι όλων των άλλων Ελλήνων αδελφών.

Όπως διαβάζουμε στην πεντάτομη ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ (τόμος Α΄, του έγκυρου ιστορικού ερευνητή Ι. ΜΟΥΡΕΛΛΟΥ) οι πρώτοι που προσέτρεξαν να εξισλαμιστούν αμέσως μετά την τουρκική υποδούλωση της Μεγαλονήσου, το έτος 1669, ήταν οι ζώντες στην Κρήτη πολυπληθείς τον αριθμό Βενετσάνοι. Τσιφλικάδες και φεουδάρχες, αφού καταχράστηκαν το χριστιανικό, ως ομόθρησκοι τάχα, συναισθηματισμό των Κρητικών, που, αν και τους είχαν συνέχεια υπό στυγνή κατοχή, επί 465 ολόκληρα χρόνια, όταν εισέβαλε ο Τούρκος, τους αγκάλιασαν και συμπολέμησαν μαζί. Ύστερα, με την κατάκτηση, «αμόλησαν» -κατά τα κοινώς λεγόμενα- «μελάνι», οι «αδελφοί Βενετσάνοι» πέταξαν πέρα το ΣΤΑΥΡΟ, και χωρίς καμιά πίεση, μόνο από λόγους υστερόβουλους διατήρησης των τσιφλικιών και των τίτλων τους, ως φεουδάρχες, ασπάστηκαν αμέσως τον Ισλαμισμό και η ζωή τους συνεχίστη-

κε «χαριτωμένη». Ούτε γάτα ούτε ζημιά. Όσοι φύγανε - φύγανε από τους Βενετούς. Οι υπόλοιποι εξαφανίστηκαν κι ούτε που ξαναφάνηκαν στην τοπική ιστορία, ούτε έτυχε ποτέ, και μια «μπαλοτέ» να ρίξουν στους Τούρκους.

Ο εξισλαμισμός και γνήσιων Κρητικών έγινε μιν, αλλά κάτω από ανυπόφορες συνθήκες. Μετά την αποτυχία της Επανάστασης του ήρωα Σφακιανού Καπετάνιου ΔΑΣΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗ, που τον γδάρανε ζωντανό οι φονιάδες του, άρχισε πια να επικρατεί στο νησί μια άνευ προηγουμένου κατάσταση. Βγάλανε απόφαση «τα σκυλιά» και ξαμόλησαν Τουρκαλβανούς σε όλη την ύπαιθρο, που είχαν δικαίωμα να σφάζουν, να ατιμάζουν, να σφετερίζονται εισοδήματα και περιουσίες των χριστιανών, χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανέναν. Κόντευε να ξεκληριστεί η άμοιρη η συναισθηματική Μεγαλόνησος. Έτσι, υποχρεώθηκαν, λίγοι στην αρχή, ακόμη περισσότεροι μετά, να δείξουν υποταγή. Να αρχίσουν την «περιτομή» και να δηλώνουν Τούρκοι, ενώ απέμειναν στα κρυφά Κρυπτοχριστιανοί. Ωστόσο, και καθώς αργούσε να έρθει το ποθούμενο, η δεύτερη, η τρίτη γενιά των κατ' αυτό τον τρόπο εξισλαμισθέντων άτυχων Κρητικών, έπαυαν να μένουν Κρυπτοχριστιανοί και, όχι μόνο φέρονταν σαν Τούρκοι, αλλά απόκτησαν, ατυχώς, και τη συνείδηση Τούρκου, με αποτέλεσμα συχνές συρράξεις. Κι έχει βάψει ανεξίτηλα την ηρωική κρητική ιστορία η φοβερή εποχή της λεγόμενης «ΓΙΑΝΝΙΤΣΑΡΙΑΣ». Των εξισλαμισθέντων, δηλαδή, Κρητικών, εξ ανάγκης στην αρχή κι ύστερα για το ένστικτο της επιβίωσης κυριάρχησε του εθνικού φρονήματος. Ωστόσο, αυτοί υπήρξαν μια μικρή μερίδα, που, αν και αρκετοί, αμέσως μετά τη Συνθήκη της Χαλέπας (Χαλίων) το 1878, όταν αναγνωρίστηκε η ανεξιθρησκία, άρχισε πια να τους πιάνει φόβος και εκπατρίζονταν ομαδικά και συνεχώς, ανά τις χώρες που κυριάρχουσε ο Ισλαμισμός. Αργότερα, και ύστερα από τη Συνθήκη της Λωζάννης, που προέβλεπε την ανταλλαγή των πληθυσμών, οι 33.000 Τούρκοι που είχαν απομείνει υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν το νησί. Και μια μερίδα από αυτούς είναι κι εκείνοι που πήγαν κι εγκαταστάθηκαν στις μαρτυρικές ΚΥΔΩΝΙΕΣ, το σημερινό ΑΪΒΑΛΙ, που σε τίποτα δεν θυμίζει την αρχοντιά, την ευμάρεια, την πολιτισμένη Πολιτεία των Κυδωνιαίων. Έρημες έχουν μείνει ακόμη και οι θάλασσες, γιατί οι βουνήσιοι Τουρκοκρητικοί, καθώς δεν είχαν έως τότε εξοικειωθεί με το γαλανό στοιχείο, δεν κατάφεραν τώρα που ζούσαν σε παράλια μέρη να αξιοποιήσουν τις χαρές της θάλασσας και να ανοιχτούν στο πέλαγος.

Αυτοί, λοιπόν, είναι οι Τουρκοκρητικοί, και η αλήθεια είναι πως έχουν υποφέρει, ψυχικά κυρίως, πολύ με τον εκπατρισμό τους. Κλαίνε, μιλούν τη γλώσσα των προγόνων τους, γλεντούν και διασκεδάζουν κρητικά και δεν μπόρεσαν ακόμη να ταυτιστούν με το ντόπιο τούρκικο στοιχείο, που τους κρατά σε απόσταση. Θα το διαπιστώσουν, εξάλλου, οι αναγνώστες, με την παρακάτω σύντομη συνέντευξη που πήρα πριν από 12 χρόνια από τρεις Αϊβαλιώτες, από τους οποίους, όπως το κατάλαβα, ο ένας ήταν σίγουρα χαρακτηριστικός απόγονος των Βενετσάνων. Ενώ οι άλλοι δύο, οι τόσο συναισθηματικοί και τραγουδισταράδες, που τρέφονται

ακόμη με εθνικά οράματα, ήταν οι άτυχοι Κρητικοί, που εξαναγκάστηκαν σε εξισλαμισμό για τους λόγους που ήδη θα έχει κατανοήσει ο αναγνώστης.

Συνέντευξη με τον Μουσταφά Καουσάνο (καταγωγή από Ρέθυμνο)

Μόλις φτάσαμε στην είσοδο της πόλης με την ομάδα των εκδρομικών και έγινε η συμφωνία με τον αρχηγό για το πόσο χρονικό διάστημα θα παραμείναμε, για να την περιηγηθούμε, χωριστήκαμε. Εγώ με ένα μικρό μαγνητοφώνη στο χέρι περιερχόμενος γεμάτη συγκίνηση τη μαρτυρική ομορφοπολιτεία των Κυδωνιών, ρωτώντας εδώ κι εκεί να βρω κανέναν «Τουρκοκρητικό» και ν' αρχίσουμε κουβέντα. Πράγματι, δεν άργησα να βρω, και μπαίνοντας σ' ένα μικρό καφεενάκι, μου απάντησε ένας μεσήλικας που μιλούσε άπταιστα την κρητική διάλεκτο και πιάσαμε αμέσως κουβέντα.

— Χαίρεται, του είπα.
— Καλώς εκοπιάσατε, μου απάντησε. Καθήστε να σας κεράσομενε.

— Πώς σας λένε;
— Μουσταφά Καουσάνο και κατάγομαι από το χωριό Μαρουλά Ρεθύμνης.

— Σήμερα, του λέγω για να μπούμε σε συζήτηση, εμείς έχουμε 28 Οκτωβρίου του έτους 1988. Εσείς τι χρονολογία έχετε;

— Κι εμείς την ίδια έχομεν, είκοσι του Οχτώβρη του χίλια εννιακόσια ογδοήντα οχτώ.

— Μπα, τι λέτε τώρα; Εσείς δεν είστε χριστιανοί. Δεν έχετε τη χρονολογία του Μωάμεθ;

— Σας είπα, έχομενε είκοσι οχτώ του Οχτώβρη του χίλια εννιακόσια ογδοήντα οχτώ, μου απάντησε, τονίζοντας μια-μια τις συλλαβές.

Τον ακούω, γεμάτη περιέργεια και συνεχίζω, αμήχανη, και ψάχνοντας να βρω θέμα να συνεχίσω την αναμεταξύ μας συζήτηση.

— Κε Καουσανέ, από τους γονέους σου ζει κανείς ακόμη;

— Ώσκιες (όχι), μου απαντά. Ούλοι αποθάνανε. Είχα και δυο αδέρφια, μα αποθάνανε κι αυτά μικιά.

— Πόσοι Τουρκοκρητικοί ζείτε σήμερα στ' Αϊβαλί;

— Είναι πολλοί, από τσι χίλιους νομάτους (άτομα) και περιπάνω (παραπάνω).

— Υπάρχουν εδώ πατριώτες σας που παίζουνε λύρα, που τραγουδάνε κρητικά;

— Λύρα; Όχι. Ήσανε κάμποσοι, μα αποθάνανε, γιατί εγεράσανε.

— Κανείς που να τραγουδεί κρητικά, να χορεύει; Εσύ ξέρεις να παίζεις κανένα όργανο από τα κρητικά, λύρα, λαούτο, μπουζούκι;

Δεν απαντά, προς στιγμή. Φαίνεται πως οι απανωτές ερωτήσεις μου τον βάλανε σε καχυποψία και με ρωτά:

— Ετουλόγου σας, γιάντα με παίρνεις; (στο μαγνητόφωνο)

— Ήρθαμε για προσκύνημα στην Κωνσταντινούπολη, Σμύρνη, Πέργαμο, Έφεσσο και σαν δημοσιογράφος που γράφω σε εφημερίδες του Ρεθύμνου, έχω επιθυμία να γνωριστώ με Αϊβαλιώτες Τουρκοκρητικούς κι έψαξα, μόλις σταματήσαμε ε-

δώ, και βρήκα εσάς. Οι Ρεθεμνιώτες θα χαρούν να διαβάσουν πώς περνάτε εδώ. Πώς ζείτε. Αν συνεχίζετε τα κρητικά έθιμα, να τραγουδάτε, να χορεύετε κρητικά. Εκτός από την πόλη του Αϊβαλιού, υπάρχουν εδώ κοντά άλλα χωριά όπου κατοικούνε Τουρκοκρητικοί;

— Μάλιστας, στα Μοσκονήσια, απέναντι. Εσείς τα λέτε Μοσκονήσια, εμείς τα λέμε του Αϊβαλή ένας Μεχαλές (Μαχαλάς). Εκεί έχει πολλούς. Τι θέτε όμως να σας κεράσομενε.

— Μπα, τίποτα, βιάζομαι.

— Μα όχι.

— Ετότες μια πορτοκαλάδα. Μα λέγε μου τώρα, από κρητικούς χορούς ξέρεις εσύ να χορεύεις το σερτό, το πεντοζάλι, τη σούστα και να τραγουδείς. Ή έχεις εδώ κανέναν φίλο σου που να ξέρει; Γελά ο Μουσταφάς.

— Δεν γκατέχω να χορεύω. Αν είχα όμως ένα μπουζούκι, θελα σούπαιζα κρητικά. Γροίκα (άκου) μια μαντινάδα:

«Άχου το κακορίζικο, ειντά 'καμα και λένε, άθρωπο δεν εσκότωση κι ούλο φονιά με λένε».

Στα Μοσκονήσια, εκεία κατέχουνε και χορεύουνε σούστα, πεντοζάλια, που είχανε και λύρα.

— Μου 'πες μια μαντινάδα όμορφη, που την ξέρω κι εγώ. Όμως, άμα έχεις κέφι, μπορείς να φτιάξεις μια καινούργια, από την αρχή;

— Όι, δε μπορώ.

— Έχεις άλλους συγγενείς εδώ; Η μητέρα σου ζει, ήτανε κι αυτή Κρητικιά;

— Η μάνα μου είναι αποθαμένη κι ήταν από το Ρέθεμνος. Επαδά ήρθανε 22 χρονώ. Έχω ένα συγγενή... μα άστονε. Του πατέρα μου μιαν αδερφή, τήνε κλέψανε στο Καρούσι μικρή. Την έκλεψενας ένας χριστιανός, που δούλευενας στο Μοναστήρι (του Αρκαδίου ασφαλώς και που είναι κοντά το χωριό Καρούσι) και δεν τήνε ξανάδανε. Μάθαμενε πως αυτή είναι αποθαμένη, μα ζούνε όμως τα κοπέλια τζη στο Ρέθεμνος. Μπορείς να ρωτήξεις αν γκατέχει κιανείς είντα απόγινε του Ισμαήλ Μουσταφά η θυγατέρα;

Δεν έδωσα υπόσχεση για έρευνα και συνέχισα με άλλη ερώτηση:

— Εσείς τώρα διατηρείτε καμιά λαχτάρα για την Κρήτη ή έχετε αφομοιωθεί από τους άλλους Τούρκους εδώ; Ζείτε αρμονικά μαζί τους ή σας έχουν

ΧΑΡΤΑ ΟΠΩΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΕΓΓΡΗ ΜΠΟΤΖΑΚ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΘΕΚΑΣΤΑ

1 Πύργος, αρχαία Πορτογαλία. 2 Περκ Μόσχος. 3 Καλαμάς. 4 Διακολετό. 5 Κεζιμιμυδονέσι. 6 Γυμνο. 7 Λιός. 8 Ούλικ. 9 Βιγκιμουχλί. 10 Άγία Παρσκευή. 11 Τε Λαί. 12 Τε Λαί. 13 Χορσέβαν.

κάνει πέρα; (Όπως ανέφερα και παραπάνω, παντού όπου κι αν εγκαταστάθηκαν στην τουρκική επικράτεια οι Τουρκοκρητικοί, τους αντιμετώπιζαν οι ντόπιοι με απέχθεια και μίσος).

— Ετσά που το λες είναι. Αυτοί ντων κι απατοί ντωνε. Όμως εδά παντρευτήκανε ένα γκουράδι (πολλοί μεταξύ τους), άντρες και θυγατέρες κι ανακατευτήκαμενε τώρα.

— Πόσους κατοίκους έχει το Αϊβαλί;

— Ούλο το Αϊβαλί (ντόπιοι και Τουρκοκρητικοί) είναι 24.000.

— Έχεις μάθει καλά τα Τουρκικά, όπως και τα Κρητικά;

— Μάλιστας, κατέχω τα.

— Τα Κρητικά, βέβαια, θα τα 'μαθες από τους γονέους σου. Η μητέρα σου τι επίθετο είχε;

— Το μπατέρα τζη τονε λέγανε Αμόγδο.

— Αφήσατε στο χωριό σας περιουσίες;

— Αφήκαμενε του κόσμου τα πράματα κι ήρθαμενε και γινήκαμενε διακονιάρηδες. Ο πατέρας μου είχενε στου Μαρουλά τρεις χιλιάδες ρίζες ελιές. Είχενε και δικό ντου μύλο και μια μπερβόλα, που ό,τι γύρευενε τ' αχειλή σου το 'ριχνες μέσα.

— Εδώ σας αποκαταστήσανε, σας αποζημιώσανε, σας εχτίσανε σπίτια;

— Όι, πράμα. Τότες επουλήσανε τσι περιουσίες τωνε όσον—όσον και πήρανε κάμποσους παράδες. Μα επαέ πράμα δε μας εδώκανε, εγώ κάνω τον ...

— Έχεις παιδιά, μάθανε γράμματα;

— Είχα ένα παιδί κι ήτανε Δάσκαλος, μα εδά 14 μήνες τονε σκοτώσανε οι αραμπάδες. Τονε πλάκωσενε ένα ωτομομπίλ.

— Ήτανε ξανθός κι αυτός, σαν και σένα. Πάντως εσύ ξεχωρίζεις ότι είσαι Τουρκοβενετσάνος. Απ' αυτούς που μόλις πήρανε την Κρήτη οι Τούρκοι, τρέξανε και δηλώσανε υποταγή κι ετσά δε χάσανε τις ελιές και τις περβόλες. Γελά, αλλά δεν απαντά. Σημειώνω πως δεν έκανα λάθος που τον χαρακτήρισα «Τουρκοβενετσάνο», γιατί το πρόσωπό του είχε το χαρακτηριστικό ξανθόξυνο ροδαλό χρώμα και τα μαλλιά του ήταν το ίδιο ξανθά ξυνά, όχι σαν τα ξανθόχρυσια κρητικά των Σφακιανών κυρίως. Φαίνεται, όμως, πως άρχισαν να τον προβληματίζουν, αν όχι να τον τσαντίζουν οι ερωτήσεις μου και με σοβαρότητα με ρωτά:

— Ετουλόγου σας, γιάντα με παίρνετε και με ρωτάτε ούλα τουτανά τα πράματα; Εμείς δε μπορούμενε νάρθωμενε στη Κρήτη. Μας σε γυρεύουνε, λέει, βίτζα, που κάνει 150 δολάρια.

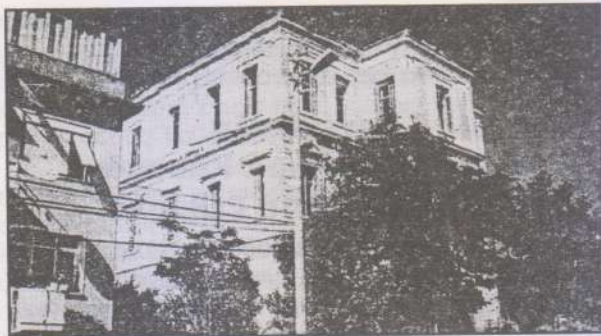
— Δεν τα γυρεύει η Ελλάδα τα λεφτά, αλλά το κράτος σας. Έτσι έμαθα στην Κωνσταντινούπολη.

— Μα, μας αγαπάτε εμάς;

— Γιατί όχι; Ο μεγάλος Κρητικός Μουσικός, ο Θεοδωράκης, δεν ήρθε τον Αύγουστο κι έδωσε Συναυλίες στην Έφεσσο και τη Σμύρνη και χρησιμοποίησε και τραγουδιστή Τούρκο; Εσείς, άμα ακούτε κρητική μουσική, σας αρέσει, ενθουσιάζεστε;

— Μάλιστας, μάλιστας, πάνω-κάτω πατριδα μας είναι. Όταν έχομεν γάμο, φωνάζωμενε λύρα από τα Μοσκονήσια και μασε παίζει.

— Σε θαυμάζω, που μιλείς τόσο καλά, όχι μόνο τα Κρητικά μα και τα καθομιλούμενα Ελληνικά. Ξέρεις κιάλας και να διαβάζεις;

Τό «παλατάκι» στα Μοσκονήσια στέγαζε τα ορφανά της περιοχής.

— Όχι, ελληνικά γράμματα δεν ξέρω, μα με τα δικά μας όμως γράμματα μπορώ και γράφω τα Ελληνικά που θέλω (λατινική γραφή).

Είπαμε κι άλλα πολλά ενδιαφέροντα, μα η ώρα κυλούσε κι έπρεπε να τρέξω ν' ανταμώσω το γκρουπ, να μην έμεινα «αμανάτι» στους φιλόξενους Τουρκο-Αϊβαλιώτες...

Συνέντευξη με τον Γκιουρσέη Φαμφουράκη (καταγωγή από τα Χανιά)

Σμίγοντας με τους άλλους συνταξιδιώτες, έπεσα σε μεγάλη έκπληξη, γιατί εκείνοι είχαν βρει δυο άλλους Τουρκοκρητικούς, που θα σημειώσω μόνο τα εκπληκτικού ενδιαφέροντος τραγούδια, που μας είπανε.

Ο ένας λεγότανε Φαμφουράκης (στα Τουρκικά Γιουρσέλ), που φάνηκε πως στο αίμα του «κυλούσε πολύ κρητικό αίμα». Το παρακάτω τραγούδι, σαν μαγνητάδα, που μας απήγγειλε με υπερήφανο τόνο, είχε μια ολοφάνερη μελαγχολία και φαίνεται πως ένοιωθε «πολύ κρητικός» κι αθεράπευτα νοσταλγός.

— ΚΡΗΤΗ μου, όμορφο νησί, αν σε ξαναπατήσω,

θα πάρω απού το χώμα σου να το γλυκοφιλήσω.

— Απούχει πόνο στην καρδιά, εις τα ΧΑΝΙΑ να πάει, στο σιντριβάνι το νερό, να πάει να πει να γίνε.

— Αυτός ο κόσμος, που θωρείς, μοιάζει του περιστρόφου, το φάε, πιες και γλέντησε, νάν' η ζωή τ' ανθρώπου...

Του σταματώ τη «φλυαρία» και τον ερωτώ πού γεννήθηκε

— Στα Χανιά, κοντά στο Τελωνείο, στον ταρσανά (όπου κατασκευάζονται κι επισκευάζονται μικρά πλεούμενα). Το 1969 πήγα και βρήκα καλή αποδοχή (υποδοχή). Ευχαριστήθηκα πολύ. Πήγα και βρήκα το σπίτι μας. Βρήκα και μερικά χαλασμένα από το γερμανικό πόλεμο. Λέγομαι ΦΑΜΦΟΥΡΑΚΗΣ κι ο θείος μου ήτανε Δικηγόρος και ήσανε πολύ φίλοι με τον «κύριο Βενιζέλο». Στον αποθαμό του θείου μου βγήκε από τη Διαθήκη του ένα γράμμα του κ. Βενιζέλου, που το διαβάσανε και θυμάμαι (μιλά χωραϊτικά τούτος, με τη χαρακτηριστική λεπτή χανιώτικη προφορά) πως έλεγε το γράμμα: «Σεβαστέ μου Συναδέλφε, να μου επιτρέψεις να σε σεβαστώ κι όσο κι αν η πίστη μας κι εθνότης μας αλλάσσει, σύμφωνα

με την ανθρωπότητα, να μου επιτρέψετε να σε σεβαστώ και εύχομαι εις το Θεό να βγαίνεις πάντα νικητής. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ».

— Μπράβο, μπράβο ΦΑΜΦΟΥΡΑΚΗ, φωνάξαμε όλοι. Ήταν παρών και ο υπεύθυνος, που είχε, υπό την προστασία του, διοργανωθεί η εκδρομή, ο Σεβασμιώτατος και νυν Μητροπολίτης Ν. Σμύρνης κ.κ. Αγαθάγγελος. Όλοι συγκινηθήκαμε και βούρκωσαν τα μάτια μας, φέρνοντας στο νου το μικρό -τότε Τουρκοκρητικόπουλο, που η εξορία σε άλλη από αυτή που γεννήθηκε χώρα, δεν στάθηκε ικανή να σβήσει από τη μνήμη των 80 του τώρα χρόνων, αυτά που φωλιάσανε στα βάθη της, όταν μικρός, κάπου 12 χρονών, πήρε τη στράτα του εκπατρισμού. (Ανάθεμα που έφταιξε. Και τι άλλο από τον αλλαξοπιστεμό και την αθεράπευτη έχθρητα των γονιών του εναντίον των συμπατριωτών τους).

Συνέντευξη με τον Τουρκορεθεμνιώτη ΑΛΑΤΣΑΚΗ

Όστος, κι εκτός από τον Χανιώτη ΦΑΜΦΟΥΡΑΚΗ (Γκιουρσόλ) που μας κατασυνγίκησε με τον κ. Βενιζέλο του και τις μαντινάδες του, κι άλλος Τουρκοκρητικός που μας πλησίασε στην πλατεία εκεί του Αϊβαλή, που είχαμε μαζευτεί, πολύ πιο γέρος τούτος, με επιμονή ζήτησε να μας πει ένα τραγούδι για το Μεγάλο Εθνάρχη μας τον ΒΕΝΙΖΕΛΟ, και το οποίον όσο κι αν έψαξα στις διάφορες ποιητικές εκδόσεις των χρόνων του 1912-1913 (πριν το Διχασμό) δεν μπόρεσα να το βρω καταγραμμένο πουθενά. Έτσι, άρχισε να τραγουδά σε ρυθμό εμπαιτέρου ο γερο Ατσαλάκης:

— Με τέθοιο ΒΕΝΙΖΕΛΟ, με τέθοιο ΒΑΣΙΛΙΑ,
θα πάρουμεν την Πόλη και την ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ...,
κι ύστερα χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής
του, ίσως για το φόβο της κατάδοσής του, συμπλήρωσε τους παρακάτω πιο εκπληκτικούς
στίχους, που είθε να πραγματοποιηθούν:

Θα διώξουμε τσι Τούρκους στην Κόκκινη Μηλιά,
μα δε θάμιστονε κειδά (είπε και βούρκωσε πνίγοντας
με τη φωνή του και τα δικά μας αναφιλητά).

Καταχειροκροτήσαμε το γέρο Ατσαλάκη, που καθώς είχε πάρει φόρα, συνέχιζε να λέει κι άλλα τραγούδια:

— Κρήτη μου και πώς θα το πω,
Κρήτη μου το κακό σου,
που πάτησα το χύμα σου
κι ήπια και το νερό σου.

Κι άλλα κι άλλα, φώναζε κατενθουσιασμένος ο Δεσπότης και χειροκροτούσαμε κι εμείς. Και χωρίς αντίρρηση συνέχισε συγκινημένος ο γερο-αποδιωγμένος, μικρό παιδί, από τον τόπο καταγωγής του:

— Νεσοκόμα μου ωραία,
Νεσοκόμα μου καλή,
δε λαβώθηκα στη μάχη,
μόνο με λάβωσες εσύ.

— Κι ο Γιατρός που με γιατρεύει
κι αυτός το θάμαξε πολύ,
πως δεν είδε στη ζωή του, τέτοια αγιάτρευτη
πληγή...

Η ώρα του χρόνου παραμονής μας στις ΚΥΔΩΝΙΕΣ, το μετέπειτα ΑΪΒΑΛΙ, που είχε οριστεί, είχε περάσει πια. Οι υπεύθυνοι οδηγοί των πούλμαν με

τα σφυρίγματα των αυτοκινήτων τους, μας προσκαλούσαν για την τάχιση επιβίβασή μας. Δακρυσμένοι οι περισσότεροι, κι εγώ, ίσως πιο πολύ, γιατί δεν περιηγήθηκα καθόλου τη μαρτυρική πόλη των Μικρασιατικών Γραμμάτων και πατρίδα του Αγίου της Βυζαντινής Αγιογραφίας, μακαριστού Φ. Κόντογλου. Και που τόσα είχα διαβάσει γι' αυτή, πριν πατήσω τα αιματοποτισμένα χρώματά της.

Κάποια προσωπικά συμπεράσματα

Βέβαια, ο καθένας, διαβάζοντας τούτες τις γραμμές, από μια ασυνήθιστη συνέντευξη με τους Τουρκοκρητικούς του Αϊβαλή, μπορεί να βγάλει κι από μόνος του δικά του συμπεράσματα. Να νιώσει και συμπάθεια, όπως νιώσαμε κι εμείς. Αν και κάποιιοι απ' αυτούς παραμένουν, τουλάχιστον όπως τολμούσαν να το αποδείχνουν, αμετανόητοι και φανατικοί Τούρκοι, όπως ο καθώς τον χαρακτήρισα «Τουρκοβενετσάνο» ο Καουσάνός. Και που κάθε τόσο, κι όχι όπως οι άλλοι οι μετέπειτα, που φάνηκε να γαργαρίζει μέσα τους το ζεστό κρητικό αίμα, κάθε τόσο έκοβε τη μεταξύ μας συζήτηση, για να μου τονίσει πως «είμαι Τούρκος εγώ»...

Όπως και νάχουν τα πράγματα, και όπως κι αν συνέβησαν οι περιέργες ιστορικές αναταραχές που κάνουν θύματα -άθελά τους- τους ανθρώπους, περ' από άλλους συναισθηματισμούς, δεν μπορεί κανείς παρά να νιώθει μια απέραντη πικρία διαβάζοντας τούτες τις γραμμές. Γιατί, αν ο αλλαξοπιστεμός των Βενετσάνων άρχισε αυτοβούλως εξαρχής, για χάρη όχι ιδανικών, αλλά αποκλειστικά της διαφύλαξης των περιουσιακών τους συμφερόντων, φαίνεται πως το πέτυχαν. Αντίθετα, οι γνήσιοι Κρητικοί, οι φανατικοί Χριστιανοί και Έλληνες κίτεψαν, απόκαμαν από τα μακρόχρονα μαρτύρια κι υπέκυψαν στο «παρά πέντε». Όταν σχεδόν είχε αρχίσει, έστω και πολύ θολά, να γλυκοχαράζει η αυγή της λευτεριάς, που θα έφερνε της μακράς νύχτας των 700 τόσων χρόνων ασήκωτης σκλαβιάς, σε Βενετσάνους και Τούρκους, ποθητό ξημέρωμα.

Αυτούς, που φορτώθηκαν τη βαριά ονομασία του «Τουρκοκρητικού», που, ωστόσο, νιώθουν (όπως ο Γκιουρσόλ κι ο Αλατσάκης) ως τα κατάβαθμά τους αθεράπευτα Κρητικοί, είναι να τους λυπάται κανείς και να εύχεται να το φέρουν κάποτε οι καιροί, έστω κι αν δεν θα υπάρχουν κι αυτοί, κι εμείς ίσως, πια στη ζωή, να πραγματοποιηθούν οι εκφρασμένοι πόθοι τους, που είναι και πόθοι του μαρτυρικού μας Γένους: Να πάρουμε την Πόλη και την ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ. Να διώξουμε τσι Τούρκους στην ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΗΛΙΑ, όπως το διαλάτρωσαν κι οι Προφητείες των Πατέρων μας. Εξάλλου, αυτοί δεν αλλάξαν χρονολογία και διατηρούν εκείνη τη χριστιανική των προπατόρων τους... Μήπως κάτι περισσότερο από μας, περιμένουν;

Πηγές

- 1) ΤΟ ΑΪΒΑΛΙ Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ, του Φ. Κόντογλου, εκδ. «Αστήρ», τόμ. Α' ΑΘΗΝΑΙ 1975.
- 2) ΙΣΤΟΡΙΑ της ΚΡΗΤΗΣ του Γιάννη ΜΟΥΡΕΜΟΥ, τόμ. Α', σ. 75 κ.ε., εκδ. «ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ», Ηράκλειον Κρήτης 1975.
- 3) ΚΡΗΤΟΛΟΓΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ, Περιοδική Έκδοση της Ιστορικής και Λαογραφικής Εταιρείας Ρεθύμνης του 1978: «Η Τουρκοκρητική Μετανάστευση του 1897-1899» Μανώλη Πεπονάκη.
- 4) Εγκυκλοπαίδεια ΗΛΙΟΥ.

Νέα στοιχεία για την πάγια τακτική των Άλβανων έναντι των Βορειοηπειρωτών

Τού Άπ. Π. Παπαθεοδώρου*

Είναι λίαν αποκαλυπτικό τό δημοσιευόμενο στο περιοδικό «Έλλοπία» (τχ. 52[29], Ίαν. 2000, σ. 20) κείμενο «Αποφάσεις του Πολιτικού Γραφείου του Κ.Ε.Α. [Κ.Κ. Άλβανίας, του Όκτ. 1989], για τή «νέα στρατηγία» μετά τήν διαφανεϊσαν ως αναπόφευκτη πλέον πτώση του έν λόγω τυραννικού Κόμματος.

Στό κείμενο αυτό, τό όποιο αποκαλύφθηκε από κάποιον «Βορειοηπειρωτή, Έλληνα, πού πέρασε μέρος τής ζωής του στίς φυλακές», λόγω «καταγωγής, έθνικότητας και θρησκείας», όσο κι' άν δέν μπορούμε νά διαπιστώσουμε τή γνησιότητά του, όμως τό πνεύμα του έπαληθεύεται εκ τών πραγμάτων ιστορικά, από τήν ίδια τήν εφαρμοσθεϊσα τακτική των Άλβανικών Κυβερνήσεων, ανεξάρτητα από τό ισχύον καθεστώς, τόσον πρό του 1989, όσο και μετά ταύτα. Παρέχει δέ, δυστυχώς, ένδειξεις και για τήν αντίστοιχη μελλοντική τακτική τους και δικαιώνει έτσι όσες θυσίες υποστηρίζουμε τεκμηριωμένα σέ ανάλογα κείμενά μας. (Βλ. Άπ. Π. Παπαθεοδώρου [Α.Π.Π.]: «Η πάγια τακτική τής Άλβανίας έναντι του Βορειοηπειρωτικού», περ. «Έλληνοχριστιανική Άγωγή», τχ. 46/99

και 47/2000), «Η έν εξέλιξει άνθελληνική συγχροδία», έφ. «Βορειοηπειρωτικός Άγών», 7-8/2000 κ.ά.). Επί του κειμένου αυτού προέβη, ήδη, σέ σημαντικά σχόλια ό κ. Φ. Μαλκίδης στό άνωτέρω τεύχος τής «Έλλοπίας». Οί παρούσες σκέψεις μας, κυρίως, αποτελούν συμπληρωματικά στοιχεία των χρονίων και άπωτέρων στόχων τής άλβανικής πολιτικής για τόν άφελληνισμό των Βορειοηπειρωτών και αντίστοιχο εξαλβανισμό τής Βορείου Ήπειρου, άλλοτε μέ τή μέθοδο του «σαλαμοῦ» και άλλοτε ώμης βίας. Η φερομένη, λοιπόν, αυτή ως νέα «στρατηγία», ουσιαστικά, δέν είναι «Στρατηγική», αλλά μάλλον «Τακτική». Διότι «εισηγείται» ό ίδιος ό Ραμίξ Άλία δύο κατευθύνσεις, πού άφορούν: α) τόν «σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», και β) τή δημιουργία του «πολιτικού πλουραλισμοῦ», άκατανόητες για τό καθεστώς εκείνο, και μάλιστα, έλεγχόμενες και κατευθυνόμενες και πάλι από τό ίδιο τό Κόμμα, μέ ανθρώπους του.

Αυτή, άλλωστε, ή Στρατηγική στην Άλβανική Πολιτική ισχύει άνεκαθεν, από τής δημιουργίας της, έστω και τεχνητής και έξωθεν επιβληθείσης, ανε-

ξάρτητης κρατικής όντότητας, δηλ. τής Άλβανίας, ουσιαστικά, από τό 1921, ότε για πρώτη φορά και μέ όρους αναγνωρίζεται ως τοιαύτη από τήν ΚτΕ. Είναι πάγια και άμετακίνητη και πολύ απέχει από τίς δύο πραγματικές δημοκρατικές έλευθερίες, μέ ουσιαστικό δηλ. σεβασμό «άνθρωπίνων δικαιωμάτων» και «πολιτικού πλουραλισμοῦ».

Μόνον ή Τακτική μεταβάλλεται ανάλογα μέ τίς έκάστοτε έσωτερικές και έξωτερικές περιστάσεις και ανεξαρτήτως πολιτικής και πολιτειακής καταστάσεως.

Τούτο είναι καταφανέστερο στην Άλβανία, προκειμένου για τήν «(Έλληνική) μειονότητα», για τήν όποία αποκαλυπτικώτατα, προκλητικώτατα και έμφαντικώτατα τονίζεται στην άνωτέρω «άπόφαση»: «Είσατε ένήμεροι. Πάντως, προσοχή, προσοχή και πάλι προσοχή».

Ίδού μερικά ένδεικτικά παραδείγματα για του λόγου τό αληθές: Μόλις ή Άλβανία έγινε δεκτή στην Κοινωνία των Έθνών (ΚτΕ, 21.10.1921), ύστερα από σχετική δήλωσή της, ότι θά εσέβετο τά δικαιώματα των μειονοτήτων—ουσιαστικά τής έλληνικής, ως

μόνης υπολογίσιμης— έπραττε τά όλως αντίθετα, μέ στόχο ακριβώς τή συρρίκνωση και άλλιώσή της, κτυπώντας, μάλιστα, τήν κατ' έξοχήν «Αχιλλείο πτέρνα» της, δηλ. τή Θρησκεία, ήτοι τήν Όρθοδοξία της και τήν Έλληνική Παιδεία, διά των σχολείων της. Έτσι:

Άπό τό επόμενο έτος (1922) και επί μία 15ετία άγωνίσθηκε και επέτυχε τελικά, ως πρώτο στάδιο, τή σέ μεγάλο βαθμό ανεξάρτησή της από τή μητέρα Εκκλησία, δηλ. από τό Οικουμενικό Πατριαρχείο, μέ τήν αναγνώρισή της ως Αύτοκεφάλου Όρθοδόξου Εκκλησίας. Αυτό επέφερε πολλά νέα προβλήματα και δυσμενείς επιπτώσεις, μεταξύ των οποίων και επέμβαση τής Άλβανικής Πολιτείας στά τής Εκκλησίας, όπως λ.χ. τήν προβλεπόμενην επίδιωξη για υποχρεωτική έκλογή των Ίεραρχών, και δή του Άρχιεπισκόπου, μέ άλβανική μόνον ιθαγένεια.

Τίς άπειλές αυτές ζήσαμε και κατά τή δεκαετία του 1990, κατά τήν όποία δέν έγινοντο δεκτή από τήν Άλβανική Κυβέρνηση οι τρεις έψηφισμένοι από

Μασκοφόροι Άλβανοί τρομοκρατούν διερχόμενους οδηγούς

* τ. Έπιθεωρητής Μέσης Εκπαίδευσης-Συγγραφέας.

τό Πατριαρχείο Ίεράρχαι, γιά μόνο τόν λόγο ότι ήσαν Έλληνες, συχνά δέ άπειλείται και ό νυν Άρχιεπίσκοπος. Ασφαλώς έπεται και ή συνέχεια!

Καί σήμερα ακόμα, δέν είναι άσχετη ή μη εισέτι έπιστροφή των κτημάτων της Έλληνορθόδοξης Έκκλησίας, Μοναστηριών κ.λπ., καθώς και ή περαιτέρω μέ δόλια μέσα άρπαγή της ελαχίστης έπιστροφείσης, έστω και μέ ταπεινωτικούς όρους.

Ανάλογα, διαρκή και πιό ύπουλα ήσαν τά μέτρα της Άλβανικής Πολιτείας και κατά των έλληνικών σχολείων στη Βόρειο Ήπειρο, περί των οποίων πολλά έγγραφα σε σχετικές μελέτες (π.χ. Α.Π.Π.: «Η Παιδεία στη Βόρειο Ήπειρο μετά τό '21» (Ανάτ.), Άθ. 1988, και «Τά σχολεία στη Βόρειο Ήπειρο χθές και σήμερα», έφ. «Βορειοηπειρωτικό Βήμα», άρ. φ. 18/5-6, 1907,8 και 20/9-10 1991), αλλά και πληροφορούμεθα συνέχεια.

Υπενθυμίζω εδώ μόνον κάποια σχετικά ψήγματα:

Είναι γνωστή ή μεγάλη ανάπτυξη της Παιδείας στην, κατά τά λοιπά, άγονη ένιαία Ήπειρο, ήδη από τό Δεσποτάτο της Ήπείρου (1205-1430) και στην συνέχεια ακόμη και κατά την Τουρκοκρατία, ιδίως από τίς άρχές του 18ου αι., μέ τόν Ήπειρωτικό Διαφωτισμό. Πολλά από τά σχολεία της αναδείχθησαν μέχρι και της Άνωτέρας και Άνωτάτης γιά την εποχή τους βαθμίδος (π.χ. Νέα Άκαδημία Μοσχοπόλεως, 1730 κ.έ.), Ζωσιμαία Σχολή Ίωαννίνων (1828 κ.έ.), Ζωγράφεια Διδασκαλεία Κεστορατίου (1874 κ.έ.).

Οι δέ διδάσκαλοι και μαθηταί τους εξαπλώνονταν και στον άλλο υπόδουλον Έλληνισμό (Κ. Κούμας).

Μόνο στην Βόρειο Ήπειρο κατά τά τελευταία χρόνια της Τουρκοκρατίας, μέχρι και τό (άνωτέρω) 1921, τά σχολεία έφθαναν και τά 360, τουλάχιστον, μέ 22.500 και πλέον μαθητές και αντίστοιχους δασκάλους.

Στό μέγα αυτό έργο συμπαρίστατο, φυσικά, και ή Έλληνορθόδοξη Έκκλησία, πού διέθετε περί τούς 370 Ναούς και 350 και πλέον Κληρικούς.

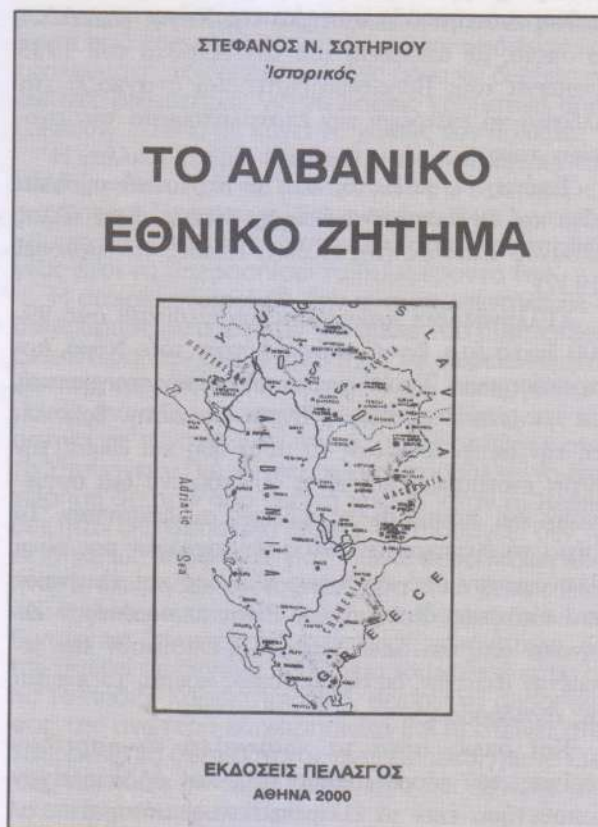
Έκτοτε, όμως, οι Άλβανικές Άρχές άρχίζουν τό φθοροποιόν έργο και στην ελληνική παιδεία, και τά σχολεία της, μέ άπώτερο στόχο τόν άφελληνισμό τους.

Κατ' άρχάς περιορίζει διαδοχικά τή διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας στα σχολεία των σαφώς ελληνοφώνων περιοχών του τότε ευρύτερου Νομού Άργυροκάστρου, συμπεριλαμβανομένης κι εκείνης της Χειμάρρας. Τήν αποκλείει και στον Νομό Κορυτσάς, λόγω της «διγλωσσίας» (Έλληνικής, Βλάχικου ιδιώματος κ.λπ.). Έτσι, τά ελληνικά σχολεία κατά τό 1925-26 φθάνουν μόλις στα 78.

Άκολουθούν και ανάλογοι περιοριστικοί Νόμοι, ένώ μέ τό Σύνταγμα του 1928 (άρθρο 207), τά ελληνικά σχολεία, χαρακτηριζόμενα ήδη ως «ιδιωτικά», έντάσσονται και στα προγράμματα του Άλβα-

νικού Υπουργείου Παιδείας και τό 1932-33 περιορίζονται στα 10!

Έν τώ μεταξύ, μέ εκθέσεις Έπιθεωρητών των σχολείων αυτών του Άργυροκάστρου (π.χ. του Ί. Μίγκα, 1929), γίνονται εισηγήσεις, όπως: α) (γιά τόν πληρέστερον εξαλβανισμό) «Είναι ανάγκη νά αλλάξωμε δρόμο και τακτική ενεργείας... μέ σκοπόν, όχι νά εξαλείψωμε σήμερα την μερίδα των Έλληνοφώνων, διότι αυτό άφορά τό μέλλον, αλλά μόνον νά σπείρωμε την εθνικήν (ο.σ. άλβανική) συνείδηση και νά εξαλείψωμε την άντεθνική (ο.σ.: ελληνική).

Και β) (Γιά τά διδακτικά βιβλία): «Υπάρχουν εισηγήσεις νά καταργηθούν τά εκ Κωνσταντινούπολεως προερχόμενα σχολικά βιβλία, διότι "ή πνοή έκάστου μαθήματος είναι άντεθνική", μέ προθέσεις εκτιπώσεως υπό των Άλβανών διδακτικών βιβλίων... μέ ύλη και πνεύμα άλβανικών».

Σημειώνεται ότι τό τελευταίο (β) εφαρμόστηκε πλήρως επί του κομμουνιστικού καθεστώτος, μέ άπολύτως άθεϊστικό και άνθελληνικό περιεχόμενον, αλλά και σήμερα ύστερα από πολλές σκόπιμες καθυστερήσεις και μέ αναπροσαρμοσμένα περιεχόμενα, όπως γιά τούς Τσάμηδες κ.λπ.!

Μέ νέο άρθρο, τό 208 του Άλβανικού Συντάγματος τό 1933, καταργείται και ή ιδιότητα των σχολείων αυτών ως «ιδιωτικών» και έντάσσονται πλήρως στην άλβανική εκπαίδευση, μέ την άλβανική γλώσσα κ.λπ.

Καί όλα αυτά μέ ελάχιστα «χλιαρή» ή και ανύπαρκτη, ως συνήθως, τήν αντίδραση τής αρμοδίας Μητέρας Πατρίδας, τού Ἑλληνικοῦ Κράτους!

Δέν ἀπέμεινε, πλέον, γιά τούς Βορειοηπειρώτες, παρά ἡ παράτολμη δυναμική αντίδρασή τους μέ τόν ἡρωϊκόν, γνωστόν ως Σχολικόν Ἀγῶνα τους (1934-35), ὑπό τήν αἰγίδα τής μυστικῆς «Νέας Φιλικῆς Ἑταιρείας» καί μέ συμμετοχή δασκάλων, γονέων καί Δημογερόντων. Αὐτός, ἐπιγραμματικά, ἔχει ως ἐξῆς: Ἀπό τόν Σεπτέμβριο 1934 ἐκηρύχθη ἀπεργία στά σχολεῖα καί παράλληλα συγκεντρώθηκαν μέ ἀπόλυτη μυστικότητα περί τίς 30.000 ὑπογραφές διαμαρτυρίας, οἱ ὁποῖες διά τής ΚτΕ ἔφθασαν στό Διεθνές Διοικητικό Δικαστήριον τής Χάγης (ΔΔΔΧ), τό ὁποῖο, μέ ἀπόφασή του τόν Ἀπρίλιον τοῦ 1935 δικαιώνει τούς Βορειοηπειρώτες καί ἀναγκάζει τήν Ἀλβανία νά ἐπιτρέψῃ τήν ἐπαναλειτοῦργία τῶν σχολείων τους.

Ἐπέτυχαν, μάλιστα, στή συνέχεια τά σχολεῖα αὐτά καί ἀνάλογη ἀναγέννηση, τέτοια, ὥστε ἄλλος Ἀλβανός Ἐπιθεωρητής (Κόλλι) Κότσι, νά ὁμολογῆ (1937):

«Ἑλληνόφωνοι περιφέρειαι ἀποτελοῦνται ἀπό 99-100 χωριά (σ.σ. ἐννοεῖ στόν εὐρύτερο τότε Νομό Ἀργυροκάστρου)... Ἐχουν σχεδόν τήν αὐτήν γεωγραφική, καί κοινωνικήν σύστασιν. Ἐχουν τήν αὐτήν θρησκείαν, τήν αὐτήν ἱστορίαν, τά αὐτά ἦθη καί ἔθιμα, τήν αὐτήν ἐνδυμασίαν καί εἶναι συνδεδεμένα διά συγγενικῶν καί πάσης ἄλλης φύσεως συμφερόντων. Τό τμήμα τό ἐναπομείναν ἐντός τῶν συνόρων μας εἶναι ἑλληνόφωνον ἀπό ἀπόψεως γλώσσης καί ἑλληνικόν ἀπό ἀπόψεως αἰσθημάτων. Εἶναι περισσότερον ἑλληνικόν ἀπό ὅτι ἄλλο μέρος... μή ἐπιθυμοῦν τήν γενομένην ἀλλαγὴν, διετήρησε, ὅπως πρῶτα, τό πνεῦμα τῆς ἀντιδράσεως».

Καί ὅμως, αὐτά τά κραυγαλέα τά παρεῖδαν ἐκεῖνοι, πού τόσο ἀθαιρέτως, καί ἀδίκως εἶχαν τοποθετηθεῖ ἐκεῖ τά ἑλληνοαλβανικά σύνορα!

Ἄς εἶναι, τουλάχιστον, οἱ παραπάνω αὐτές ὁμολογίες μαθήματα καί τῶν σημερινῶν ἀπανταχοῦ Βορειοηπειρωτῶν ἀδελφῶν μας!

Καί αὐτή, ὅμως, ἡ παραπάνω «ἀναγέννηση» δέν ἐκράτησε πολύ, διότι ἐπακολούθησαν ἡ εἰρηνική «ἐνσωμάτωση τῆς Ἀλβανίας στήν Ἰταλία», ὁ Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος (1939-1945) καί ὁ Ἑλληνοϊταλικός Πόλεμος (1940-41).

Στή συνέχεια, ἡ ἀνεκδιήγητη κομμουνιστική θηριωδία τῶν 45 περίπου ἐτῶν (1944-1990), μέ τήν ἐναντι τῆς «ἐλληνικῆς μειονότητας» ἀνθελληνική τακτική της, κατά τόν δικό της τρόπο, πρόσθεσε, μαζί μέ τόν ἀθεϊσμό, καί τίς πλέον ἀθαιρέτες περιοριστικές «Μειονοτικές Ζῶνες» καί τόν ἀπόλυτον ἀποκλεισμό σ' αὐτήν ἀπό ὅλον τόν ἄλλον κόσμον καί, ἰδιαίτερα, ἀπό τήν Ἑλλάδα.

Καί φθάνουμε στόν ἐκπνέοντα πλέον, Ραμίζ Ἀλία καί τό Κόμμα του, ὁ ὁποῖος μέ τή νέα, ἐν λόγῳ,

«Στρατηγία», συνιστοῦσε στούς διαδόχους του τόσο ἐπιμόνως («προσοχή, προσοχή καί πάλι προσοχή») τήν συνέχιση τῆς πάγιας αὐτῆς τακτικῆς, τῆς ὁποίας, ἄλλωστε, ὅπως τονίζει πρὸς τούς Ἀλβανούς, «Εἶσασθε ἐνήμεροι».

Καί αὐτήν ἀκριβῶς συνεχίζει νά τηρεῖ, δυστυχῶς, μέ «θρησκευτική εὐλάβεια», καί ἡ «Ἀλβανική Δημοκρατία», καθ' ὅλον τό μετά τήν μεταπολίτευση διάστημα, ἐναντι τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς «ἐλληνικῆς μειονότητας».

Προσθέτει, μάλιστα, ἀσύστολα καί προκλητικά, ἐπί πλέον, καί τά δικά της «τερτίπια» καί μηχανογραφίες, ὅπως ἐκεῖνα τῶν ἐκλογῶν τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου, ἰδιαίτερα στή Χειμάρρα, μέ πρωτοστατοῦντα, μάλιστα, πέραν τοῦ διαδοχικοῦ Σ. Μπερίσα, καί αὐτοῦ τοῦ «φιλέλληνας», σοσιαλιστοῦ καί πολλαπλῶς εὐεργετηθέντος ἀπό τήν Ἑλλάδα, Φάτος Νάνο.

Σ' αὐτά ἔμειναν ἐμβρόντητοι ἀκόμα καί οἱ ξένοι παρατηρηταί, ἀλλά πέραν τούτου οὐδέν κ' ἀπ' αὐτούς!

Ἀλλά καί ἡ Ἑλληνική Κυβέρνηση, ἀφοῦ ἐσύρθη ἐκ τῶν πραγμάτων σέ κάποιες ἐκφραστικές ἀντιδράσεις καί περαιτέρω ὑποσχέσεις γιά προσφυγή καί σέ Διεθνεῖς Ὄργανισμούς, πέραν τούτου οὐδέν ἕτερον γνωρίζομε!

Ἐπανερχόμενοι, ὅμως, στά ἀμέσως μετά τή μεταπολίτευση καί στήν Κομμουνιστική Ἀλβανία, ἀμέσως μετά τό ἄνοιγμα τῶν συνόρων καί οἱ νέες Ἀλβανικές Ἀρχές, μέ τή μέθοδο τῆς παντοειδοῦς πείσεως τῶν ἀδελφῶν ἐκεῖ, μέ ἀπειλές, ἐκδισμούς, ἀνασφάλεια ἐπί τῶν πάντων κ.λπ., τοὺς ἀναγκάζουν στόν ἐκπατρισμό, ἐνῶ στούς ἤδη ἐκπατρισθέντες μέ κάθε εἶδους ἐμπόδια τοὺς δυσκολεύουν τήν ἐπιστροφή.

Ἔτσι, μέ τή συνεχιζομένη πληθυσμιακή συρρίκνωση τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ Ἑλληνισμοῦ σέ μέγα βαθμό στήν προαιώνια ἑλληνική γῆ τους, γιά τήν ὁποία, κατά τά τελευταῖα χρόνια, δέν εἶναι ἀμετοχοί καί οἱ ἴδιοι οἱ Βορειοηπειρώτες, βρισκόμεθα ἤδη στήν πιό ἐπικίνδυνη καμπή τοῦ Ἐθνικοῦ αὐτοῦ Ζητήματος.

Χωρίς, λοιπόν, τήν ἄμεση προσπάθεια ἀπό ὅλους μας καί, μάλιστα, τοὺς ἀρμοδίους καί ἐνδιαφερομένους πρὸς πᾶσαν κατεύθυνση γιά τήν ἐγκαιρὴ ἀνάκαμψη τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ὑπάρχει ἐνδεχόμενο νά βρεθοῦμε σύντομα πρὸ ἐπισφραγίσεως καί τῆς νέας ἐν λόγῳ τραγωδίας, μέ προσθήκη καί νέας χαμένης Πατρίδας, τῆς πανάρχαιας ἐλληνικῆς Β. Ἠπείρου, συμβάλλοντας κ' ἐμεῖς ἐκόντες-ἀκόντες, στήν πραγμάτωση τῆς ἀνωτέρω «στρατηγίας» τοῦ Ραμίζ Ἀλία καί τῆς πάγιας αὐτῆς ἀνθελληνικῆς τακτικῆς, ὃ μή γένοιτο!

Αερομαχίες Eurofighter-Rafale

Του Αντώνη Μποσνακούδη

Eurofighter-Rafale

Οι πολιτικές και στρατηγικές παράμετροι

Ο θόρυβος που πρόσφατα δημιουργήθηκε για το νέο μαχητικό αεροσκάφος της Πολεμικής Αεροπορίας, φέρνει στην επιφάνεια την ανάγκη της σκιαγράφησης του πλαισίου, εντός του οποίου κινούνται οι σχετικές αξιολογήσεις των προσφορών.

Η τελική απόφαση είναι πολιτική και αντανακλά την επιθυμία της εκάστοτε κυβέρνησης (για εκείνη τη χρονική στιγμή) να συνδεθεί, συνεργαστεί, υποστηρίξει κ.λπ. τον ευρύτερο χώρο από όπου προέρχεται ο κατασκευαστής. Οι άλλοι παράμετροι της δίνουν τη δυνατότητα (και άλλοι για τις κατηγορίες των «χαμένων») να υποστηρίξει τις επιλογές της.

Μνηστήρες και παράμετροι

Πιθανότατα, το σύστημα που επιλέγεται, να υστερεί (τεχνικά και επιχειρησιακά) σε κάποιους τομείς σε σχέση με τα ανταγωνιστικά. Η επιλογή γίνεται για το σύνολο των χαρακτηριστικών του. Οι άλλοι παράμετροι (εκτός από τις πολιτικές) που παίζουν ρόλο στην επιλογή και καθορίζουν τις τελικές ισορροπίες για την πολιτική απόφαση, είναι οι επιχειρησιακές δυνατότητες, το κόστος, η ανταποδοτικότητα, τόσο οικονομική όσο και τεχνολογική, η ασφάλεια έγκαιρης και σταθερής ροής συστημάτων και ανταλλακτικών σε περίπτωση πολεμικής σύγκρουσης, η λογιστική υποστήριξη κ.λπ.

Οι επιλογές για το νέο μαχητικό αεροσκάφος περιελάμβαναν το αμερικανικό JSF, το γαλλικό Rafale, το Eurofighter της ευρωπαϊκής κοινοπραξίας EADS, ενώ και η ρωσική λύση για Sukhoi ή MiG ήταν μέσα στο πακέτο επιλογών.

Το αμερικανικό μαχητικό προβλέπεται να είναι έτοιμο για την αμερικανική Αεροπορία προς το τέλος της δεκαετίας, έτσι εμείς θα το είχαμε μετά το 2010, αν όλα πήγαιναν καλά. Προφανώς, αυτό είναι απολύτως απαράδεκτο και θα μπορούσε να "παίξει" ως επιλογή, όταν γίνει ο επόμενος διαγωνισμός για μαχητικό αεροσκάφος πιθανόν προς το τέλος της δεκαετίας. Επιπλέον, η αμερικανική επιλογή είναι μη ασφαλής. Σε περίπτωση σύγκρουσης με την Τουρκία, δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε ότι η Ουάσινγκτον θα τηρήσει τις δεσμεύσεις της για ανταλλακτικά. Πιθανότατα θα εκβιάσει με εμπάργκο για ελληνικές υποχωρήσεις. Δεν μπορείς να αγοράσεις κάτι και να φοβάσαι ότι, όταν το χρειαστείς, ο κατασκευαστής του θα σου τραβήξει το χαλί κάτω από τα πόδια.

Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα είναι η ρωσική επιλογή είτε με Sukhoi είτε με MiG. Το κόστος είναι μικρότερο και οι Ρώσοι γενικά είναι περισσότερο ανοικτοί σε αντισταθμιστικά οφέλη και μεταφορά τεχνολογίας, αφού έχουν ισχυρή ανάγκη πώλησης οπλικών συστημάτων. Από επιχειρησιακή άποψη οι δυνατότητες των ρωσικών μαχητικών αναμφίβολα βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο με των αμερικανικών. Σίγουρα, οι Έλληνες χειριστές των μαχητικών δεν έ-

χουν συνηθίσει στον χειρισμό τέτοιων ρωσικών οπλικών συστημάτων και θα χρειαζόταν χρόνος προσαρμογής. Αυτό, όμως, αποτελεί και σημαντικό παράγοντα υπεροχής τους απέναντι στους Τούρκους χειριστές, οι οποίοι θα είχαν να αντιμετωπίσουν έναν τελείως διαφορετικό αντίπαλο. Κάποιος θα μπορούσε να πει ότι η πολυτυπία αεροσκαφών θα δημιουργούσε μεγάλο πρόβλημα λογιστικής υποστήριξης του στόλου των αεροσκαφών από διαφορετικούς κατασκευαστές. Καλύτερα, όμως, να έχεις να αντιμετωπίσεις αυτό, που εξαρτάται αποκλειστικά από εσένα, παρά να εξαρτάσαι από έναν κατασκευαστή, τον οποίο μπορείς μόνο να διώξεις σε διεθνές δικαστήριο, για να πάρεις χρηματική αποζημίωση... αφού σε κάνει να χάσεις τον πόλεμο.

Η γαλλική εταιρία Dassault, κατασκευάστρια του Rafale, πιθανότατα θα καταφύγει στην ελληνική και ευρωπαϊκή δικαιοσύνη, όπως αφήνουν να εννοηθεί κορυφαία στελέχη της στην Ελλάδα, προσπαθώντας έτσι να υπερασπίσει τα συμφέροντά της.

Η εταιρία θεωρεί ότι δεν αντιμετωπίστηκε με ίσους όρους σε σχέση με τον όμιλο του Eurofighter. Ειδικότερα, δεν έλαβε απάντηση σε σωρεία επιστολών της προς την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Άμυνας, για ενδυνάμωση της υποψηφιότητάς της και αφήνει να εννοηθεί ότι παραπληροφόρηθηκε από το Υπουργείο. Πιο συγκεκριμένα, προβάλλει το επιχείρημα ότι πριν από μερικά χρόνια, όταν το Rafale δεν ήταν επιχειρησιακά έτοιμο, το Υπουργείο δεν το δέχτηκε ως υποψήφιο, γιατί ήθελε αεροσκάφη που ήταν επιχειρησιακά έτοιμα. Τώρα είναι έτοιμο (και σε υψηλότερο επίπεδο από το Eurofighter), αλλά το Eurofighter δεν είναι ακόμη επιχειρησιακά έτοιμο. Έτσι, θεωρεί ότι δέχτηκε τράβηγμα του χαλιού κάτω από τα πόδια. Χαρακτηριστικά, θεωρεί το αεροσκάφος της ανώτερο επιχειρησιακά και προτείνει στο Υπουργείο να δοκιμαστεί σε αντιπαράθεση με το Eurofighter τόσο σε αερομαχίες, όσο και σε κάθε άλλο επιχειρησιακό σενάριο.

Επίσης, ένα ουσιαστικό επιχείρημα εστιάζεται στο γεγονός ότι από τις εταιρίες που κατασκευάζουν το Eurofighter, μόνο η British Aerospace έχει την εμπειρία συνολικού σχεδιασμού και κατασκευής ενός αεροσκάφους και ουσιαστικά μόνο αυτή αποτελεί τον πυρήνα του προγράμματος. Αυτό, αν συνδυαστεί με τη σοβαρή πιθανότητα της συγχώνευσής της με αμερικανική εταιρία (αναφέρεται η Boeing) θέτει το πρόγραμμα του Eurofighter σε ασταθή θεμέλια, αφού με αυτή την εξέλιξη η British Aerospace, μοιραία, θα μειώσει τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό και ταυτότητά της.

Η επιλογή ρωσικών μαχητικών αεροσκαφών θα αποτελούσε στρατηγική απόφαση-σταθμό, αλλά με το δίδυμο Σημίτη-Γιωργάκη είναι τόσο πιθανό να πραγματοποιηθεί, όσο είναι και να δούμε την Μαντλίν Ολμπράιτ ως μπαλαρίνα στα Μπολσόι!

Έτσι, η τελική επιλογή, μοιραία θα ήταν ευρωπαϊκή. Επιλέχθηκε να αγοραστούν 60 Eurofighter και 30 επιπλέον, αν επιθυμούμε. Θα μπορούσε να αγοραστεί μία ποσότητα από όλους τους υποψήφιους

τύπους; Η απάντηση είναι «ναι», με την προϋπόθεση ότι θα γνωρίζαμε ότι θα είχαμε να αντιμετωπίσουμε έναν μεγάλο όγκο λογιστικής υποστήριξής τους. Στην πράξη, κάθε κατασκευαστής θέλει να προτιμηθεί ο ίδιος, γι' αυτό είναι διατεθειμένος να κάνει πολλές υποχωρήσεις στην τιμή και να προσφέρει καλύτερα αντισταθμιστικά οφέλη. Επίσης, θέλει να χρησιμοποιήσει την αποκλειστική επιλογή του και ως όργανο πωλήσεων σε άλλες χώρες, κάτι που δεν μπορεί να το κάνει αποτελεσματικά, αν δεν έχει την αποκλειστικότητα.

Μετά από την κρίση των Ιμίων το 1996, το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας έκρινε ότι υπήρχε άμεση ανάγκη απόκτησης 60 νέων μαχητικών αεροσκαφών και τον Δεκέμβριο 1997 η Πολεμική Αεροπορία κατήρτισε λίστα υποψήφιων αεροσκαφών. Τελικά επιλέχθηκε το Eurofighter-Typhoon, που αποτελεί προϊόν συνεργασίας της γερμανικής DASA, της βρετανικής British Aerospace, της ισπανικής CASA και της ιταλικής Alenia. Ομολογουμένως, ξενίζει η κυβερνητική προσέγγιση αρχικά να επιλέγεται το προϊόν και μετά να συζητείται η συμμετοχή στους φορείς των κατασκευαστών και οι όροι της αγοράς. Αλλά ... afti einai i Ellada.

Πρόσφατα, η αντιπαλότητα μεταξύ της Dassault και της EADS (Ευρωπαϊκή Αεροναυτική Αμυντική και Διαστημική Εταιρεία), που προωθούν τα μαχητικά αεροσκάφη Rafale και Eurofighter αντίστοιχα, αναζωπυρώθηκε σχετικά με το ποια είναι η καλύτερη επιλογή για την Ελλάδα. Εμείς δίνουμε μία σκιαγράφιση των επιχειρημάτων τους και των δυνατοτήτων του Eurofighter-EF.

Με την υπογραφή της συμφωνίας για 60 Eurofighter και 30 οψιόν, ανακοινώθηκε ότι η Ελλάδα εξασφαλίζει τη συμμετοχή της στη συμπαραγωγή ολόκληρου του αρχικού προγράμματος των 620 αεροσκαφών που θα αγοράσουν και οι τέσσερις κατασκευάστριες χώρες.

Ιστορία

Η εμφάνιση των F-14, F-15, F-16, F/A-18, MiG-29 και Su-27 σήμαινε για την Ευρώπη ότι χρειαζόταν ν' αναπτύξει ένα νέο μαχητικό, ώστε μέχρι το τέλος του αιώνα να αντικαταστήσει τα υπάρχοντα μαχητικά της με αυτό, υπερτερώντας έτσι από τα αμερικανικά και σοβιετικά και από τα παράγωγά τους. Τον Φεβρουάριο 1985 συμφωνήθηκαν οι βασικές δυνατότητες που θα έπρεπε να έχει το κοινό ευρωπαϊκό μαχητικό αεροσκάφος:

- * Ακτίνα μάχης ίση με του Tornado F3.
 - * Δυνατότητα να επιχειρεί από διαδρόμους 1.640 ποδών με απογείωση στα 984 πόδια.
 - * Ίσες δυνατότητες αέρος-αέρος και αέρος-εδάφους.
 - * Μη πλήρως stealth αλλά με μικρή εμπρόσθια διατομή ραντάρ για μικρότερο ίχνος στα ραντάρ.
- Τελικά, η Γαλλία τράβηξε τον δικό της δρόμο. Σύμφωνα με το γαλλικό δόγμα συμμετοχής σε συμμαχίες, εκτιμήθηκε ότι η γαλλική αεροπορία είχε α-

νάγκη ενός αεροσκάφους με ευρεία ποικιλία ικανοτήτων, που θα αντικαθιστούσε επτά διαφορετικά αεροσκάφη. Δεν ικανοποιούνταν από την μέχρι τότε εξέλιξη της κοινής προσπάθειας και έτσι αποχώρησε.

Το Eurofighter ξεκίνησε ως πολλαπλών ρόλων μαχητικό, βασικά αεροπορικής υπεροχής με δευτερεύοντα ρόλο αέρος-εδάφους. Το κοινό ρόλο της EADS συνεχώς υπογραμμίζει ότι η υπεροχή στον αέρα επιτρέπει στις ένοπλες δυνάμεις να αναπτύσσονται σε όλο το πεδίο μάχης χωρίς απώλειες και να κυριαρχούν. Στο Κοσσυφοπέδιο, όμως, δεν έγινε αυτό. Αν και οι δυτικές δυνάμεις είχαν κυριαρχία στον αέρα, η αέρος-εδάφους ικανότητά τους δεν έφερε αποτέλεσμα, και μόνο χάρη στο ξαφνικό «δώρο» που τους πρόσφερε ο Μιλόσεβιτς με την υποχώρησή του, δεν ενεπλάκησαν σε χειρσαίες επιχειρήσεις.

Το Eurofighter ολίσθησε από την ταυτότητα πολλαπλών ρόλων στην εναλλάξιμων ρόλων (swing role). Το εναλλάξιμων ρόλων μαχητικό υποτίθεται ότι μπορεί να εκτελέσει αποστολές αέρος-αέρος εξίσου αριστοποιημένα με αέρος-εδάφους χωρίς να χρειαστεί να επιστρέψει στη βάση για reconfiguration. Το λογισμικό των computer του κάνει αυτόματα όλη τη διαδικασία που γινόταν στο έδαφος. Φυσικά, το αεροσκάφος θα πρέπει να απογειώνεται με όλο τον εξοπλισμό. Η στάνταρ ελάχιστη

διαρρύθμιση οπλισμού παρέχει πλήρη ικανότητα αέρος-αέρος. Φυσικά, ο επιπλέον εξοπλισμός (έστω και εν πτήση αριστοποιημένος για τις άλλες αποστολές) έχει επίπτωση στα αεροδυναμικά χαρακτηριστικά και στις επιδόσεις του αεροσκάφους.

Η μικρή διατομή ραντάρ (RCS) και η μικρή υπέρυθρη υπογραφή του καθιστούν δύσκολο τον εντοπισμό του. Τα συστήματα εντοπισμού που διαθέτει του επιτρέπουν να εντοπίζει στόχους πριν αυτοί το εντοπίσουν και έτσι να μπορεί να κάνει πέρα-του-ορίζοντα επίθεση με ασφάλεια. Ο συνδυασμός της απόδοσης των κινητήρων (λόγος ώθησης προς βάρος) με την ευκινησία του, επιτρέπουν να εμπλακεί γρηγορότερα σε υποχητική κλειστή αερομαχία με τον χειριστή να παραμένει σε εγρήγορση ακόμη και σε ισχυρά g επί μακρόν. Το σύστημα HMSS (Helmet Mounted Symbology System) επιτρέπει την εμπλοκή στόχων σε γωνίες πέρα από τον άξονα διεύθυνσης, χωρίς να χρειάζεται να στρέψει το αεροσκάφος προς αυτούς.

Οπτικά συστήματα

Ο συνδυασμός οπλικών συστημάτων στο Eurofighter είναι αξιοσημείωτος, αφού θεωρείται ότι ενσωματώνει την εμπειρία από τις πολεμικές συγκρούσεις της δεκαετίας από τον Περσικό Κόλπο και μετά.

Διαθέτει πυροβόλο Mauser 27mm για κοντινές αποστάσεις. Ο Meteor των Matra BAe Dynamics σε συνεργασία με Alenia Marconi Systems, CASA, DASA, LFK και Saab έχει επιλεγεί ως πύραυλος πέρα-του-ορίζοντος (BVRAAM). Μέχρι έξι Meteor μπορούν να μεταφερθούν.

Η επιλογή ρωσικών μαχητικών αεροσκαφών θα αποτελούσε στρατηγική απόφαση-σταθμό, αλλά με το δίδυμο Σημίτη-Γιωργάκη είναι τόσο πιθανό να πραγματοποιηθεί, όσο είναι και να δούμε την Μαντλίν Οδημράιτ ως μπαλαρίνα στα Μπολσόι!

Οι AIM-120 AMRAAM, ERAAM (Μεγάλου Βεληνεκούς Πύραυλος Αέρος-Αέρος) και FMRAAM (Μελλοντικός Μεσαίου Βεληνεκούς Πύραυλος Αέρος-Αέρος) της Raytheon, μαζί με τον AIM-9L (σε συνεργασία με τις FORD και BGT) έχουν επίσης επιλεγεί στο οπλοστάσιο του Eurofighter σε ποσότητες των έξι ο καθένας.

Οι ASRAAM και IRIS-T των Matra BAe Dynamics (MBD) και BGT αποτελούν τους προηγμένους πυραύλους αέρος-αέρος μικρού βεληνεκούς. Μέχρι έξι μπορούν να μεταφερθούν.

Οι στόχοι ραντάρ μπορούν να πλήγουν από τους έξι πυραύλους ALARM της MBD, ενώ οι τέσσερις Penguin και τέσσερις Harpoon των Kongsberg και Boeing χρησιμοποιούνται εναντίον θαλάσσιων στόχων.

Οι 18 αντιαρματικοί Brimstone της Alenia, οι (cruise) Taurus και Storm Shadow των DASA LFK/Celsius/Bofors και MBD συμπληρώνουν τον οπλισμό αέρος-εδάφους. Είναι χαρακτηριστικό για τον Storm Shadow ότι χρησιμοποιείται για στόχους υψηλής στρατηγικής αξίας, στους οποίους ένα πλήγμα μπορεί να φέρει σημαντικές παράπλευρες ζημιές (όπως έγινε στις επιθέσεις εναντίον της Γιουγκοσλαβίας), έτσι προσαρμόστηκε ώστε να οδηγείται σε προαποφασισμένη τοποθεσία καταστροφής, αν ο στόχος δεν μπορεί να πληγεί χωρίς μεγάλες παράπλευρες ζημιές.

Τέλος, το Eurofighter μπορεί να μεταφέρει cluster βόμβες BL 755, μη κατευθυνόμενα βλήματα CRV-7 και μη κατευθυνόμενες βόμβες 500-2000 λιβρών.

Κινητήρας

Η Rolls Royce Aero Engine, σε συνεργασία με τις Fiat, MTU και ITP δημιούργησαν τον κινητήρα EJ200, που παράγει μέχρι 20.225 λίβρες, ενώ μία ενδιάμεση έκδοσή του παράγει 13,500 λίβρες.

Ο EJ200 δίνει έμφαση σε ρόλους αέρος-αέρος, έχει θερμοκρασία τουρμπίνιας 200 βαθμούς Κελσίου και ο λόγος ώθησης προς ώθηση-κατά-την-απογείωση τόσο σε υπερηχητική μάχη όσο και για αποστολές αέρος-εδάφους είναι υψηλότερος από άλλους.

Ραντάρ

Το παλμικό ραντάρ Doppler του Eurofighter είναι το ECR-90, που κατασκευάστηκε από τις εταιρίες DASA, BAES, Indra EWS και Fiar.

Το ECR-90 αναμένεται να λειτουργεί τον περισσότερο χρόνο σε λειτουργία Track-While-Scan λόγω της πολύ καλής απόδοσής και της βοήθειας στον πιλότο να μειώσει τον φόρτο εργασίας. Έχει μεγιστοποιηθεί η απόδοση αέρος-αέρος και έχουν ενσωματωθεί εξειδικευμένες λειτουργίες, όπως σάρωση προσαρμοζόμενη σύμφωνα με τα στοιχεία (DAS). Οι λειτουργίες είναι προγραμματιζόμενες από το λογισμικό και ο πελάτης μπορεί να πει τι είδους αποστολές θέλει να αριστοποιήσει. Η εταιρία δηλώνει ότι η ικανότητα αέρος-εδάφους δεν επηρεάζεται ούτε λειτουργικά ούτε σε απόδοση.

Οι ελληνικές εταιρίες EAB, Intracom και Elfion αναφέρθηκαν ως συνεργάτες του προγράμματος στο πλαίσιο βιομηχανικής συνεργασίας με πελάτες.

Άμεση φωνητική εισαγωγή εντολών (DVI)

Η swing role ταυτότητα του Eurofighter δημιουργεί μεγάλες απαιτήσεις για τους χειριστές και λήφθηκε μέριμνα να ελαφρυνθεί ο χειριστής, ώστε να κάνει περισσότερο διαχείριση μάχης, χωρίς ν' απασχολείται υπερβολικά από τις λειτουργίες του αεροσκάφους.

Έτσι, ενσωματώθηκαν λειτουργίες ελέγχου, ώστε οι χειρισμοί του να μην βγάλουν το αεροσκάφος εκτός των ορίων του. Ίσως

το σημαντικότερο στοιχείο ελάφρυνσης είναι το σύστημα DVI μέσω του οποίου δίνονται φωνητικές εντολές αντί ο χειριστής να τις εισάγει με το πάτημα των πλήκτρων στα ηλεκτρονικά ταμπλό.

Κάθε φωνητική εντολή με μία λέξη-κλειδί ενεργοποιεί πολλές λειτουργίες και ελευθερώνει τον χειριστή από το χρονοβόρο πά-

τημα πλήκτρων, επιτρέποντάς του να συγκεντρωθεί στη μάχη. Έχει σταθερή απόδοση ακόμη και με χειριστές που δεν έχουν την Αγγλική ως μητρική γλώσσα και μπορεί να τεθεί εκτός για να γίνουν οι χειρισμοί με τους συμβατικούς τρόπους.

Αντίδογος

Η Dassault από την πλευρά της συνοψίζει τα πλεονεκτήματα του Rafale. Σύμφωνα με την εταιρία, το Rafale κοστίζει λιγότερο, γιατί η τιμή του Eurofighter περιλαμβάνει τις αναπόφευκτες επιβαρύνσεις από την τετραεθνή συνεργασία, όπως τέσσερα σχεδιαστήρια, τέσσερις αλυσιδές συναρμολόγησης, τέσσερις διαχειριστές κ.λπ. Το Rafale χρειάζεται 40% λιγότερο προσωπικό συντήρησης και 20% λιγότερη λογιστική υποστήριξη, μπορεί να μεταφέρει 28% περισσότερο χρήσιμο φορτίο και να πλήξει στόχους σε 38% μεγαλύτερη απόσταση, καλύπτοντας και την Κύπρο (από την Αθήνα). Το ραντάρ του Rafale του επιτρέπει να εντοπίζει αντιπάλους πριν το εντοπίσουν, γιατί διαθέτει ηλεκτρονική σάρωση και όχι μηχανική όπως του Eurofighter. Σημαντικό επιχείρημα υπέρ του Rafale είναι ότι χρησιμοποιεί εξοπλισμούς τους οποίους η Πολεμική Αεροπορία ήδη χρησιμοποιεί ή θα ενσωματώσει στα Mirage, έτσι δεν θα χρειάζεται επιπλέον ενσωμάτωση.

Το Eurofighter εν συντομία:

Μήκος: 14,5μ.

Εκπέτασμα: 10,5μ

Ύψος: 6,4μ.

Μέγιστο βάρος (απογ.): 21.000κ.

Κινητήρες: Δύο EJ200 από 90kN

Μέγιστη Ταχύτητα: 2.125 χλμ/ώρα

Δομικά υλικά του Eurofighter

CFC (Συνθετικό ινών άνθρακα) 55%

Κράμα αλουμινίου 25%

Τιτάνιο 10%

GRP (Πλαστικό ενισχυμένο με γυαλί) 5%

Αλουμίνιο 5%

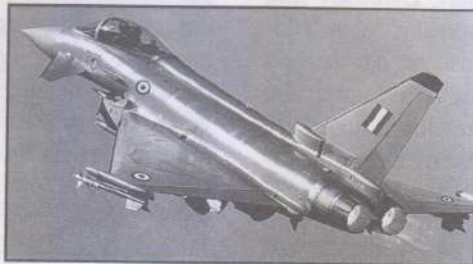
Eurofighter: Μεριδία κατασκευής

DASA 30%

BAe 37,5%

ALENIA 19,5%

CASA 13%

ΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΚΑΙ Η ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥΣ ΣΗΜΑΣΙΑ ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Του ΒΑΣΙΛΗ Γ. ΒΑΒΟΥΡΑΚΗ

Είναι σαφές ότι τα τελευταία πέντε τουλάχιστον χρόνια συντελείται ένα πολύ σημαντικό έργο στον τομέα των Ένόπλων μας Δυνάμεων, στο επίπεδο της υλοποίησης νέων εξοπλιστικών προγραμμάτων, αλλά και σε ό,τι αφορά τις διαδικασίες εκσυγχρονισμού και ανανέωσης των δομών τους. Ειδικά δε σε όρισμένους τομείς, αν αναλογισθούμε τι συνέβαινε την προηγούμενη δεκαετία 1985-1995, θά μπορούσαμε να μιλήσουμε για έντονη εξοπλιστική δραστηριότητα. Τό πρώτο εξοπλιστικό πρόγραμμα, τό οποίο έτέθη σε εφαρμογή από τό Ύπ. Έθν. Άμυνας, πενταετούς διάρκειας (1996-2000), υλοποιήθηκε σε σημαντικό βαθμό και στοίχισε στους Έλληνες φορολογούμενους περισσότερα από 2,5 τρισ. δρχ. Τό δε δεύτερο πενταετές εξοπλιστικό πρόγραμμα (2001-2005) έχει προϋπολογισμό περίπου 3,7-3,8 τρισ. δρχ., χωρίς να υπολογίζονται τά 1,7 τρισ. δρχ. του προγράμματος του Eurofighter. Ένα πρώτο σχόλιο στις παραπάνω διαπιστώσεις είναι ότι ή πολιτική ήγεςία της χώρας μας έχει αποδεχθεί (επιτέλους, θά λέγαμε), ότι ή πατρίδα μας αντιμετωπίζει μεγάλο και σημαντικό πρόβλημα ασφάλειας, τό οποίο δέν έντοπιζεται μόνον στα ανατολικά μας, αλλά αφορά δυστυχώς και τά βόρεια σύνορά μας. Τά γεγονότα στα Ίμια βέβαια, στις 31/1/96 έπεισαν και τόν όποιον δύσπιστο περί του κινδύνου τούτου. Η κυβέρνηση, λοιπόν, ιδιαίτερα δε ό στενός εκσυγχρονιστικός πυρήνας πού άσκει έξουσία (ό πρωθυπουργός και οι έπιτελείς του), αναγκάσθηκε εκ των γεγονότων νά στέρξει στην εκπόνηση των πενταετών εξοπλιστικών προγραμμάτων και στην εξεύρεση των αναγκαίων προς υλοποίηση πόρων. Είναι αλήθεια ότι από τότε έγιναν άρκετά και εδόθησαν άρκετά χρήματα. Τό κάριο ερώτημα πού τίθεται σχετικά είναι αν γίνεται σωστή διαχείριση των χρημάτων του ελληνικού λαού σχετικά μέ τούς εξοπλισμούς και αν τελικά προκύπτει απ' όλα αυτά ή προσδοκώμενη αναβάθμιση της αποτρεπτικής ικανότητας των Ένόπλων μας Δυνάμεων, όπως και ή αναβάθμιση της γεωπολιτικής σημασίας της χώρας.

Είναι γνωστό, βέβαια, ότι ή οικονομία, ή εξωτερική πολιτική διπλωματία, καθώς και οι Ένοπλες Δυνάμεις είναι οι τρεις βασικοί γεωπολιτικοί άξονες για κάθε χώρα. Λάθη ή παραλείψεις στον έναν τομέα σίγουρα θά έχουν επιπτώσεις και στους άλλους. Έτσι, λοιπόν, και ό Στρατός μας πληρώνει τίς αδυναμίες της εξωτερικής μας πολιτικής. Όπως ή διπλωματία μας επιλέγει την κατεύθυνση της

πλήρους ταύτισης των επιλογών μας μέ αυτές των Άμερικανών, κατά πρώτον, και Ευρωπαίων κατά δεύτερον λόγον, επιμένοντας στις επιθετικές φιλίες και στον κατευνασμό της Τουρκίας, χωρίς να διακρίνεται σαφές ίχνος καθαρά ελληνικών εθνικών συμφερόντων στις προσπάθειές της, έτσι και ή άμυντική μας πολιτική εμφανίζεται αντιφατική, χωρίς σαφείς στοχεύσεις, υποκύπτουσα σε πιέσεις και εκδιασμούς ακόμα, επικινδύνως δε εύθυγραμμισμένη σε διάφορα νατοϊκά κελεύσματα.

Άεροσκάφος F-16 της Πολεμικής μας Άεροπορίας ένώ προσγειώνεται.

Και εξηγούμεθα. Υπάρχουν εξοπλιστικά προγράμματα, στα οποία ή ελληνική πλευρά σύρθηκε, ουσιαστικά χωρίς νά τά αποδέχεται άπόλυτα. Κτυπητό παράδειγμα ή προμήθεια του αντιαεροπορικού αντιπυραυλικού συστήματος PATRIOT. Η ελληνική πλευρά, για νά αντιμετωπίσει την θανάσιμη απειλή της Τουρκικής Άεροπορίας πάνω απ' τό Αιγαίο, προτίμησε νά δαπανήσει 400 τουλάχιστον δια. δρχ., για ένα πυραυλικό σύστημα πού δέν την εξασφαλίζει άπόλυτα και είναι και πανάκριβο. Μέ τά ίδια χρήματα θά μπορούσαμε νά αποκτήσουμε 30-35 F-16 D επιπλέον ή 30 Mirage 2000-5 και νά αντιμετωπίσουμε τόν επίδοξο εισβολέα στο στοιχείο του, δηλαδή στον άέρα, όπερ και τό πλέον σωστό. Όμως, τελικά υποκύψαμε στις άμερικανικές πιέσεις, μέ αποτέλεσμα νά δαπανηθούν τεράστια ποσά χωρίς τό καλύτερο επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, ή δε Άμερικανική Έταιρεία, ή όποία κατασκευάζει τούς Patriot (ή Raytheon), μάς εκδιάζει αυτή τή στιγμή, ζητώντας επιπλέον χρήματα (περίπου 30 δια. δρχ.), για την αποδέσμευση του επιχειρησιακού λογισμικού του συστήματος. Μία άλλη λανθασμένη επιλογή, μικρότερης βέβαια σημασίας, είναι ή προμήθεια του αντιαερο-

Τό υποβρύχιο ΩΚΕΑΝΟΣ (S-118) του Πολεμικού μας Ναυτικού ενώ εισέρχεται στο λιμάνι της Λάρνακας.

πορικού πυραυλικού συστήματος μικρής εμβέλειας TOR-M1 (σύστημα SHORADS), από την Ρωσία, με την λογική ότι πρέπει και η ρωσική πλευρά να πάρει ένα κομμάτι της πίτας του εξοπλιστικού 1996-2000, δεδομένου ότι είχαμε προτιμήσει τους PATRIOT αντί των S-300. Άνετράπησαν έτσι οι εισηγήσεις των αρμοδίων οργάνων (έκλιναν προς το Καναδικό ADATS) και παραγγείλαμε συνολικά 31 TOR-M1 (21 κατ' αρχάς και 10 αργότερα), τα οποία άπεδείχθησαν αρκετά προβληματικά στον τομέα των ηλεκτρονικών τους (μη συμβατότητα με τα ναυτοικά δεδομένα), με αποτέλεσμα να υπάρχουν προβλήματα στην ένταξή τους στο γενικό σύστημα αεράμυνας του Στρατού μας. Σέ άλλες περιπτώσεις, φυσικά, οι επιλογές είναι πλέον λογικές. Και η επιλογή των αεροσκαφών έγκαιρης προειδοποίησης από τη Σουηδική Ericson, όπως και η επιλογή των νέων υποβρυχίων τύπου 214 από τα Γερμανικά Ναυπηγεία HWD κρίνονται έωφελείς. Σέ γενικότερο επίπεδο όποια προμήθεια όπλικού συστήματος κατευθύνεται σέ ευρωπαϊκή άμυντική βιομηχανία και έφ' όσον είναι έπαρκής από έπιχειρησιακής άπόψεως, ενισχύει τή θέση της χώρας στά άμυντικά τεκταινόμενα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πράγμα άπολύτως άναγκαίο και για τήν Ελλάδα, αλλά και για τήν ολοκλήρωση της Ευρωπαϊκής Πολιτικής Ασφάλειας. Ότιδήποτε άπομακρύνει τίσ Έλληνικές Ένοπλες Δυνάμεις από τόν σφιχτό και έν πολλοίς θανάσιμο έναγκαλισμό των άμερικανικών βιομηχανιών θά πρέπει να άντιμετωπίζεται θετικά, άνεξάρτητα από τήν άντίδραση, μερικές φορές όργισμένη, της Άμερικανικής Γραφειοκρατίας. Σ' αυτό τό σημείο θά πρέπει να έπισημανθεί ότι ή έλληνική πλευρά φαίνεται σέ πολλές άπό τίσ επιλογές της να μίν έξαντλει τίσ δυνατότητές της και να μίν θέλει να προκαλέσει τήν άπέναντι πλευρά (έν προκειμένω τήν Τουρκία). Τοῦτο συνάγεται από τό ότι κάποιες προμήθειές μας έχουν σαφή άμυντικό προσανατολισμό (π.χ. PATRIOT), ένω θά μπορούσαμε να έπιλέξουμε λύσεις πλέον έπιθετικού ή στρατηγικού χαρακτήρα (π.χ. επιλογή αεροσκάφους F-15 αντί του F-16 D). Κανείς δέβαια δέν μπορεί να γνωρίζει με σιγουριά γιατί συμβαίνει αυτό. Μετά τό φιάσκο τής ύπαναχώρησης της έλληνικής και κυπριακής πλευράς στο θέμα των S-

300, πού τόσο έπληξε γεωπολιτικά τόν Έλληνισμό, ή έπιμονή σέ τέτοιου είδους νοοτροπία άποτελεί παραλογισμό. Ίσως και έδώ ό άμερικανονατοϊκός παράγων να έχει συμβάλει τά μέγιστα. Όπως ύπάρχει ή δάσιμη ύποψία ότι ύπάρχει άμερικανικός δάκτυλος στίς διάφορες άναβολές ύπογραφής τής σύμβασης για τό μαχητικό αεροσκάφος 4ης γενεάς Eurofighter. Οι Άμερικανοί θά ήσαν πολύ εύτυχείς, άν ή Έλληνική Άεροπορία άπεμακρύνετο από τήν Ευρωπαϊκή Άμυντική Κοινοπραξία, ή όποία κατασκευάζει τό συγκεκριμένο αεροσκάφος και έπέλεγε κάποιον από τά δικά τους F-15 ή JSF (τό όποιο θά πετάξει μετά τό 2010). Κάτι τέτοιο θά ίσοδυναμούσε από μέρους μας με άσυγχώρητο λάθος. Οι Έλληνικές Ένοπλες Δυνάμεις είναι άναγκασμένες εκ των πραγμάτων να προμηθευθούν εκείνα τά όπλικά συστήματα πού θά τούς έξασφαλίζουν δυνατότητα στρατιωτικής παρουσίας σ' όλο τόν γεωπολιτικό μας περίγυρο, δηλαδή σέ όλα τά Βαλκάνια και τήν ΝΑ Μεσόγειο. Η προμήθεια, λοιπόν, κατ' αρχάς του Eurofighter (ή του συναφούς Rafale, γαλλικής κατασκευής), κρίνεται έπιβεβλημένη και πρέπει να γίνει σύντομα, μέχρι τό 2005-2006. Όποιαδήποτε άναβολή ή άκύρωση βλάπτει τά έθνικά μας συμφέροντα. Στόν ίδιο άξονα πρέπει να κινούνται βασικά έξοπλιστικά μας γραμμάτα, όπως ή άπόκτηση βαρέων μεταφορικών έλικοπτέρων, νέου μεταφορικού αεροσκάφους για τήν Πολεμική μας Άεροπορία, νέων σκαφών άνοιχτής θαλάσσης και ύπερσύγχρονων υποβρυχίων για τό Ναυτικό μας κ.λπ. Η πολύ σημαντική οικονομική διείσδυση της χώρας μας σέ όλα τά Βαλκάνια (Σκόπια, Βουλγαρία, Σερβία, Άλβανία και Ρουμανία) πρέπει να συνοδεύεται άπαραίτητα από τήν ύπαρξη δυνατότητας προβολής στρατιωτικής ισχύος όπου και όποτε δει. Γεγονότα σαν και αυτά του 1997 στήν Άλβανία, όπου οι έλληνικές επενδύσεις χάθηκαν μέσα στήν δίνη των γεγονότων, θά πρέπει να μās προβληματίζουν, δεδομένης τής παρατεταμένης άστάθειας της Βαλκανικής Χερσονήσου. Τό ίδιο ισχύει και για τήν περίπτωση της ΝΑ Μεσογείου. Έδώ τό Ναυτικό μας και ή Άεροπορία διαδραματίζουν τόν πλέον βασικό ρόλο, με τήν κάλυψη της Κύπρου και της ευρύτερης περιοχής της, πέραν της προστασίας από θαλάσσης και άέρος όλου του Αιγαίου. Βασικός άντίπαλος της χώρας μας στήν προσπάθειά της αυτή, είναι φυσικά, ή Τουρκία (δευτερευόντως τό Ίσραήλ και ή Ίταλία). Η χώρα αυτή, πέραν του ότι κρατά σέ κατάσταση όμηρείας τήν Κύπρο, άναβαθμίζει τήν γεωπολιτικής της παρουσία σέ όλη τήν περιοχή μας, άσκώντας κυρίως στρατιωτική διπλωματία και χρησιμοποιώντας τήν άναγωγή της από τούς Άμερικανούς και τό NATO σέ τοπιοτηρήτ ή των συμφερόντων τους και στρατηγικό έταίρο. Η στρατιωτική παρουσία της Τουρκίας σέ Άλβανία, Βοσνία, Κόσοβο, ή δυνατότητα γεωπολιτικής εκμετάλλευσης των μειονοτικών πληθυσμών σέ

Βουλγαρία και στην δική μας Δυτ. Θράκη, ή κατά-πνιξη σε μεγάλο βαθμό του άγωνα του κουρδικού PKK και ή παρουσία τουρκικού Στρατού στο Β. Ιράκ, ή στρατηγικού χαρακτήρα συμμαχία με τό Ισραήλ και οι στενές σχέσεις με Άζερμπαϊτζάν-Γεωργία και ή γενικώτερη διείσδυση στον Καύκασο, πρέπει να προβληματίζουν την ελληνική πλευρά και να την κρατούν εν έγρηγόρει. Η Τουρκία στρατιωτικά απο-κτά χαρακτηριστικά περιφερειακής υπερδύναμης. Πα-ρατάσσει έναν Στρατό 500.000 περίπου άνδρων, τα-χέως εξελισσόμενο και αναβαθμιζόμενο, μιά Άερο-πορία που στο τέλος του 2003 υπολογίζεται ότι θά έχει 330-340 αεροσκάφη πρώτης γραμμής και τρίτης γενεάς, με σημαντικούς πολλαπλασιαστές ισχύος (ιπτάμενα τάνκερ, πυραυλικά συστήματα κ.λπ.) και ένα Ναυτικό ταχέως εκσυγχρονιζόμενο, παρά τά πλήγματα που εδέχθη από τους σεισμούς του Αύγου-στου του 1999. Η τουρκική Άμυντική Βιομηχανία γιγαντώνεται με τό πέρασμα του χρόνου (παραγωγή F-16, συμπαραγωγές πυροβόλων, ελαφρών αρμάτων, ηλεκτρονικών συστημάτων κ.λπ.), ή δέ ικανότητα της γείτονος χώρας στα θέματα συλλογής και επεξεργα-σίας πληροφοριών υποστηρίζονται πλέον από τρεις τηλεπικοινωνιακούς δορυφόρους σε τροχιά, εκ των οποίων τουλάχιστον ό ένας έχει και την δυνατότητα συλλογής στρατιωτικών πληροφοριών. Δέν είναι τυ-χαίο ότι για τό 2001 οι Τούρκοι στρατηγοί εξα-σφάλισαν κονδύλια 12 δια. δολ. για τους εξοπλι-σμούς τους, ενώ τά οικονομικά χαρακτηριστικά της Τουρκίας κρίνονται ως τουλάχιστον άπογοητευτικά (50% επίσημος πληθωρισμός, 156 δια. δολ. εξωτερικό χρέος, 11% ανεργία, ζημιές από τους σεισμούς, προ-βλήματα στις ιδιωτικοποιήσεις κ.λπ.). Άπέναντι σ' αυτή την κατάσταση οποιαδήποτε όλγωρία ή λαν-θασμένη έπιλογή θά όδηγήσει την χώρα μας με μα-θηματική ακρίβεια και σε σύντομο χρονικό διάστημα σε ένα καθεστώς δορυφοποίησης και Φινλανδοποίη-σης άπέναντι στην γείτονα χώρα. Κάτι τέτοιο πρέπει να θεωρείται άδιανόητο για όποιοδήποτε ύγιως σκεπτόμενο Έλληνα, δεδομένου ότι υπάρχουν δυνα-τότητες αντίδρασης από την πλευρά μας και σε δι-πλωματικό επίπεδο και σε οικονομικό-στρατιωτικό.

Αυτό που πρέπει να ισχύει για όλους τους αρμό-διους από τούδε και στο έξής είναι ότι οι Έλληνικές Ένοπλες Δυνάμεις πρέπει να όδηγηθούν πάση θυσία στην όδό της πλήρους δυνατότητας προβολής γεω-πολιτικής-στρατιωτικής ισχύος σε όλη την ευρύτερη περιοχή μας, προστατεύοντας τά εθνικά μας συμφέ-ροντα. Είναι άπαράδεκτο ή πολιτική μας ήγεσία να υποκύπτει στα άμερικανονατοϊκά κελεύσματα και να όδηγει τόν Στρατό μας σ' έναν ρόλο συμπληρωματι-κό του τουρκικού στην περιοχή μας, με πρώτο στόχο την εξασφάλιση των νατοϊκών επιδιώξεων. Στρατός με όροφή 60.000 άνδρων είναι άδύνατον να καλύψει σε επίπεδο ασφάλειας όλη την ελληνική επικράτεια. Η στρατιωτική θητεία δέν θά πρέπει να θυσιασθεί στον

βασιμό μικροπολιτικών επιδιώξεων. Η δέ Άμυντική μας Βιομηχανία θά πρέπει να άποκτήσει εκείνα τά πλεονεκτήματα που άπορρέουν από τά τεράστια πο-σά που ξοδεύει ή χώρα μας για τους εξοπλισμούς. Πρέπει ή ελληνική διπλωματία να πιέζει για πολιτικά άνταλλάγματα χώρες όπως ή Γερμανία, ή Γαλλία, ή Βρετανία, οι ΗΠΑ, φυσικά και δευτερευόντως Ρω-σία, Ιταλία κ.λπ., οι όποιες έπωφελούνται των τόσο πολυδάπανων εξοπλιστικών μας προγραμμάτων. Είναι άπαράδεκτο άντί ή Ελλάδα να άσκει πιέσεις, να δέ-χεται, είναι άπαράδεκτο, π.χ., ή Βρετανία να μās πιέζει να προτιμήσουμε τό δικό τους άρμα μάχης (Challenger 2E), εις βάρος του γερμανικού (Leop-ard 2), είναι άπαράδεκτο να έπηρεάζουν Ισραηλινό προμήθειες όπλικών μας συστημάτων (π.χ. σύστημα ηλεκτρονικής προστασίας των F-16 D, όπου προω-θείται τό Ισραηλινό ASPS άντί του πλέον ένδεδειγ-μένου Άμερικανικού ASPIS), είναι έγκληματικό ή ΕΥΠ να προμηθεύεται τό νέο σύστημα ηλεκτρονικής παρακολούθησης και τηλεφωνικών ύποκλοπών από Ισραηλινή εταιρεία. Αυτό που πρέπει να γίνει συνεί-δηση σε όλους τους Έλληνες είναι ότι ό μόνος δρό-μος για να άποφευχθεί ή δορυφοροποίηση της χώρας μας είναι ή ύπαρξη ισχυρών Ένόπλων Δυνάμεων, στην κατεύθυνση της εξυπηρέτησης κυρίως των Ε-θνικών μας Συμφερόντων. Είναι θέμα κεφαλαϊώδους εθνικής σημασίας.

Κλείνοντας τό άρθρο αυτό, θεωρώ ότι πρέπει να αναφερθώ σε δύο άκόμη θέματα. Τό πρώτο άφορά την αναδιοργάνωση της ΕΥΠ σε πλήρως επαγγελ-ματικά πλαίσια, μακριά από κάθε δημοσιοϋπαλλη-λική νοοτροπία. Συναφές προς αυτό τό θέμα θεω-ρείται και ή ύλοποίηση του προγράμματος άπόκτη-σης από τή χώρα μας τηλεπικοινωνιακού δορυφόρου, πρόγραμμα που καθυστερεί από τό 1993, στοιχίζει 250 εκατ. δολ. περίπου, καθίσταται δέ άναγκαίο λό-γω των σχετικών τουρκικών προόδων. Μία άλλη πληγή που σχετίζεται με τά εξοπλιστικά μας προ-γράμματα άφορά την ύπαρξη πολλών έπιτελικών ομάδων σε εισηγητικό-έρευνητικό επίπεδο. Άπό τό Υπουργείο Έθνικής Άμυνας έχουμε την Γενική Δι-εύθυνση Έξοπλισμών (ΓΔΕ), τό Έπιτελείο του Υ-πουργού Έθνικής Άμυνας (ΕΠΥΕΘΑ) και την Γε-νική Διεύθυνση Άμυντικής Βιομηχανίας, Έρευνας και Τεχνολογίας (ΓΔΑΒΕΤ). Άν προστεθούν εδώ τά άμιγώς στρατιωτικά εισηγητικά όργανα (Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο, Ανώτατο Άεροπορικό Συμ-βούλιο κ.λπ.), καταλαβαίνει κανείς ποιές τριβές ανα-πτύσσονται, ποιές άλληλεπικαλύψεις και καθυστε-ρήσεις μπορούν να προκύψουν (σαφές παράδειγμα ή ενός περίπου έτους κωλυσιεργία στην έπιλογή του κι-νητήρα του νέου F-16 D block 52t της Πολεμικής μας Άεροπορίας). Και τά δύο αυτά θέματα είναι σκόπιμο να αντιμεταπισθούν τό συντομώτερον δυ-νατόν και με τόν καλύτερο τρόπο.

Ἡ γλωσσική μας εξαθλίωσις συνιστᾷ ἐθνική ὑποτέλεια

Τῆς Χαρᾶς Ταικοπούλου*

Ἑλληνες, ἀφυπνισθῆτε, ἀντισταθῆτε!

Ἑλληνισμός, πάνω ἀπ' ὅλα καί πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶναι ἡ Γλῶσσα μας, ἡ γραφή μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ Ψυχὴ μας, αὐτὴ εἶναι ἡ Μνήμη μας, αὐτὴ ἡ Ἱστορία μας, σ' αὐτὴ ὀφείλουμε τὴν ὑπαρξή μας. Αὐτὴ εἶναι τὸ Μέλλον μας. Αὐτὴ νὰ εἶναι ἡ πρώτη κ' ἡ μεγαλύτερη φροντίδα σας –θυμηθῆτε το. Γιατί οἱ εὐθύνες ὄλων μας εἶναι τεράστιες, καί ἡ Ἱστορία δέν «χαρίζεται» σέ κανέναν.

Χίλιες φορές παντοιοτρόπως ἀντισταθῆτε!

Μέχρι θανάτου γιὰ τὴ Γλῶσσα μας ἀντισταθῆτε!

ΑΣΣΟΣ ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

Ἡ Παιδεία (με τὴν εὐρεία τῆς ἔννοια ὡς πολιτιστικὸ ἰδεώδες) ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐξέτασι, ἀπὸ τὴν παρατήρησι τοῦ ὀνόματος τῆς κάθε λέξεως, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐτυμολογία πού ἐδράζεται στὴν ὀρθή γραφή. «Ἀρχὴ παιδείσεως ἢ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις», παρατηρεῖ ὁ φιλόσοφος Ἀντισθένης.

Δίχως ὀρθή γλωσσικὴ παιδεία δέν εἶναι ἄρα δυνατόν νὰ ἔχουμε «Ὄρθη Παιδεία», πού εἶναι ἡ «Πηγὴ παντός ἀγαθοῦ».

Ὁ Ξενοφῶν ἀναφέρει (IV, I, 5) πὺς «Σωκράτης ἠγεῖτο» ὅτι οἱ πεπαιδευμένοι εἶναι εὐτυχεῖς ὄχι μόνον οἱ ἴδιοι ἀλλὰ καί ἄλλους ἀνθρώπους καί πόλεις μποροῦν νὰ κάνουν εὐτυχεῖς: «τούς πεπαιδευθέντας οὐ μόνον αὐτούς τε εὐδαιμόνας εἶναι καί τούς ἑαυτούς οἴκους καλῶς οἰκεῖν, ἀλλὰ καί ἄλλους ἀνθρώπους καί πόλεις δύνασθαι εὐδαιμόνας ποιεῖν».

Μαζί μέ τόν ρήτορα Αἰσχίνη, ὁ σοφώτερος ἀπὸ τούς προγόνους μας δέχεται καί αἰτιολογεῖ ὅτι διὰ τῆς Παιδείας «διαγιγνώσκωμεν τὰ καλά καί τὰ αἰσχροῦ» (Κατὰ Κτησιφῶντος, παρ. 260).

Ἐπειδὴ «ποτέ ἔθνος δέν διαστρέφει τὴν γλῶσσα του χωρὶς νὰ διαστρέψῃ ἐν ταυτῶ καί τὴν Παιδείαν του», γιὰ τοῦτο, ἡ κοινὴ πεποίθησις πὺς ἡ Παι-

δεία μας νοσεῖ βαρέως, μᾶς ὀδηγεῖ στό ἐξῆς ἀπλό συμπέρασμα: πὺς ἡ ἀσάφεια καί ἡ σύγχυσις ἐπέτυχαν τόν στόχο τους, ὁ ὁποῖος ἦταν νὰ περιορισθῇ ἡ παιδευτικὴ ἀξία πού ἀσκει στὴν καθολικὴ ἀγωγή ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὅταν αὐτὴ εἶναι τυπωμένη στὴν ἀκεραία, ὀλοκληρωμένη μορφή της.

Ἡ γλῶσσα ἐν γένει ἀποτελεῖ ὄργανο σκέψεως. Τὸ πολιτιστικὸ, λοιπόν, ἐπίπεδο στό ὁποῖο κάθε ἔθνος ὀφείλει τὴν ἐπιβίωσί του, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ δυναμική, ἀπὸ τὸ εὖρος τῆς γλώσσῃς του. Μέ τίς διαπιστώσεις αὐτές οἱ Εὐρωπαῖοι ἀποφασίζουν τὴν ἐκμάθησι τῆς κλασσικῆς ἑλληνικῆς γλώσσῃς, ἀφοῦ ἔχουν ἀντιληφθεῖ ὅτι «διευκολύνει τοὺς μαθητές στὴν κατανόησι ὄχι μόνον τῶν φιλοσοφικῶν μαθημάτων ἀλλὰ καί τῆς ἀριθμητικῆς καί τῆς Γεωμετρίας!»

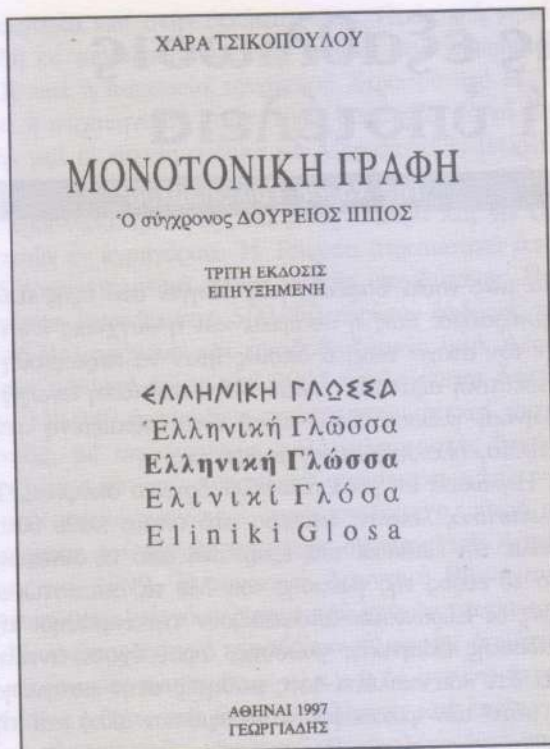
Ἐμεῖς, ὅμως, τὰ περιορίσαμε... τὰ συρρικνώσαμε... τὰ καταργήσαμε τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά... καθ' ὅσον ὁ περιορισμός τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος πού ἦταν καί... τὸ ζητούμενο, ἐπιτυγχάνεται... μόνον μέ τόν ἐξανδραποδισμό τῶν Νεοελλήνων. Τόσα χρόνια ἔντονης ἰδεολογικῆς προπαρασκευῆς πού μεσολάβησαν, ἦσαν, ὅπως ἀποδείχθηκε, ἀρκετά (περίπου δύο αἰῶνες ἀφ' ὅτου πρωτοεμφανίσθηκε τὸ γλωσσικὸ ζήτημα), γιὰ νὰ ὀδηγηθῇ ὁ λαός μας στὰ πρόθυρα πνευματικῆς ὑποδούλωσις.

Σὲ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κραδαίνουν (δυστυχῶς γιὰ ἐκείνους) τὴν σπάθη τους, γιὰτὴν κατάφεραν, καταργώντας τὸ πολυτονικὸ σύστημα γραφῆς, τόν ἱστορικὸ τονισμό (ὁ ὁποῖος ἐκτός τῶν ἄλλων ἀποτελεῖ συνεκτικὸ κρίκο ἀρχαίας γλώσσῃς καί δημοτικῆς) νὰ ἐπιβάλλουν διὰ νομοθετικῆς βίας τὸ προκρούσειο μονοτονικὸ, ἀπαντᾶ τὸ ἄρμα (ὄπλο) τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, πού διετύπωσε πὺς «τὸ διαβόητο, διάτρητο μονοτονικὸ προξενεῖ στὰ παιδιὰ καί στοὺς νέους, καταφανῶς καί μέ ἀξανατόμο ρυθμὸ, σοβαρὰ προβλήματα δυσγλωσσίας, δυσλεξίας, ἀλαλίας» (= ἀδυναμία ἐκφράσεως διανοημάτων).

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὅτι «δέν μπορούμε νὰ πᾶμε κόντρα σὲ μιά ἀπόφασι τοῦ κράτους», ὅπως ἐλέχθη ἀπὸ ἐκπρόσωπο μάλιστα «Γλωσσικοῦ Ὁμίλου», αὐτός μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ πνευματικὸς ὀλοκληρωτισμός δέν διαφέρει ἀπὸ τόν ἄμεσο ἐξαναγκασμὸ πού ἐπιβάλλουν τὰ ὀλοκληρωτικὰ καθεστῶτα.

Γι' αὐτὸ διακηρύσσουμε πὺς ἡ γλωσσικὴ διάλωσις ἐδημιούργησε ἕναν λαὸ μέ ἄδειες τίς πνευματικῆς του δεξαμενῆς, παθητικὸ ἀποδέκτη, καί ἄρα ἀνίκα-

* Φιλολόγος-Συγγραφεύς

νο ν' αντιδράση; άνίκανο ν' άντιληφθή πώς τό μονοτονικό απέτέλεσε τόν σημαντικότερο σταθμό στό έγκληματικό σχέδιο καταστροφής τής γλώσσας μας; άνίκανο νά συλλάβη τό γεγονός ότι ή καθιέρωσις (= κατά + ιερός) – άχ, αυτή ή επάρατη δασεία) τού μονοτονικού στή γλώσσα, ή όποία «γονιμοποίησε τόν Εύρωπαϊκό λόγο» –Αν. Εύσταθίου– άποδείχθηκε ό πνευματικός ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ. Ίσως είναι περιττό νά έπισημάνουμε πώς αυτός ό νεώτερος «ΔΟΥΡΕΙΟΣ» πέρασε από τήν μεταρρυθμιστική κερκόπορτα τού 1976 – τήν γεννεσιουργό αίτία όλης τής κακοδαμονίας μας.

«Η συνωμοσία τής σιωπής είναι ή πιό δειλή και άνανδρη πράξις», σημειώνει ό Γ. Γαβριηλίδης - Παρησιαδής.

Μήπως αυτή ή ΣΙΩΠΗ άπέναντι στήν δολιοφθορά τού γλωσσικού μας όργάνου προσδίδει στήν έξασφάλια τής αποκλειστικότητας τού «όρθως διανοείσθαι», άρα και τού «εϋ ζήν»;

Ήν, όπως ό Άριστοτέλης τονίζει, «ό όρθός λόγος ή τό όρθώς διανοείσθαι απέβλεπε στό όρθώς κοινωνείν», τότε μέ ποιό δικαίωμα ή πνευματική ήγεσία τού τόπου μας (κατά πλειοψηφία), άνεχόμενη τήν άλλοίωσι τού Έλληνος λόγου, στερεί τήν ευδαιμονία από τόν λαό, ή όποία άπορρέει από αυτό τό «κοινωνείν»; Εάν όχι, τότε γιατί οι εκπρόσωποι τού Λαού μένουν βαβοί παρατηρητές τού γλωσσικού άνοσιουργήματος, τό όποιο άναγνωρίζει άκόμη και ό «μεταρρυθμιστής» τού 1976 κ. Γ. Ράλλης μέ δήλωσι σέ άρθρο του, όπου... διαπιστώνει «παντού μιά δάναυση κακοποίηση τής νεοελληνικής», τής όποίας υπήρξε πρωτεργάτης άλλωστε; Γιατί ό τέως Πρωθυπουργός και ύπουργός «Έθνικής Παιδείας και Θρη-

σκευμάτων» δέν προτείνει έν τοιαύτη περιπτώσει τήν διόρθωσι αυτού τού ΛΑΘΟΥΣ, μέ τήν πάταξι τής δολιοπλοκής, τού έθνοκτόνου «μονοτονικού σκανδάλου», τό όποιο εξέλιχθηκε σέ μάλιστα;!

Η Παιδαγωγική Έπιστήμη και Ψυχολογία διδάσκει ότι ή διαστρέβλωσις τού γλωσσικού αισθήματος τών παιδιών παρεμποδίζει τίς ψυχικές δεξιότητες. Γλώσσα φτωχή, άλλοιωμένη, εύτελισμένη, άποδείχθηκε άνίκανη όχι μόνο νά συλλάβη ή νά εκφράση λεπτότερα διανοήματα, αλλά και τά στοιχειώδη. Οι νόμοι παραθεωρούνται (όπως συμβαίνει στήν προκειμένη περίπτωση τής αυθαίρετης μονοτονικής γραφής) και παρεμποδίζεται ή λειτουργία τού λόγου. Τοιουτοτρόπως, μέ τή διαστροφή τής γλώσσας και τήν άσυνταξία τής, πού οδηγεί στήν άσυνταξία τών έννοιών, έχουμε μαθητές άπαιδέυτους, μέ ταραγμένη ψυχοσύνθεση. Η γλωσσική άναρχία (μονοτονικό, πολιτονικό, άτονικό, Άρχαία, Νέα Έλληνικά) προκαλεί μοιραίως πνευματική σύγχυσι, διαστρεβλώνει τήν ψυχή, διχάζει τήν προσωπικότητα τού γράφοντος και επιδρά ψυχολογικώς άρνητικά επί τής διαμορφώσεως τού χαρακτήρος.

Ό χώρος δέν μās επιτρέπει νά αναλύσουμε, σέ όσους καλοπροαίρετους, τό πώς και τό γιατί οι Άλεξανδρινοί φιλόλογοι (3ος μ.Χ. αι.) έθεσαν τούς τόνους στή γλώσσα τήν Έλληνική. Πρός τό παρόν, σημειώνουμε μόνο ότι αυτοί οι Άλεξανδρινοί Γραμματικοί (οι όποιοι ήταν άληθινοί γνώστες τής προσωπικής μουσικής προφοράς) βρήκαν και τά πνεύματα, τήν ψιλή και τήν δασεία, πού μέ τήν διακριτική τους παρουσία διασώζουν τήν έτυμολογία, τήν ιστορία τής ελληνικής γλώσσας, τήν καταγωγή τών λέξεων.

Ήδη ό Άριστοτέλης στήν *Ποιητική* του έπισημαίνει τίς δημιουργούμενες άδυναμίες από τήν έλλειψι τόνων.

Τά όσα εκθέτει ό τέως πρωθυπουργός κ. Ράλλης σέ μιά κραυγή άπογνώσεως, προσπαθώντας νά καθουχάση τήν έλέγχουσα συνείδησί του, σχετικά μέ τήν επινόηση τών τόνων και τών πνευμάτων («ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», 21/4/96) είναι έντελώς αυθαίρετα.

Η άναξήτησις στό παρελθόν τής έρμηνείας τών σημερινών γεγονότων και εξέλιξεων στά έθνικά (πνευματικά) μας δρώμενα, όδήγησε στήν ανακάλυψι τών μεθόδων τίς όποιες έχρησιμοποίησαν κατά καιρούς και από πολύ παλιά οι έχθροί τού Έλληνισμού, για νά διαβάλουν τήν έθνική μας ύπόστασι. Ό πιό σίγουρος τρόπος, όπως άποδείχθηκε, είναι ή άλλοίωσις τού γλωσσικού μας όργάνου!!

«Τά έθνη πρέπει νά θυμούνται, για νά διδάσκωνται», λέει ό Θουκυδίδης.

Μέ μιά σύντομη αναδρομή στό παρελθόν, υπενθυμίζουμε τό πιθανόν γνωστό σέ αρκετούς σημερινούς κορδακιζομένους για τό... μονοτονικό «κατόρθωμα», ότι τό έτος 1514 τυπώθηκαν για πρώτη φορά από τούς Καθολικούς τά κείμενα τής Άγίας Γραφής σέ μονοτονικό!!! Μετ' έπειτα, στά πρώτα

χρόνια του πρό όλίγου έκπνεύσαστος 20ού αιώνας, τό 1901, τό γνωστό κίνημα του δημοτικισμού κατάφερε νά όδηγήσει μέχρι καί σέ πεζοδρομιακές αίματηρές συγκρούσεις τόν λαό μέ τά γνωστά Εύαγγελικά. Στίς μέρες μας επανελήφθη ή ίδια μεθοδολογία των έχθρών, έφ' όσον ή γνώμη Έλλήνων καί ξένων σοφών ότι «ή υποδούλωση ενός λαού αρχίζει από τήν γλωσσική του άλλοτρίωση», αποδείχθηκε αδιαμφισβήτητο μέσον έπιτεύξεως του στόχου.

Ό περιορισμένος χώρος δέν μās έπιτρέπει μία αναλυτικώτερη προσέγγιση στίς μεθόδους προλειάνσεως του έδάφους καί στήν ψυχολογική προετοιμασία, ακόμη καί των πνευματικών λεγομένων ανθρώπων. Έπιγραμματικά επαναφέρουμε στό φώς τής επικαιρότητας τίς έπιτυχίες τής προπαγάνδας, ή όποία λίγο πριν από τήν εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του έτους 1964, στή Θεσ/νίκη, διά του δημοσιογραφικού συγκροτήματος Βελίδη, αντικατέστησε τόν έναν από τούς τόνους τής ελληνικής γλώσσας μέ ένα τρίγωνο ανεστραμμένο, ώστε, τήν ώρα που θά έρχόταν ή κατάλληλη στιγμή, νά μήν αντίληφθί τό κοινό τί του έπεφύλασσαν. Καί... ή ώρα... ήλθε τό 1982, όταν ή σατανική έπιβολή του πρωτάκουστου «μονοτονικού» (βλ. τό «Σκάνδαλο του Μονοτονικού») προκάλεσε αρκετές μέν αντιδράσεις, οι όποιες όμως απέδειχθησαν σχετιζόμενες μέ τίς σημερινές εξέλιξεις, πομφόλυγες.

Τό «άποτρόπαιον» τής σημερινής πραγματικότητας, «ούκ έα ήμάς σιωπών».

Καί τά σημερινά γεγονότα αποδεικνύουν πώς οι πολιτικοί άρχοντες μέ τίς μεταρρυθμίσεις τους, στόχο είχαν τήν άπορρύθμιση τής Έλληνικής Παιδείας. Οι πνευματικοί ήγέτες τί έπραξαν; Σέ άγαστή συνεργασία μέ τούς πρώτους ύλοποιούν τούς διακαείς πόθους αυτών, που πριν... από πολλές δεκαετίες έθεσαν... «ιερό» σκοπό στή ζωή τους νά «ευεργετήσουν» τούς Έλληνες, απαλλάσσοντάς τους από τό βάρος τής πνευματικής τους κληρονομιάς καί του σκέπτεσθαι:

1ον) Στά πρώτα μαθήματα του βιβλίου τής Α' τάξεως Γυμνασίου ή «ΓΛΩΣΣΑ», ή άσκησις καλεί τόν μαθητή νά συμπληρώσει τά φωνήματα, ύποδεικνύοντας νά συμπληρωθούν οι αντίστοιχες λέξεις δίχως τήν τήρησι όρθογραφικών κανόνων!!!

2ον) Ό Καθ. τής Γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, κ. Γ. Μπαμπινιώτης, σέ συνεργασία μέ άλλους συναδέλφους του συνέγραψαν Μονοτονική Γραμματική («Δομολειτουργική Γραμματική»), ενώ σέ προηγούμενα χρόνια ανεφερόταν, μέ πλήθος άλλων διανοουμένων, στο ΛΑΘΟΣ που διέπραξαν οι πολιτικοί μας. Επίσης, είναι καταγεγραμμένο στο Πρακτικά «Όμίλου Πειραιώς, Γλωσσικού» (19/5/1993) όπως τό έδήλωσε: «Τό μονοτονικό... αποτελεί πράγματι πρόβλημα. Στηρίζεται σέ άτελές σύστημα, που έχει ως αποτέλεσμα άτελή άνάγνωση καί άτελή γραφή...».

3ον) Έρμηνεύεται τοιουτοτρόπως, μέ τήν πάροδο του χρόνου, καί ή προσπάθεια νά άλλοιωθί ή μορφή των ελληνικών λέξεων (βλ. άρθρογραφίες καί διδασκαλία σέ σχολικά βιβλία), για νά πεισθί τό κοινό νά άποδεχθί τήν έτυμολογική προέλευσι των από άλλες ρίζες, ώστε άποπροσανατολιζόμενο καί έθιζόμενο, νά προετοιμασθί... καί... για τήν φωνητική γραφή καί... για τό «episis hereto tous sigenis (EPT3, 29 Άπρ. 1999).

4ον) Στόν Γ' τόμο του συγγραφικού του έργου «Διδακτική Γλώσσας καί Κειμένων» του καθηγητού του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Αθανασίου Παπα, τό όποιο ξεσήκωσε θύελλα διαμαρτυριών (βλ. σελ. 210), διδάσκει: «Και ήδη η γρηγορη και πλατεια υιοθετηση του μονοτονικου συστηματος γραφης εβαλε σε λειτουργια τους μηχανισμους της μεταδασης στη φωνητικη γραφη». Στήν σελ. 211 συμπληρώνει στο ίδιο βιβλίο ό κύριος καθηγητής: «Η εκδοτική ομάδα πιστευει οτι το θεμα μπορεί να επανελθει και να αγωνισουμε για την καθιερωση της φωνητικης γραφης, με το λατινικο αλφαβητο!» Γραμμένα ΑΤΟΝΙΚΑ για τόν άπλουστατο λόγο ότι τό στάδιο τό όποιο προηγείται τής φωνητικής γραφής καί... του ΛΑΤΙΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ (!) είναι τό άτονικό. Νά συγχαροΰμε καί έμεις τόν... εθνικό μας ευεργέτη κ. Παπα! Όπως τονίζουν οι έρευνηταί, αυτή είναι ή διαδικασία ή όποία τηρείται, για νά ύλοποιούνται όσημέραι οι ευσεβείς πόθοι των εργαζομένων στα πνευματικά μας ιδρύματα, από τά όποια εξάγονται, όπως θά καταδειχθί καί εν συνεχεία, οι «έπιστήμονες» εκπαιδευτικοί των άμέσως έπομένων ετών!

Στήν σελ. 199 του πιο πάνω βιβλίου δικαιολογει πώς: «Αν πάρουμε το λατινικό αλφάβητο, θα έχουμε μεγάλες ωφέλειες»!

5ον) Ό Ακαδημαϊκός κ. Εύαγγελος Μουτσόπουλος (τέως Πρόεδρος τής Ακαδ. Αθ. στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων) τήν 21-1-2000, έδήλωσε στους συγκεντρωθέντες πώς «προωθείται... ή κατάργησι τής όρθογραφίας καί ή αντικατάστασις των ελληνικών γραμμάτων μέ λατινικούς χαρακτήρες. Όμως δέν θά τούς περάσει». Καί συνεπλήρωσε πώς «ή Ακαδημία Αθηνών κοιμάται».

Ίδου τά τυπογραφικά στοιχεία που είναι ξένα προς τό ελληνικό αλφάβητο καί τά όποια ήδη έτοιμάσθηκαν!!!

Π.χ. x αντί X, s αντί του ελληνικού ζ, t αντί του τ, d αντί του δ.

Παραδείγματα λέξεων στον ηλεκτρονικό Τύπο καί άλλαχού, όπως στο:

ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
Έκδόσεις ΙΔΡΥΜΑ ΜΑΝΟΛΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ:
dimosiografo (που πάει νά πη δημοσιογραφώ)

dimiurgos (» » » » δημιουργός)
 γάμπα (» » » » γάμπα)
 αχροματίστος (» » » » αχρωμάτιστος)

Τίς φωνές οι οποίες υψώθηκαν για να καταστήσουν γνωστό πώς οι ενέργειες άπλοποιήσεως και τής ιστορικής ορθογραφίας γίνονται όχι τυχαία αλλά με διάθεσι καταργήσεώς της, ώστε να εισαχθή τό λατινικό αλφάβητο, δυστυχώς τίς δικαίωσε σήμερα ή ρεαλιστική πραγματικότητα. Καί οι εξέλιξεις απέδειξαν πώς διάζονται μάλιστα οι άπλουστευτά.

Πολλές λέξεις κακοποιήθηκαν ξεσηκώνοντας αντιδράσεις καθημερινώς, έφ' όσον ή έτυμολογική τους προέλευσις γινόταν άγνωρίστη μέ τήν... μεταμφίσει. Γνωστά τά... «όρθοπ(αι)δικός» μέ «αι» τό «ε» καί άλλα ών ούκ έστιν αριθμός για να... απαλλαγούν οι Έλληνες από τό ιστορικό «θάρος» τους καί «έλευθεροι» να άρθούν στο ύψος (!) του λατινικού αλφαβήτου, οι καύμενοι... οι καταπιεζόμενοι!

Άφου όμως καταργώντας τήν έλληνική γλώσσα καί αντικαθιστώντας τήν μέ τήν λατινική θά... «ώφεληθούμε», όπως προαναφέρθηκε, γιατί άνησυχισαν οι σεβαστοί Άκαδημαϊκοί μας;

Τά 40 τακτικά μέλη τής Άκαδημίας Άθηνών μέ τήν δημοσιοποίησι τής διακηρύξεώς τους στον ήμερήσιο Τύπο τής 5/1/2001 (καθώς καί σε σειρά συνεντεύξεών τους) διαμαρτυρήθηκαν έντονα για τήν καλπάζουσα ολοκλήρωσι άφανισμού τής Έλληνικής Γλώσσης.

Ο Καθηγητής τής Γλωσσολογίας του Πανεπιστημίου Άθηνών κ. Γ. Μπαμπινιώτης καί νυν Πρύτανης, έδήλωσε στο «ΒΗΜΑ» τής Κυριακής 28-1-2001, καθώς καί σε συνέντευξι τηλεοπτική, ότι «δέν συμμερίζεται τίς άνησυχίες των Άκαδημαϊκών». Όρθως, άφου δέν κληθήκαμε άκόμη στο... ρέκδιεμ τής Έθνικής μας Γλώσσης!!!

Έπειδή οι εξέλιξεις δείχνουν πώς ή κατάσταση είναι πολύ επικίνδυνη για τό Έθνος, έφ' όσον ό τομέας τής γλώσσης είναι στρατηγικής σημασίας, συνεχίζουμε τά παραδείγματα:

6ον) Σέ πρωτοσέλιδη φωτογραφία του τεύχους αριθμ. 37 τής «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ» άποθανάτισθηκε ή έκδοσις βιβλίου του «ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ - ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ» μέ τίτλο «ΠΡΟΔΙΑΓΡΑΦΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΒΟΗΘΗΤΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ». Ο πηχυαίος τίτλος τής έφημερίδος «ΤΟ ΑΝΤΙ-ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ» συνοδεύεται από κατατοπιστικώτατη έκτενή εργασία, ή οποία σχολιάζοντας τό περιεχόμενο, αναλύει μέ έγκυρότητα έπιστημονική τίς επιβαλλόμενες από τό «Παιδαγωγικό Ίνστιτούτο» οδηγίες-διαταγές. Τό σχολίο τής έφημερίδος αναφέρει: «Κυρίως τό βιβλίο αυτό άποδεικνύει δύο πολύ σπουδαία πράγματα: Πρώτον, ότι ή συνεχής υποβάθμισις τής γλώσσης μας δέν γίνεται τυχαίως, αλλά μέ ώργανωμένο σχέδιο, οδηγίες καί κατευθύνσεις. Δεύτερον, ότι κάποιοι κύριοι,

πού κανείς δέν γνωρίζει ποιόι τους επέλεξαν σ' αυτές τίς θέσεις καί ποιόι είναι οι πραγματικοί τους στόχοι, επιβάλλουν μέ άπαγορεύσεις, φασιστικά τόν τρόπο μέ τόν όποιο θά γράφουν καί θά έκφράζονται οι επόμενες γενιές των Έλλήνων». Άναζητήστε τό τεύχος αυτό. Η όργή τήν όποια προκάλεσε αυτή ή δήλωσις μας αναγκάζει να υπενθυμίσουμε τό γνωμικό του Έυριπίδου: «Όρα τό μέλλον πόλλ' αναστρέφει θεός».

Οι νέοι τής Ελλάδος μέ άποτροπιασμό άπευθύνουν στους... «ύπευθύνους» «ΑΙΔΩΣ ΑΡΓΕΙΟΙ», έφ' όσον έμεις οι σημερινοί κοινοί θνητοί δέν έχουμε τήν τύχη των προγόνων μας πού έκαυχώντο ότι:

«Έτ' (άρ') Άθηνών έστ' άπόρθητος πόλις... άνδρων γάρ όντων έρκος έστιν ασφαλές».

(Αίσχύλος, Πέρσαι, στ. 347-349)

(= Η πόλις των Άθηνών είναι άπόρθητη, γιατί οι άνδρες της είναι τό άπαρτο τείχος της).

7ον) Η «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» έδημοσίευσε στις 27-1-2000 τά συμπεράσματα πού προέκυψαν από έρευνα του ΥΠΕΠΘ. Οι πέντε επί μέρους έρευνες σχετικού προγράμματος του Άριστοτελείου Πανεπιστημίου, πού έπιμελήθηκε ή Καθ. κ. Μάνιου-Βακάλη, δείχνουν μέ τόν πλέον σαφή τρόπο «τίς έλλείψεις, ανεπάρκειες καί τά άπογοητευτικά για τό μέλλον τής εκπαίδευσως καί των παιδιών μας άποτελέσματα». Κατά τήν έρευνα εξετάσθηκαν 857 μαθητές καί μαθήτριες από Β' καί ΣΤ' τάξι του Δημοτικού. Η ανακοίνωσις τής έφ. «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» καταλήγει: «Τά άποτελέσματα του έρευνητικού προγράμματος δείχνουν μέ τόν πλέον σαφή τρόπο ότι χρειάζεται να δοθι ιδιαίτερη προσοχή στή διδασκαλία του γλωσσικού μαθήματος στις τάξεις του Δημοτικού μέσω διορθωτικών παρεμβάσεων κ.λπ.». Καί συμπληρώνει στον έπίλογό του τό άρθρο: «σε αντίθετη περιπτωση», κατά έλευθερη μετάφρασι... χανόμαστε.

Καί κάτι άκόμη. Είναι δυνατόν ό «Ιστορικός τονισμός» τής Έλληνικής Γλώσσης να ύπακούη στα γραφόμενα περί «μοντέρνας γλωσσολογίας», όπως αναφέρουν άλλοι έπιστήμονες καί δή Πανεπιστημιακοί; Έστω καί ό πλέον εύφάνταστος, μπορούσε να διανοηθι ότι στην Ελλάδα του 20ου καί 21ου αιώνας ή Έπιστήμη θά κατέβαινε τόσο χαμηλά, όσο είναι τό πνευματικό ανάστημα εκείνων... πού τήν θέλουν προσαρμοσμένη στα κελεύσματα τής... μόδας!!!

Μήπως όμως παρ' όλα αυτά κινδυνολογούμε; Μήπως καί ό άείμνηστος ποιητής, Άκαδημαϊκός Ν. Βρεττάκος, ό όποιος χαρακτήρισε τό μονοτονικό «σκανδαλώδη, έπιπολαία πράξι άντεθνικής βαρύτητας» κινδυνολογούσε;

Έμεις, μένουμε άναιδοι, από τόν πνιγηρό, προφητικό λόγο του ποιητή: «Οι βάρβαροι δέν θά ξανάρθουν άπ' τά σύνορα!».

8ον) Ο πρό έτών Πρόεδρος τής Άκαδημίας Άθηνών Καθηγ. Άγαπητός Τσοπανάκης σε συνέντευξι τής Κυριακάτικης Άπογευματινής, (1 Φεβρ. 1998)

«Πώς θά σωθή η γλώσσα μας και η Παιδεία», ἐδήλωσε ἀγανακτισμένος: «Καταργήθηκαν καί δέν διδάσκονται πιά οὔτε ἡ Γραμματική οὔτε τό Συντακτικό. Εἶναι δυνατόν νά οικοδομηθῶν κανεῖς χωρίς σχέδιο; Ὅτι καί νά εἶναι αὐτό, ἀκόμη καί ἕνα τραπέζι θέλει σχέδιο...»!!

9ον) Ὁ ἀείμνηστος Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας τῆς Βασικῆς Γερουσιαστῆς Φεντερίκο Σαγκρέδο εἶχε τονίσει:

«No nel grico moderno la lingua quctiene esta posibilidad. SINO CLASICO. Interna liracion del griego vulgaz moderno». Τουτέστιν, διεθνοποιήσας τῆς μοντέρνας νέας ἑλληνικῆς γλώσσας, δέν εἶναι δυνατή. Ἡ χυδαία νέα ἑλληνική γλώσσα μέ μονοτονική γραφή, δέν νοεῖται. Πιά ὅλη τήν Εὐρώπη ὡς κοινή γλώσσα ἀξίζει μόνον ἡ κλασσική ἑλληνική!

10ον) Ὁ ἀείμνηστος Γ. Σεφέρης ἀποδείχθηκε, προφητικός:

«Στά χρόνια μας, γιά νά μὴν τό ξεχνᾶμε, τό ζήτημα δέν εἶναι πιά ἂν θά γράφουμε καθαρεύουσα ἢ δημοτική! Τό τραγικό ζήτημα εἶναι ἂν θά γράφουμε ἢ ὄχι Ἑλληνικά». Ἄλλωστε, γνωστό εἶναι πρό πολλοῦ ὅτι ἡ μεταφρασμένη στήν Νεοελληνική Ὀδύσεια, ξανά μεταφράζεται γιά... νά γίνῃ κατανοητή καί προσφέρεται σέ φωτοτυπίες στούς μαθητές.

11ον) Ὁ Ἑλληνο-Ἰταλός Mario Vitti, Καθηγητής τῆς Νεοελληνικῆς Γλώσσας σέ Πανεπιστήμιο τῆς Ἰταλίας, ἀναγκάζεται νά προσγειωθῶμε, ὅσους φανταστήκαμε ὅτι ἐξωεπιστημονική, ἐλλιπής κατάρτισίς μας στήν μητρική μας γλώσσα «τὴν μητέρα τῶν γλωσσῶν», θά... ἐκάλυπτε τὴν γενικώτερη ἀπαιδευσία μας μέ... τὴν φυγή στό ἐξωτερικό καί τὴν φοίτησι στά ξένα Πανεπιστήμια.

Ἡ δήλωσις σέ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα: «Βλέπω στά Ἑλληνοπούλα πού ἔρχονται νά σπουδάσουν στήν Ἰταλία μία αἰσθητὴ ἄγνοια στήν ἑλληνικὴ γλώσσα ἀκόμα καί σέ σχέσι μέ τοὺς Ἰταλοὺς. Καί αὐτό εἶναι κάτι πού τοὺς ἐμποδίζει νά φθάσουν στό εὐρωπαϊκὸ ἐπίπεδο, ὅπου οἱ περισσότεροὶ νέοι ἔχουν κλασσικὲς γνώσεις»!!!

12ον) Οἱ υπεύθινοι καί σκεπτόμενοι Ἕλληνες πού προσπαθοῦν νά ἐρμηνεύσουν τὰ πρωτόγνωρα φαινόμενα τὰ ὅποια διαπιστώνονται, διερωτῶνται γιὰτί

ποτέ ἄλλοτε δέν εἶχε ξανά προκύψει τέτοιο θέμα στήν ἑλληνικὴ πραγματικότητα. Γιατί ἡ ὁμορφὴ χυμώδης δημοτικὴ μας γλώσσα ἐγινε (μετὰ τὴν ἀλληλεξάρτησι τοῦ μονοτονικοῦ μέ τὴν δημοτικὴ) ἀφορμὴ λεξιπενίας, ἐκβαρβαρισμοῦ, εἰσβολῆς ξένων λέξεων, φτώχειας διανοητικῆς καί φραγμὸς στήν προσέγγισι τοῦ θησαυροῦ τῆς Γραμματείας μας; Πῶς δέν συνέβησαν αὐτά μέ τοὺς γηνοῖους δημοτικιστῆς, Σεφέρη, Κανελλόπουλο, Ἐλύτη, Τερζάκη, Καραγάτσι;

Ἐάν πρὸς τό παρόν δέν μποροῦν νά δώσουν πῶς ἱκανοποιητικὴ ἐρμηνεία στό φαινόμενο, ἄς ἀρκεστοῦν στόν λόγο τοῦ ἀείμνηστου Νικηφόρου Βρεττάκου:

«Ὅσο πῶ μικροὶ εἶμαστε καί ὅσο πῶ μικροὶ γινόμαστε, τόσο πῶ μικρὴ καί πῶ συρρικνωμένη, ἀνάλογη μέ τὴν μικρότητά μας γλώσσα μᾶς χρειάζεται».

Τίς διαπιστώσεις περὶ γλωσσικῆς κακοποιήσεως, ἀδυναμίας ἐκφράσεως καί διατυπώσεως διανοημάτων καί ἀναπηρίας τῆς Δημοτικῆς, ἄς τίς ἀναζητήσουμε, ἐπὶ τέλους, στοὺς πρωτογενεῖς παράγοντες καί στήν ἐπαναδιάγνωσί τους.

Ἡ σημερινὴ ρεαλιστικὴ πραγματικότητα ἢ ὅποια μᾶς ἀνάγκασε πλέον νά συνέλθουμε, νά ξυπνήσουμε ἀπ' τὸν νήδυμο, συνιστᾶ νομοτελειακὴ ἐξέλιξι ρητῶν δηλώσεων, οἱ ὅποιες... προσπεράστηκαν, πού εἶναι ὅμως καταγεγραμμένες στά πρακτικὰ τῆς 5ης καί 6ης-4-1976 Συνεδρίας τῆς Βουλῆς, σελ. 4.116: «Ἐφ' ὅσον μέ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἢ καθιέρωσις τῆς δημοτικῆς καί μάλιστα ἀπλοποιημένης μέ τὴν καθιέρωσι τοῦ μονοτονικοῦ, ἀντιληφθῶμε ὅτι εἶναι δυνατόν νά μὴν προκαλέσῃ ἀντίδρασι τὴν ὅποια ἐμεῖς ἰδιατέρω προσέχομεν, θά καθιερῶσωμεν τὴν κατάργησι τῶν τόνων...»!! Ὅλοι βεβαίως γνωρίζουμε ὅτι τό ΑΤΟΝΙΚΟ δέν χρειάσθηκε νά περιδληθῇ καί αὐτό τὸν Συνταγματικὸ μανδύα τοῦ μονοτονικοῦ, ἀφοῦ ἡ παραφθορά καί ἀλλοίωσις τῆς μονοτονικῆς γραφῆς ἀνάγκασε ἐκ τοῦ πλαισίου τό παράλογο «μονοτονικό» νά ἐκπέσῃ... ἀθροῦτως... εἰς τό δεύτερο.

Καί στή Συνεδρία Κ, 11/1/1982 καταγράφεται... «Κανονικά θά ἔπρεπε νά ἀλλάξουμε ἐντελῶς τὴν γραφὴ τῶν φωνητικῶν μας συμβόλων... Νά κάνουμε ὅμως τό πρῶτο βήμα πού εἶναι καθιέρωσις τοῦ μονοτονικοῦ»:

Άς ελπίσουμε ότι αυτά θα άφυπνίσουν... τήν έν ύπνώσει... γρηγορούσα πνευματική διανόησι του τόπου μας, έστω καί ως Έπιμηθεΐς.

Τό «ΜΟΝΟΤΟΝΙΚΟ», άρα, δέν τό «χώνεψε ό λαός», καθώς έδήλωσε ό καθηγητής κ. Έμμ. Κριαράς σέ άρθρο του στήν «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τής 1ης-12-1996.

Δυστυχώς για σάς, κύριε καθηγητά, καθώς και για άλλους συνεργάτες σας, στήν οικόδομησι του βαβελικού έργου τής γλωσσικής εντέλειάς μας, ό ελληνικός λαός άποδεικνύει πώς... δέν είναι μόνο γαστέρα, όπως... ήλιζαν ότι κατώρθωσαν τελικώςνά τόν καταντήσουν κάποιοι, για νά... «χωνέψη» και τό «μονοτονικό»!

Ευτυχώς δέ για τούς Έλληνες, άφού ή λογοκρισία, ή όποία άσκειται σέ όλο της τό μεγαλειό, δέν κατώρθωσε (πρός τό παρόν άκόμη, γιατί ίσως λίγο άργότερα ή έλευθερία τής έκφράσεως νά χαρακτηρίζεται ως τρομοκρατική ένέργεια και νά επιβάλλονται άυστηρές ποινές σέ... όποιον τολμήση) νά φιμώση τόν έκλεκτό Τύπο, ό όποιος απέμεινε σ' αυτό τό Έθνος έλεύθερος, για νά υπενθυμίση στους άλλους πώς είναι ΔΟΥΛΟΙ και ΣΚΛΑΒΟΙ μέ τά δεσμά που έχάλκευσε ή ΑΝΟΧΗ τους στό πνευματοκτόνο μονοτονικό.

Μά γιατί οι 40 Άκαδημαϊκοί μας διαμαρτυρήθηκαν, έντόνως μάλιστα;

Πρίν άκόμη άρκετά χρόνια, οι ελληνικές κρατικές ύπηρεσίες χρησιμοποιούν τό λατινικό άλφάβητο, σέ ελληνικό κείμενο, για νά επικοινωνήσουν έντός Ελλάδος, μέ άλλες ελληνικές ύπηρεσίες. Παράδειγμα «SE APANTHSH PARAPANW SXETIKOY EGRAFOY LYPOYMUECH DIOTI DEN MPOROME NA EGRINOYME ENOIKIASH ELIKOPTEROY DIOTI AITHMA SAS PROSKROYEI STI S DIATAXEIS THS SYMBASHS DHMOSIOY κλπ., κλπ.!!!

Γιατί λοιπόν μέ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΙΣ τής πνευματικής ήγεσίας του Έθνους μας νά διαταράσσεται ή άφρασία μας;

Τόν διά τής γλώσσης άνιερο πόλεμο κατά τής ύποστάσεώς μας έχουν αναλάβει οι «μεταρρυθμιστές» και όλοι έμεις που στωικότητα άπολαμβάνουμε τά επιπλέον, εντούτοις, εξαμάξης, εφόλης, ανταντού ή ανταφτού.

Οι ύπόλοιποι καθησυχάστε, διότι από τόν ΕΛ.Ο.Τ. (σημαίνει Έλληνικός Όργανισμός Τυποποίησης, όδός Διδότου, Άθήναι) από τόν Δημόκριτο και από ομάδα του Υπουργείου Παιδείας, έγιναν προτάσεις, για νά καταρτισθούν κανόνες για τήν διδασκαλία τής λατινοποιημένης γραφής.

Σημείωση

1. Δυστυχώς βαρύς ό λόγος του Μ. Αϊρηλίου: «Άδικεί πολλάς ου μόνον ό ποιών τι, αλλά και ό μή ποιών».

Κυκλοφόρησαν από τις Εκδόσεις «Γόρδιος» Τα δύο νέα βιβλία του Μιχάλη Χαραλαμπίδη

Εκδόσεις «Γόρδιος»
Μακεδονίας 18, 104 33 Αθήνα, Τηλ.: 82.52.279 Τ.Ο.Τ. 82.10.506

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ, ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ 21^Ο ΑΙΩΝΑ

(Αφιερωμένο στον Λάζαρο Χριστοφορίδη)

του Λάμπρου Γ. Παπαδημητράκη*

Οι παγκοσμιοποιητές ως άλλοι θεοί «ποιούν» το παγκόσμιο, δηλ. ισοπεδώνουν. Τα καλύτερα εργαλεία που βρήκαν, αν και οι κεφαλές τους είναι μυστικοπαθείς έως αποκρυφιστικές, τα καλύτερά τους εργαλεία είναι ο οδοστρωτήρας και το χρήμα-κέρδος. Η παγκοσμιοποίηση, όρος σεμνότερος και διαυγής, είναι η άλλη πραγματικότητα που γεννά η ιστορική ανέλιξη. Η παγκοσμιοποίηση είναι επιβολή από τα πάνω, καθοδηγούμενη από εγκεφάλους σκοτεινούς. Γι' αυτό θα διαλυθεί από το φως.

Αντίθετα η παγκοσμιοποίηση είναι διαδικασία (προσές) μέσα στην κοινωνία, από την κοινωνία και προς την κοινωνία. Η παγκοσμιοποίηση σχεδιάζεται προς όφελος των ισχυρών και ενάντια στο ιστορικό προσές και την κοινωνία των πολλών-αδυνάτων.

Η παγκοσμιοποίηση είναι, όπως θα δειξουμε, ιστορική νομοτέλεια

Το παρασκήνιο της δράσης των παγκοσμιοποιητών έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, γιατί δείχνει το αβυσσαλέο και σκοτεινό των προθέσεων, τις οποίες στο προσκήνιο παρουσιάζουν ως Ουμανισμό-Διεθνισμό, ως ελευθερία των Λαών, ελευθερία Εμπορίου και άλλα ψευδή ιδεολογικά περιτυλίγματα και ψιμύθια ενός ανήθικου κεντρικού πυρήνα.

Ποιοι όμως είναι αυτοί που βυσοδομούν στο ημίφως; Ποιοι είναι οι μυστικές και φανερές οργανώσεις και διαβούλια που εργάζονται⁽¹⁾ όσο τους επιτρέπεται συστηματικά, για την οικονομική και πνευματική υποδούλωση των Λαών και του πλανήτη;

Πριν περάσουμε στα πολύτιμα στοιχεία που έχουν ήδη καταγραφεί σε κείμενα όπως του Λεωνίδα Αποσκήτη⁽²⁾, του Λάζαρου Χριστοφίδη⁽³⁾ αλλά και του Ροζέ Γκαροντύ, του Νόαμ Τσόμσκυ κ.ά., θα κάνουμε μία σύντομη αναφορά στην υπάρχουσα στα Ελληνικά βιβλιογραφία και ειδικά την τρέχουσα, που δεν είναι καθόλου αμελητέα.

Για την χίμαιρα της παγκοσμιοποίησης, το παγκόσμιο κατεστημένο στην (*universalis*) πλανητική του εκδοχή, αλλά και τα ιδεολογικά, πολιτικά, κοινωνικά και άλλα προβλήματα που δημιουργούνται από την επιβολή (το κατά Θουκυδίδη «επιβουλεύεσθαι») των παγκοσμιοποιητών, η πρόσφατη βιβλιογραφία είναι ιδιαίτερα διαφωτιστική. Ακόμα και οι απολογητές των Γκλομπλιστών μας βοηθούν να κατανοήσουμε τη βαρβαρότητα του προσώπου της Παγκοσμιοποίησης. Έτσι, ο Αιμίλιος Ζαχαρέας, που θεωρείται και πιστεύουμε ότι είναι άνθρωπος νουνεχής και με γνώσεις στα οικονομικο-κοινωνικά της εποχής μας, στο τελευταίο βιβλίο του⁽⁴⁾ προσπαθεί να πείσει τους αριστερούς ν' αλλάξουν κεφάλι⁽⁵⁾. Δεν πρέπει, γράφει, οι αριστεροί να ζητούν απλή αναλογική, διότι αυτό, ό-

πως γράφει, «... θα τινάξει τη χώρα στον αέρα». Δεν λέει, όμως, ούτε αναλύει πουθενά ξεκάθαρα το γιατί. Ποιος επιτέλους έχει ευθύνη. Δεν προσεγγίζει όπως θα όφειλε το πρόβλημα της κηδεμονίας και εξάρτησης αυτής της χώρας, παρά την πλούσια βιβλιογραφία⁽⁶⁾ και ανάλυση, που θα' λεγα ότι είναι πλέον κλασική για την κατανόηση του ελληνικού προβλήματος στην αλυσίδα του Ιμπεριαλισμού.

Ποιος έχει λοιπόν κάνει μπάχαλο την Ελληνική δημόσια διοίκηση; Σίγουρα Έλληνες και οι Έλληνες πολιτικοί έχουν την ευθύνη. Όμως μήπως πρέπει να μας περνάει από το μυαλό να ψάξουμε και να διερευνήσουμε και ο συγγραφέας την «Μετα-σοσιαλιστικής Αριστεράς» την περίπτωση; η διάλυση και το μπάχαλο του Ελληνικού Δημοσίου και γενικά του οικονομικο-κοινωνικού ιστού αυτής της χώρας είναι σε σημαντικό βαθμό καθοδηγούμενη (π.χ. Αποφάσεις νομισματικής επιτροπής⁽⁷⁾ τρόπος που επεβλήθησαν τα πανωτόκια, ειδικοί νόμοι κ.ά.) από δυνάμεις εξω-ελληνικές που ελέγχουν Έλληνες πολιτικούς ή καλύτερα πολιτικούς στην Ελλάδα. Αξίζει να πούμε ακόμα δύο λόγια για το βιβλίο του Α. Ζαχαρέα και να σταθούμε στην άλλη σωστή πλην όμως μετέωρη διαπίστωση του συγγραφέα ότι αριστερά και νεολαία κινδυνεύουν να γίνουν έννοιες ασυμβίβαστες!! Η διαπίστωση όμως αυτή δεν γεννάει το ερώτημα: Μήπως αυτή η αριστερά (η μετασοσιαλιστική κατά το post-modern, post-socialism) είναι που κυβερνά και όχι μόνο την Ελλάδα. Και αφού είναι εξουσία που φέρνει τόσα δεινά (ανεργία, λιτότητα, αδιέξοδα στη νεολαία, πειράματα στην εκπαίδευση κ.ά.) γιατί οι νέοι μας να συμπαθούν αυτή την Αριστερά. Καλό είναι οι κεφαλές αυτού του χώρου να αφουγκραστούν τους νέους. Γιατί οι νέοι δεν αποστρέφονται τις επαναστατικές και αριστερές ιδέες. Αυτό που αποστρέφονται είναι τα κόμματα και τα πρόσωπα που λένε ότι εκφράζουν την Αριστερά. Οι νέοι γνωρίζουν ότι αυτοί δεν έχουν καμιά σχέση με αριστερά της ανατροπής, αριστερά της ελευθερίας, της εξέγερσης, της δημοκρατίας, του σεβασμού των οικοσυστημάτων. Η

* Πολιτικός Επιστήμων-σκηνοθέτης

Αριστερά που κυβερνά σήμερα και κυβερνά και με στελέχη της που είναι και εκτός κυβέρνησης και εκτός ΠΑΣΟΚ⁽⁸⁾ η ομάδα λοιπόν αυτή για τους νέους μας είναι μια ομάδα εξουσιαστών, ψευδοαριστερών, ευρολιγούρηδων οργανικών διανοούμενων. Φαιδρών συχνά σαλτιμπάγκων και γελωτοποιών του Μεγάλου Αδελφού (όχι βέβαια του σαξοφωνίστα ή του διαδόχου τζούνιου Μπους των πετρελαίων) αλλά καλύτερα του Μεγάλου Αδελφάτου από οργανωμένα μυστικά, φανερά ή και από το παρασκήνιο δρώντα διαβούλια διαφόρων ποιοτήτων και ονομάτων. Το Μεγάλο αυτό Αδελφάτο (και θα δείτε ότι έχουμε δίκιο⁽⁹⁾ για το όνομα που του δίνουμε) υπηρετεί συγκεκριμένα συμφέροντα και λόμπυ, προσπαθεί δε να απλώσει ή ήδη έχει απλώσει τα δίκτυα του σε όλον τον πλανήτη.

Για τις οργανώσεις Παγκοσμιοποιητικού Προσανατολισμού ακόμα και η έγκριτη «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» έκανε περίπου ειδικό αφιέρωμα και είναι χαρακτηριστικό του ρόλου που παίζει αυτό το συγκεκριμένο έντυπο, στο οποίο όλα τα λουλούδια ανθίζουν, όλα τα σαράκια και οι ιοί αλωνίζουν τις σελίδες του, όμως το άρωμα όλων των ανθέων δεν αναδύεται παρά μόνον ως ένα ορισμένο σημείο. Μόνο ο ιός καλύτερα οι ιοί έχουν το ελεύθερο στην «Ελευθεροτυπία» να μολύνουν τα πάντα και τους πάντες (ιδιαίτερα όταν έρχονται από ταξίδι στην άσπονδη γείτονα Τουρκία, την οποία έχουν επισκεφθεί κατ' επανάληψη). Έτσι, στο αφιέρωμα σε οργανώσεις όπως η Τριμερής, η Μπίλντεμπεργκ, η Παγκόσμια Τράπεζα, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου κ.ά, που έκανε η εν λόγω εφημερίδα, θα δούμε τα ονόματα, την έδρα, τους σκοπούς κ.λπ. όλων σχεδόν των ευαγών αυτών ιδρυμάτων ακόμα και τον «κύκλο εργασιών» τους ή και τα κορυφαία τους πρόσωπα, όπως π.χ. Ανέλι της Φιάτ, οι βασιλικές οικογένειες των Κάτω Χωρών, η αυτοκρατορία των Ροκφέλερ κ.ά. πρόσωπα και πράγματα. Όλα θα 'λεγε κανείς υπάρχουν σ' εκείνο το οκτασέλιδο αφιέρωμα. Και όμως, η ουσία και η στρατηγική όλων αυτών των πανίσχυρων, όπως παρουσιάζονται, φορέων, είναι απύσχα. Και δεν είναι καθόλου αθώο αυτό. Οι παγκοσμιοποιητές σήμερα θέλουν να γνωρίζουμε τους φορείς, τα σχέδια, τα δήθεν οράματά τους. Εκείνο που αποκρύπτουν και το γνωρίζουν και μεταξύ τους μόνον ορισμένοι «πεφωτισμένοι», είναι ο πραγματικός τελικός τους στόχος. Ο στόχος που υπάρχει πίσω από το γκλομπαλιστικό όραμα και την «Ελευθερία» στον πλανήτη όπως την εννοούν αυτοί.

Για τους φορείς⁽¹⁰⁾ που υπηρετούν αυτά τα σχέδια και για την ουσία αυτών των τελικών επιδιώξεων θα ακολουθήσουμε την πιο κάτω σειρά:

α) Θα αναφέρουμε ένα-ένα τους παγκοσμιοποιητικούς και παράπλευρους οργανισμούς και φορείς.

β) Θα προδιαγράψουμε το μέλλον και την τύχη τους.

γ) Θα περιγράψουμε τις στρατηγικές των γκλομπαλιστών και των κορυφαίων πεφωτισμένων.

δ) Θα προδιαγράψουμε το μέλλον αυτών των «εφιαλτικών οραμάτων» και την καταδίκη τους από το ιστορικό γίνεσθαι.

Τα εργαλεία και οι φορείς της Παγκοσμιοποίησης

Μέσα από την μουσική, τα Media, και μάλιστα στην νέα τεχνολογική τους μορφή, τις συνήθειες της καθημερινότητας (ντύσιμο, μόδα, διατροφή, κατανάλωση κ.λπ.) τα ισχυρά αφεντικά (μονοπωλιακοί οργανισμοί, πολυεθνικές, διασημότητες που τους υπηρετούν) προσπαθούν να συγκροτήσουν έναν πολύμορφο πολιτισμικό οδοστρωτήρα. Το μοτέρ αυτού του οδοστρωτήρα λέγεται «διαφήμιση». Το καύσιμο λέγεται «χρήμα». Στο τιμόνι αυτού του οδοστρωτήρα κάθονται καμαρωτοί ενίοτε ανήσυχτοι οι BANKSTERS⁽¹¹⁾. Πολλοί οι βοηθοί, οι εργάτες, οι σχεδιαστές, οι νταϊρέκτορες.

Εμείς... τα δισεκατομμύρια είμαστε τα χαλίκια όπου θα στρωθεί η λεωφόρος του Θριάμβου τους.

Αυτοί που οδηγούν αυτό τον φρικαλέο μηχανισμό εξανδραποδισμού καθοδηγούνται από φορείς και πρόσωπα ευυπόληπτα και μεγαλόσχημα. Στον κατάλογο αυτών των φορέων είναι το Συμβούλιο Εξωτερικών Σχέσεων (CFR), όνομα που πήρε το 1921, το Ινστιτούτο Διεθνών Υποθέσεων, που ιδρύθηκε το 1919 με την καθοδήγηση του Federal Reserve (Ομοσπονδιακό Αποθεματικό). Είναι τότε που η δικαιοδοσία για την κοπή του χρήματος (του δολαρίου) φεύγει από την αποκλειστικότητα της αμερικανικής κυβέρνησης και περνάει στα χέρια μικρής ομάδας ιδιωτικών Τραπεζών, που ελέγχονται από λίγες οικογένειες στην Ευρώπη. Τότε είναι που ιδρύεται και ένας άλλος φορέας στην Αγγλία, το Βασιλικό Ινστιτούτο Διεθνών Υποθέσεων (RIIA) Royal Institute of International Affairs⁽¹²⁾. Από νωρίς το Συμβούλιο Εξωτερικών Σχέσεων των ΗΠΑ (το Council on Foreign Relations) επισημαίνει την ανάγκη για Παγκόσμιο Κέντρο Εξουσίας. Κατά λέξη «... το πραγματικό πρόβλημα σήμερα είναι αυτό της Παγκόσμιας Κυβέρνησης». Αυτή η φράση υπάρχει σε επίσημο κείμενο του CFR στις 15 Σεπτεμβρίου του 1922!⁽¹³⁾

Ο Myron Fagan, που ήταν για χρόνια συνεργάτης σε διάφορες εφημερίδες του συγκροτήματος Χριστ, διευθυντής σύνταξης της «New York Globe», αλλά και υψηλό στέλεχος της 20th Century Fox, και άλλων κινηματογραφικών στούντιο του Χόλιγουντ, στο βιβλίο του «THE ILLUMINATI AND COUNCIL ON FOREIGN RELATIONS» αποκαλύπτει «... την αρχή του σεναρίου υποδούλωσης στην Μία Παγκόσμια Τάξη. Ο M. Fagan, όπως και πολλοί θεωρητικοί της συνωμοσιολογίας, πιστεύουν ότι όλα ξεκίνησαν πριν

από δυόμισι περίπου αιώνες, στα 1770, από τον Άνταμ Βάιτσαουππ (Weishaupt), αποστάτη καθολικό ιερέα, ο οποίος, χρηματοδοτούμενος από τον Οίκο των Ρότσιλντ δημιούργησε τη μυστική εταιρεία των Illuminati. Στο σημείο αυτό, ας έχουμε στο μυαλό μας ότι οι Illuminati δεν ιδρύθηκαν για να λειτουργήσουν σε μεσοπρόθεσμη βάση... **Λειτουργούσαν σε πολύ μακροπρόθεσμη προοπτική.** Ακόμα κι αν χρειαζόταν πολλά χρόνια ή και αιώνες, είχαν μυήσει τους απογόνους τους να κρατούν την υπόθεση ζωντανή... Σχεδίασαν τρεις παγκόσμιους πολέμους και αρκετές επαναστάσεις... Ποτέ δεν τους απασχόλησε η άμεση επιτυχία».⁽¹⁴⁾

Ο ιδιότυπος αρχιμασώνος Αδάμ Βάιτσαουππ, φαινόμενο μοναδικό δολοπλόκου και μανιακού συνωμότη⁽¹⁵⁾ άφησε μετά το θάνατο του το 1830 σειρά λεπτομερών σχεδίων, με στόχο οι οπαδοί του να ελέγξουν σταδιακά όλες τις διεθνείς οργανώσεις που υπήρχαν, αλλά και εκείνες που θα δημιουργούνταν. Με αυτό τον τρόπο οι ειδικοί επί των θεμάτων της ιστορίας των συνωμοσιών μας διαβεβαιώνουν ότι πολλοί Illuminati (πεφωτισμένοι) έφτασαν, ιδιαίτερα στις ΗΠΑ, σε θέσεις-κλειδιά. Τέτοια άτομα ήταν ο Θωμάς Τζέφερσον, ο Alexander Hamilton, ο Woodrow Wilson, ο Φραγκλίνος Ρούσβελτ κ.ά.

Όπως γράφει ο Μ. Fagan σε γενικές γραμμές το γενικό πλαίσιο των οδηγιών του σχεδίου υποδούλωσης στη Μία Παγκόσμια Τάξη, έχει ως εξής:

«... Χρησιμοποιήστε τις διαφορές μεταξύ των δύο ιδεολογιών, για να τους ωθήσετε να διαιρέσουν όσο γίνεται βαθύτερα τα μέλη της ανθρώπινης φυλής σε αντιμαχόμενα στρατόπεδα, έτσι ώστε να μπορέσουμε να τους πείσουμε να εξοπλιστούν και στη συνέχεια να τους κάνουμε πλήση εγκεφάλου, με στόχο να πολεμήσουν και να καταστρέψουν ο ένας τον άλλον. **Ιδιαίτερα να καταστρέψουν όλους τους πολιτικούς και θρησκευτικούς θεσμούς»!!**

Η πλειοψηφία των ιστορικών ερευνητών της «θεωρίας της συνωμοσίας» θεωρεί ότι, τόσο οι συγγραφείς του «Κομμουνιστικού Μανιφέστου» Μαρξ Έγκελς στην Αγγλία, όσο και εκείνοι που συνέταξαν την «Αντίθεση» στο κεφάλαιο του Μαρξ (ομάδα της Φραγκφούρτης με επικεφαλής τον καθηγητή Καρλ Ρίττερ), και τους μεν και τους δε τους βοηθούσαν και τους έσπρωχναν να γράφουν και να μάχονται για τις ιδέες τους ομάδες πεφωτισμένων που βρίσκονταν πίσω τους και τους καθοδηγούσαν. Οι ίδιοι ιστορικοί ερευνητές ισχυρίζονται ότι «... Πρόκειται για μία τακτική που διατρέχει συνολικά τη συνωμοσία».

Ο Μαρξισμός ως ισχυρό ιδεολογικό όπλο από τις αρχές του 20ού αιώνα στα χέρια των σκοτεινών κύκλων, χρησιμοποιήθηκε την κατάλληλη στιγμή, για να εξοντώσει και να διαλύσει την πανίσχυρη Τσαρική Ρωσία, που έμπαινε δυναμικά στα πρώτα στάδια της οικονομικοκοινωνικής ανάπτυξης. Από την άλλη πλευρά, οι αρχές του Ritter μετασχηματισμένες σ' έναν λεγόμενο «νιτσεισμό» που όμως ήταν σε μεγάλο βαθμό διαστρέβλωση του έργου του Νίτσε, μετεξελίχθηκαν αργότερα στο φασισμό και ναζισμό και χρησιμοποιήθηκαν στο Β' Πόλεμο. Ο Χίτλερ χρηματοδοτήθηκε από τους ίδιους κύκλους που έβαλαν τον Άξονα και την κόκκινη Σοβιετία να αιματοκυληθούν στα χώματα της Ρωσίας.

Ποιοί ήταν, άλλωστε, οι χρηματοδότες του Χιτλερισμού; Δεν ήταν οι Krupps, οι Warburg οι Rothschilds και άλλοι «διεθμιστές» Τραπεζίτες; Οι ίδιοι, εξάλλου, δεν φόρτωσαν χρυσό το τρένο του Λένιν;

Αυτούς τους Εβραίους τραπεζίτες⁽¹⁶⁾, όχι μόνον δεν ενόχλησε η σφαγή δεκάδων χιλιάδων εβραϊκής φτωχολογιάς αντίθετα σε μεγάλο βαθμό την υποκίνησαν. Σκοπός τους⁽¹⁷⁾ ήταν να δημιουργήσουν ένα παγκόσμιο ενοχικό σύμπλεγμα και παράλληλα να αυξήσουν την ισχύ του **πολιτικού σιωνισμού**, ώστε να μπορέσει να ιδρυθεί⁽¹⁸⁾ το κράτος του Ισραήλ.

Ο σκληρός πυρήνας των παγκοσμιοποιητών από τότε προσπαθεί την ολοκλήρωση του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού σε πλανητικό επίπεδο. Ο στόχος, όπως τον έχει προδιαγράψει από τον μεσοπόλεμο το CFR για υποδούλωση κάτω από Μία Παγκόσμια Νέα Τάξη πραγμάτων, μία Παγκόσμια Εξουσία. Εκείνο που σήμερα φαίνεται να αλλάζει είναι οι μέθοδοι, οι τακτικές.

Χρειάστηκε να κάνουμε σύντομες ιστορικές αναφορές, εντοπισμούς και συσχετίσεις πράγμα που θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε στη συνέχεια το ποιόν και τις επιδιώξεις των υπολοίπων οργανώσεων που προωθούν τον εφιάλητη του Γκλομπλισμού.

Ομάδες της Στρογγυλής Τραπέζης

Από τα μέσα του 19ου αιώνα υπήρξε μία απίστευτη έξαρση και επιστροφή στο μη ορθολογισμό και τον αποκρυφισμό. Την ίδια ώρα που φαινόταν ότι η Επιστήμη, η τεχνολογία και η Λογική είχαν σημειώσει τους μεγαλύτερους θριάμβους από την εποχή της Αναγέννησης. Ήταν η αρχή της κίνησης που σήμερα ονομάζουμε (New Age) Νέα Εποχή.

Μυστικιστές, γνωστικοί, φουτουριστές, καμπαλιστές, μηδενιστές μαζί με ειρηνιστές και αναρχίζοντες επαναστάτες μιλούσαν για την επερχόμενη (Golden Age) Χρυσή εποχή.

Είναι τότε που συγκροτείται η λεγόμενη «**Δυτική αποκρυφιστική παράδοση**», που εμπεριέχει αιρετικές θρησκευτικές θέσεις, ηττημένα κοινωνικά πρότυπα, ξεπεσμένες μαγικές «επιστήμες» και τρόπους σκέψης που σχημάτιζαν ένα πυρήνα δογμάτων και γνώσης που είχε απορριφθεί από το επιστημονικό και χριστιανικό κατεστημένο. Τότε είναι που αρχίζουν να συγκροτούνται οι «**στρογγυλές τραπέζες**» επιχειρήσεων, που έχουν αποκρυφιστικό προσανατολισμό, ενώ συγκροτούν σταδιακά ένα διεθνές δίκτυο.

Ο καθηγητής Carroll Quigley⁽¹⁹⁾ γράφει, «Υπάρχει πράγματι –τουλάχιστον για μια γενιά– ένα διεθνές δίκτυο το οποίο μπορούμε να προσδιορίσουμε ως οι Ομάδες της **Στρογγυλής Τράπεζας** (Round Table Groups). Γνωρίζω για τις επιχειρήσεις αυτού του δικτύου, επειδή το μελέτησα για 20 χρόνια και μου επιτράπη για δύο χρόνια, στις αρχές της δεκαετίας του '60, να εξετάσω τα έγγραφά του και τα μυστικά του αρχεία». Μία τέτοια στρογγυλή τράπεζα, πανίσχυρη και μυστικοπαθής, όπως θα δούμε πιο κάτω, ξεπήδησε στην Ευρώπη από τους ίδιους κύκλους που έφεραν τον Χίτλερ στο προσκήνιο και την ναζιστική Γερμανία να αποτελεί τη μοναδική περίπτωση στην ιστορία ανόδου του υποστρώματος της μυστικιστικής γνώσης σε Κατεστημένο. Έτσι, οι αναζητητές «των άλλων πραγματικότητων» πέτυχαν, βέβαια, εν μέρει να καθιερώσουν ένα διαφορετικό όραμα του κόσμου από εκείνο του υλιστικού κατεστημένου, με τις γνωστές όμως συνέπειες και εκατόμβες για την ανθρωπότητα.

Μία στρογγυλή Τράπεζα στην Ευρώπη

Πρόκειται για τη **Στρογγυλή Τράπεζα Ευρωπαίων Βιομηχάνων**. Πρόκειται για ένα κλαμπ που ξεκίνησε το 1983 στο Παρίσι ως ιδιωτικός κύκλος 17 μεγαλοβιομηχάνων, με στόχο την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας των ευρωπαϊκών βιομηχανικών προϊόντων. Ο βασικός πυρήνας μεταξύ των άλλων, ήταν οι ισχυρότερες και μεγαλύτερες ευρωπαϊκές επιχειρήσεις όπως Ζήμενς, BP, Ρενώ, Νεστέ, Φιάτ, Φίλιπς, Κάρλσμπεργκ, Λουφτχάνσα, Νόκια, Έρικσον, Μπάγιερ, Ολιβέτι, Ντόυτσ-Τέλεκομ κ.ά.

Η ONE, το ευρώ και γενικότερα η εικόνα της σημερινής Ευρώπης οφείλονται κατά πολύ στην παρουσία και επιρροή της Στρογγυλής Τράπεζας. Στο μανιφέστο της (αναφορά του 1986) Making Europe Work, που ζητούσε μεγαλύτερη ελαστικότητα στην υιοθέτηση και κατάργηση νόμων, ωραρίου εργασίας, κανονισμών και μισθών, καθώς και στη μείωση της κοινωνικής ασφάλισης, αναφέρεται: **Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υιοθέτησε αυτές τις απαιτήσεις (της Τράπεζας) στη Λευκή βίβλο (White Paper) για την Ανάπτυξη!!..**

Στο Παρίσι, το 1987, πέντε από τις βασικές εταιρείες-μέλη της Στρογγυλής Τράπεζας, οι Φιάτ, Φίλιπς, Τοτά, Rhone-Poulenc και Solvay, ίδρυσαν το **Σύνδεσμο για τη Νομισματική Ένωση της Ευρώπης** και πίεσαν για την αποδοχή του «ευρώ» ως ενιαίου νομίσματος⁽²⁰⁾.

Η Ευρωπαϊκή Τράπεζα (αρχικά της ERT) αυτή την εποχή και στην παγκοσμιοποιητική της στρατηγική, αυτό που προωθεί είναι η δημιουργία της Ευρωκυβέρνησης⁽²¹⁾ και τον περιορισμό των δημοκρατικών διαδικασιών στα όργανα της E.E.

Στην προσπάθειά της αυτή η ERT θεωρεί ως πρώτο βήμα την αλλαγή του τρόπου αποφάσεων στην E.E. και τον **προσδιορισμό της εκλογικής πλειοψηφίας** στα ανώτατα επίπεδα αποφάσεων, ώστε όσο το δυνατόν λιγότερα πρόσωπα να μπορούν να παίρνουν τις αποφάσεις για τις πολιτικές ε-

ξελίξεις στην Κοινότητα. Αυτό στρέφεται εναντίον των μικρών χωρών, αφού θα επιτρέψει στα ισχυρά Ευρωπαϊκά Κράτη και κυρίως στη Γερμανία, Γαλλία, να προχωρήσουν σαρωτικά χωρίς τις ψήφους ή τα νετο των μικρών χωρών, όπως Ελλάδα, Ιρλανδία, Πορτογαλία κ.λπ. των οποίων τα συμφέροντα είναι συχνότατα αντίθετα με τις μεγάλες Βόρειες χώρες. Σήμερα η Στρογγυλή Τράπεζα ERT μαζί με το International Chamber of Commerce και μαζί με το World Economic Forum έχουν δημιουργήσει ένα **συντεχνιακό υψηλού επιπέδου πανίσχυρο λόμπι**, το οποίο έχει μεταξύ των στόχων του την **προώθηση της Νέας Τάξης, δηλ. της υποδούλωσης για τους λαούς και τα έθνη**.

Μια Τράπεζα στην Αμερική

Το όνομά της είναι αντίστοιχο, Αμερικανική Στρογγυλή Τράπεζα. Αποτελεί την ένωση των κορυφαίων στελεχών (των διευθύνοντων συμβούλων) όλων των μεγάλων πολυεθνικών εταιρειών, οι οποίες συνολικά απασχολούν μόνο στην Αμερική 10 εκατομμύρια υπαλλήλους. Από ιδρύσεώς της έχει διακηρυγμένο στόχο⁽²²⁾, ο οποίος είναι και ο μοναδικός, **να προωθήσει πολιτικές για την κυριαρχία των αμερικανικών προϊόντων** σε παγκόσμια κλίμακα, που σημαίνει τελικά κυριαρχία των αμερικανικών εταιρειών σε μια νέα παγκόσμια οικονομία.

Η πανίσχυρη αυτή οργάνωση έχει τεράστιες δυνατότητες να οδηγήσει την πολιτική των ΗΠΑ εκεί που αυτή θέλει. Συχνά το επιτυγχάνει και μάλιστα σε επίπεδο κορυφής, όπως αποδεικνύει η σχετική βιβλιογραφία αλλά και οι συχνές πλέον αναλύσεις στα αμερικανικά περιοδικά. Αξίζει να σημειωθεί ότι ένας τομέας με ιδιαίτερο βάρος για τις δραστηριότητες της Αμερικανικής Τράπεζας των πολυεθνικών έχει τον τίτλο «**Τεχνολογία σε σχέση με την Παγκόσμια αλλαγή κλίματος**»⁽²³⁾.

Υπάρχει παγκόσμιο κέντρο εξουσίας;

Πολλοί ισχυρίζονται ότι η παγκόσμια εξουσία ή κυβέρνηση υπάρχει. Είναι, μάλιστα, χωρισμένη στα δύο. Άραγε, πίσω από αυτούς υπάρχουν άλλοι που θα τους οδηγήσουν στη σύγκρουση;... Αυτό είναι μάλλον απίθανο. Είναι αδύνατον, διότι ισχυρότεροι παράγοντες στη Γη –από αυτούς που αποτελούν τη Λέσχη Μπίλντερμπεργκ (Λ.Μ.) και την Τριμερή Επιτροπή (ΗΠΑ, Ευρώπη, Ιαπωνία)– δεν υπάρχουν.

Η Λ.Μ. είναι πίσω από τη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (E.E.) ως βασικό σκαλοπάτι στο δρόμο που οδηγεί στην Παγκοσμιοποίηση. Η Λ.Μ. αποτελείται από τα κορυφαία στελέχη των ευρωπαϊκών πολυεθνικών, από πανίσχυρους τραπεζίτες, ακαδημαϊκές προσωπικότητες αλλά και πολιτικούς, αρκετούς επίσης μεγαλοϊδιοκτήτες μέσων μαζικής ενημέρωσης-Επικοινωνίας που διαμορφώνουν την κοινή γνώμη. Ο Αποσκήτης, στο γνωστό άρθρο του τους ονομάζει «μυστικοπαθές καρτέλ» και πιο κάτω⁽²⁴⁾ γράφει για την Λ.Μ.: «Αποτελεί μέρος του Παγκόσμιου δικτύου όπου περιλαμβάνονται το CFR (ΗΠΑ) και η Τριμερής Επιτροπή (ΗΠΑ, Ευρώπη, Ιαπωνία). Ο κύ-

ριος σκοπός της Λ.Μ., όνομα που πήρε από το ξενοδοχείο Bilderberg στο Oosterveek της Ολλανδίας, όπου πρωτοσυνεδρίασε το Μάη του 1954.

Ο κύριός της λοιπόν, σκοπός είναι η **δημιουργία ενός Ευρωπαϊκού υπερκράτους και η υλοποίηση ενός αποκρουφου σχεδίου της μαύρης αριστοκρατίας των «γαλαζοαίματων»** οικογενειών της Ευρώπης.

Η Λ.Μ. το 1957 ρίχνει την ιδέα για τη δημιουργία του Βασιλικού Ινστιτούτου Διεθνών υποθέσεων (*Royal Institute of International Affairs-RIIA*). Πολλοί ισχυρίζονται σε κείμενά τους ότι το RIIA είναι εργαλείο των Illuminati, ενώ, σύμφωνα με τον δρ J. Coleman, στο ινστιτούτο αυτό υπάρχουν εκπρόσωποι από τις 87 σημαντικότερες υπηρεσίες ειδήσεων και Πρακτορείων Τύπου, καθώς και 138 εκδότες και αρχισυντάκτες των μεγαλύτερων εφημερίδων και περιοδικών.

Έτσι θα πρέπει να κατανοήσουμε τη διατύπωση του Λ. Χριστοφορίδη: «... Χρησιμοποιούν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης όπως αυτοί θέλουν, για να σερβίρουν κατασκευασμένες ειδήσεις και με πλύση εγκεφάλου να οδηγούν την κοινή γνώμη όπου θέλουν, όπως έγινε με τη Γιουγκοσλαβία...»⁽²⁵⁾

Έτσι μπορούμε να κατανοήσουμε το πώς οργανώνονται σενάρια και εκστρατείες παραπληροφόρησης, όπως εκείνα που φόρτωναν μακάβρια εγκλήματα στους Σέρβους ενώ ήταν όλα ψέματα, παλαιότερα δε θα θυμίσουμε τις κατηγορίες προς την PLO του Αραφάτ και τις δήθεν απειλές του Καντάφι, ώστε να δικαιολογηθεί η από αέρος επίθεση στη Λιβύη.

Τα θέματα αυτά αναλύει στα βιβλία του ο Τσόμσκι.

Πριν αναφερθούμε στο άλλο σκέλος της μυστικοπαθούς παγκόσμιας υπερεξουσίας της περιβόητης Τριμερούς Επιτροπής, θα σημειώσουμε εδώ ότι οι αξιωματούχοι των φορέων αυτών, όπως το CFR, η Λ.Μ. κ.λπ., είναι κυρίως απόγονοι των αρχικών Illuminati, πολλοί δε έχουν εγκαταλείψει το οικογενειακό τους όνομα και απέκτησαν νέο εξαμερικανισμένο, όπως ο Dillon, παλιός υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ που λεγόταν Laposky. Ακόμα το αφεντικό του καναλιού CBS ο Pauley που το πραγματικό του όνομα είναι Palinsky.

Τα μέλη του CFR είναι περίπου χίλια. Σ' αυτούς ανήκουν οι κεφαλές κάθε βιομηχανικής αυτοκρατορίας των ΗΠΑ, όπως ο Blough, πρόεδρος της Steel Corporation, ο Rockefeller, βασιλιάς της πετρελαιοβιομηχανίας και όχι μόνον, ο H. Ford ο Β' αλλά και όλοι οι μεγάλοι διεθνείς Τραπεζίτες.

Επιπλέον, ανάμεσα σε προέδρους και σημαντικά πολιτικά στελέχη κυβερνήσεων στις ΗΠΑ η βιβλιογραφία έχει αποδείξει ότι μέλη του CFR ήταν ο Ντ. Αϊζενχάουερ, ο Νίξον και ο Τζ. Μπους αλλά και οι Τ. Φόστερ Ντάλες, ο Μακναμάρα, ο Γκολντγουότερ κ.ά.

Η περιβόητη Τριμερής

Αυτός που θα αμφισβητούσε την ύπαρξη των ως άνω αναφερομένων συμβουλίων, ιδρυμάτων και τραπεζών είναι αδύνατον να αμφισβητήσει την ύπαρξη της Τριμερούς Επιτροπής για την οποία άλλωστε ομιλούν ή γράφουν οι ίδιοι που την ξεκίνησαν και την έ-

δρυσαν. Πνευματικός πατέρας της Τριμερούς Επιτροπής (Τ.Ε.) είναι ο πολύς Σμπίγκιον Μπρεζίνσκου, Εβραίος και κορυφαίος σιωνιστής που για χρόνια ήταν ο πρώτος τη τάξη⁽²⁶⁾ του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας (NSC) των ΗΠΑ, δάσκαλος του Κίσιγκερ και συγγραφέας του βιβλίου «Between Two Ages» (Ανάμεσα σε δύο εποχές). Στο ποίημά του αυτό ο σιωνιστής Μπρεζίνσκου μιλούσε για μία μεγάλη συμμαχία, στην οποία, όπως γράφει οφείλουν να προσέλθουν οι τρεις πλευρές που αποτελούν το σύγχρονο ανεπτυγμένο (ο Τσόμσκι⁽²⁷⁾ τον ονομάζει «αρπακτικό») καπιταλισμό. Έτσι, την ιδέα για την Τριμερή Συμμαχία με το όνομα «Τριμερή Επιτροπή» θα την προχωρήσουν οι πανίσχυροι David και Laurance Rockefeller, αρχισιωνιστές επίσης, αλλά και γνωστοί πεφωτισμένοι (Illuminati). Πρωτοεμφανίζεται το 1973 και συνεδριάζει τακτικά τουλάχιστον μία φορά τον χρόνο μυστικά ή φανερά (έχει κάνει και στην Ελλάδα συναντήσεις τις οποίες παρακολούθησαν και Έλληνες πολιτικοί ως προσκεκλημένοι), μέλη της δε είναι μία μικρή σχετικά ομάδα από ισχυρότατους χρηματιστές, πολιτικούς, βιομηχάνους, βαρώνους των Media και ακαδημαϊκούς. Το μυστικό αυτό κογκλάβιο οι συνωμοσιολόγοι το ονομάζουν «η μυστική κυβέρνηση», «Παγκόσμια Ελίτ» κ.ά. Οι ίδιοι κύκλοι πιστεύουν ότι επί προεδρίας Τζιμ Κάρτερ η Τ.Ε. απέκτησε τον έλεγχο της αμερικανικής κυβέρνησης και από κοινού με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (IMF) ενθάρρυναν την καλλιέργεια και διάδοση των ναρκωτικών τα χρόνια εκείνα αλλά και αργότερα⁽²⁸⁾. Πολλοί συγγραφείς, τέλος, πιστεύουν ότι η Τριμερής Λέσχη Μπίλντερμπεργκ και η CFR αποτελούν το **ένα και κορυφαίο δίκτυο που προωθεί την παγκοσμιοποίηση**.

Στο τρίτο μέρος αυτής της εργασίας οι Φανεροί αλλά εξ ίσου ισχυροί παγκοσμιοποιητές. Το Πανεπιστήμιο Yale και το τάγμα των πρακτόρων και κατασκόπων που εκκολάπτει αδιαλείπτως και με διπλώματα, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ως δεσμοφύλακας ή εκτελεστής φονιάς των τριτοκοσμικών οικονομικών, το WTO (Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου) με τις μυστικές του εκτροπές, αλλά και οι Μυστικές Αποκρυφιστικές Αδελφότητες, τα αδελφάτα με την εμφανή πλέον παρουσία τους στο σύστημα «Τράπεζες-κατασκοπία-Λατρείες και σόου μπίζνες». Οι συγκρούσεις στο Σιάτλ, την Πράγα, την Νίκαια⁽²⁹⁾.

Τέλος, **ποιος φοβάται την Ιστορία και την ελληνική σκέψη** στον 21ο αιώνα; Όλα αυτά στο επόμενο τεύχος.

Σημειώσεις

- (1) Όσοι αναγνώστες θεωρούν φαντασιώσεις ή συνομοσιολογία αυτές τις σκέψεις ας κάνουν υπομονή μέχρι το τέλος αυτής της εργασίας. Τότε θα διαπιστώσουν ότι για συνομιλία μιλούν οι γκλομπλιστές. Τους βολεύει και έχουν τους λόγους τους να θεωρούνται συνωμότες. Στην ουσία είναι εκτελεστικοί βραχίονες πανίσχυρων συμφερόντων, είναι η σκοτεινή πλευρά του απαστράπτοντος πλούτου, είναι τα εργαλεία της επικράτησης των ισχυρών.
- (2) Περιοδικό «Τρίτο μάτι», Αύγουστος του 2000. Δείτε επίσης 52ο τεύχος της «ΕΛΛΟΠΙΑΣ» με υποσημειώσεις του πρώτου μέρους αυτής της εργασίας.

- (3) Αποσπάσματα από κείμενα του Λ. Χριστοφίδη καθώς και το εξώφυλλο του σημαντικού του βιβλίου «Οι πραγματικότητες στον κόσμο σήμερα...» δείτε στο 52ο τεύχος της «ΕΛΛΟΠΙΑΣ».
- (4) Αμιλίου Ζαχαρέα «Η μετασοσιαλιστική αριστερά», εκδόσεις Γαβριηλίδης, Αθήνα 2000.
- (5) Αντιγράφουμε «... συνήθειες και πρακτικές που έχουν ζωή περίπου εκατό χρόνων...». Και εξηγεί πιο κάτω ότι είναι αναγκαίο (να αλλάξουν οι αριστεροί μυαλά), αφού το κράτος είναι μπάχαλο και λόγω του «... συντεχνιασμού και της διαφθοράς της δημόσιας διοίκησης».
- (6) Χαρακτηριστικά αναφέρουμε το έργο του Ν. Ψυρούκη και ιδιαίτερα την πολύτιμη «ιστορία...» του.
- (7) Να θυμίσουμε ότι τα δύο μέλη της νομοσυντακτικής επιτροπής ήταν ξένοι που μας τους επέβαλαν μετά το Β' Παγκόσμιό Πόλεμο. Αν και είμαστε με την πλευρά των νικητών, δεχθήκαμε από τους συμμάχους όρους που θέτουν σε ηττημένους. Στη νομοσυντακτική εκείνη επιτροπή οι αποφάσεις λαμβάνονταν ομοφώνως!! Καθοδηγούσαν, λοιπόν, οι ξένοι ή όχι!!!
- (8) Η περίπτωση του ΣΥΝ είναι χαρακτηριστική στο θέμα αυτό. Ιδιαίτερα στα πρώτα του βήματα το κόμμα αυτό είχε μερίδιο εξουσίας ζηλευτό και από τμήματα του ίδιου του ΠΑΣΟΚ. Μιλάμε για Ευρω-προγράμματα, για θέσεις, κλειδιά στον πολιτισμό κ.λπ.
- (9) Για όσους ενδιαφέρονται πραγματικά να δουν τι συμβαίνει, να διαπιστώσουν αν τελικά βρισκόμαστε εν δίκαιω, αξίζει να μελετήσουν από το περιοδικό «Επιστήμη και Κοινωνία», Επιθεώρηση πολιτικής και ηθικής θεωρίας, εκδόσεις Σάκουλα, τεύχ. 4 του άρθρου του Ούρλιχ Μπέκ, με τίτλο «Η κοσμοπολίτικη κοινωνία και οι εχθροί της». Το έργο βιβλίο επίσης της ελληνίστριας Ζακλίν ντε Ρομιγύ «Ο Θησαυρός των λησμονημένων γνώσεων», εκδ. Αστύ. Η συγγραφέας με θαυμάσια παιδαγωγική μέθοδο μας πείθει πως η μνήμη κουβαλάει ό,τι καλύτερο από το «... παρελθόν της ανθρωπότητας (γνώση, πολιτισμός, ιστορίες, ιδέες, έθιμα, ήθη, αισθήματα και παραδόσεις)...», τα οποία διαμορφώνουν «... τα ορθά κριτήρια, τις αληθινές προτεραιότητες και ωφέλιμες επιλογές για το αύριο της κοινωνίας...», που τόσο απασχολεί όλους μας. Σημαντικά θεωρούμε για τον ενδιαφερόμενο αναγνώστη το βιβλίο του Ρ. Ρόρτυ, «Η αριστερή σκέψη στην Αμερική του 20ού αιώνα», μετάφραση Θ. Χατζόπουλος, εκδόσεις Πόλις, με αξιόλογο επίμετρο από τον Χάμπερμας. Ακόμη, το βιβλίο του Ηλία Ιωακείμογλου, «Τέλος αιώνα τέλος της κρίσης; Το μέλλον του καπιταλισμού και η αριστερά».
- (10) Δείτε και «Τρίτο Μάτι» τεύχος μηνός Αυγούστου, σελ. 37-41.
- (11) Από τις λέξεις «τραπεζίτης» και «γκάγκστερ» γι' αυτούς ο Λεωνίδας Αποσκίτης στο γνωστό μας άρθρο του «New World Order» γράφει: «Banksters, η νέα παγκόσμια ελίτ. Μία νέα τάξη νεόπλουτων ακαθόριστης κοουλτούρας» στο ως άνω τεύχος, σελ. 34.
- (12) Τα ευαγή αυτά ιδρύματα, τα οποία συνδέονται με χρηματοπιστωτικούς κύκλους και έτσι μας φέρνουν στο νου τις διαπιστώσεις του Λένιν στο βιβλίο του για τον Ιμπεριαλισμό, οι φορείς λοιπόν αυτοί συχνά πυκνά θα διατυπώσουν με σαφήνεια τον παγκοσμιοποιητικό τους ρόλο. Από τη δεκαετία του '30, όταν ο κατοπινός ΥΠ.ΕΞ. των ΗΠΑ John Foster Dulles σε δημόσια ομιλία του θα δηλώσει: «... η Αμερική πρέπει να ηγηθεί μιας μετάβασης προς τη Νέα Τάξη...», οι φορείς αυτοί και ιδιαίτερα το CFR με δηλώσεις και ανακοινώσεις στελεχών του προβλέπει στην ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ, την οποία δεν κρύβει ότι επιδιώκει ιδιαίτερα μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.
- (13) Δείτε και το βιβλίο του Μ. Fagan «The Illuminati and the CFR».
- (14) Βλέπε άρθρο του Λ. Αποσκίτη, όπως προηγουμένως «T.M.», τεύχος Οκτωβρίου 2000, σελ. 35).
- (15) Τεράστια βιβλιογραφία, ακόμα και στα Ελληνικά, σχετική με τη ζωή και το έργο του φοβερού εκείνου ανθρώπου, που δεν δίσταζε να εγκληματεί ακόμα και να δολοφονεί προς χάρη του ιερού, για αυτόν σκοπού των ταγμάτων που οργάνωνε.
- (16) Αξίζει να διαβάσουν οι ενδιαφερόμενοι για το θέμα, δηλ. για την άλλη ιστορία που δεν διδάσκεται (τουλάχιστον στα ελληνικά σχολεία και παν/μια), αξίζει λοιπόν να μελετήσουν το έργο του Χένρυ Φόρντ «Ο Διεθνής Εβραϊός». Ο ιδιοφυής μηχανικός και ιδρυτής της ομώνυμης αυτοκινητοβιομηχανίας μιλάει γλαφυρά και από ιδίαν πείρα.
- (17) Για τις μεθόδους με τις οποίες οι ίδιοι κύκλοι του σκότους προσπάθησαν να δημιουργήσουν το μύθο του Ολοκαυτώματος και τα δήθεν 6 εκατομμύρια εξοντωθέντων στα στρατόπεδα, λες και μόνον αυτοί ήταν άνθρωποι και τα 50 εκατομμύρια (πραγματικός και αποδειγμένος υπολογισμός) δεν ήταν άνθρωποι που θυσιάστηκαν, αξίζει να δείτε το τελευταίο βιβλίο του Ροζέ Γκαρωντού: «Θεμελιώδεις μύθοι της Ισραηλιτικής Πολιτικής».
- (18) Η συνεργασία των ηγετών σιωνιστών με τις χιτλερικές υπηρεσίες αποδεικνύεται με αδιάσειστα ντοκουμέντα στο βιβλίο του Γκαρωντού (βλ. υποσημείωση 17). Αυτό που είναι λιγότερο γνωστό είναι ο μυστικισμός και αποκρυφισμός των κεντρικών εγκεφάλων των ΕΣ-ΕΣ, όπου πάλι έχουν βάλει το χέρι τους τα σκοτεινά κέντρα που εξετάζουμε σ' αυτή τη μελέτη.
- (19) Πρόκειται για τον καθηγητή και μέντορα του Κλίντον από το Πανεπιστήμιο του Τζορτζτάουν, ο οποίος ασχολείται σε βιβλία του με το θέμα των «Round Table Groups».
- (20) Δείτε το ως άνω άρθρο, «New World Order» στην σελίδα 38 για περισσότερα σχετικά με την ΕΡΤ (Ευρωπαϊκή Στρογγυλή Τράπεζα Βιομηχάνων).
- (21) Ονειρεύονται οι παγκοσμιοποιητές σύντομα τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης κατά το πρότυπο των ΗΠΑ. Ξεχνούν εκεί ότι υπήρχε στην κυριαρχούσα πλειοψηφία ενιαία καταγωγή. Υπήρχε μία κι ενιαία γλώσσα. Υπήρχε το ίδιο για όλους νόμισμα. Δεν συμβαίνει το ίδιο με την Ευρώπη και δεν πρόκειται να τους βγουν γρήγορα τα σχέδια. Προσπαθούν τώρα με αναστροφή πορεία να ενώσουν τα ασυμμάζευτα με το ενιαίο νόμισμα. Όμως στην ιστορία ποτέ συνείδηση δεν έφτιαξε το χρήμα. Η συνείδηση-κοινωνία-κοινότητα-συμπόρευση είναι προτσές ιστορικό και απαιτεί μακρόχρονη πορεία.
- (22) Ιδρύεται το 1972, είναι από τη γέννησή της κλειστή. Μόνο αν οι ίδιες οι πολυεθνικές το αποφασίσουν, τότε και μόνον θα προσκαλέσουν μία νέα εταιρεία να εισέλθει στο κλαμπ. Τεράστια είναι τα ποσά που ξοδεύουν προς δύο κατευθύνσεις: Να επηρεάσουν την πολιτική ηγεσία αλλά και να μεταστρέψουν το κλίμα στην κοινή γνώμη.
- (23) Έχει γραφεί, στην αχαλίνωτη προσπάθειά τους για υπερ-κέρδος, χαρακτηριστικά ότι τα αδιάστατα αυτά αφεντικά των οικονομικών κολοσσών δεν νοιάζονται που καταστρέφουν τον πλανήτη. Αυτοί αναζητούν τεχνολογίες, ώστε σε κατάσταση ανάγκης να φύγουν στο διάστημα, να ζήσουν σε εξέδρες, να αυτοφυλακισθούν.
- (24) Στο προαναφερθέν άρθρο και στη σελίδα 38.
- (25) Λ. Χριστοφίδη «Η πραγματικότητα στον κόσμο σήμερα...», έκδοση του 1999, σελ. 23.
- (26) Ο Μπρεζίνσκου ήταν ο κορυφαίος του Εθν. Συμβ. Ασφαλείας των ΗΠΑ του NSC μέχρι των ημερών του Κλίντον. Είχε καταφέρει, μάλιστα, οι εννέα από τους δέκα συμβούλους να είναι δικοί του. Και οι 9 άνθρωποι του προέδρου ήταν δηλωμένοι σιωνιστές. Δεν ήταν όμως όλοι τους από πλευράς καταγωγής Εβραίοι. Άλλωστε, οι σιωνιστές δεν είναι απαραίτητο να είναι Εβραίοι.
- (27) Δείτε Ν. Τσόμκι: «Οι έχοντες και μη κατέχοντες», εκδόσεις Καστανιώτη, 2ο Κεφάλαιο σελ. 51 με τίτλο: «Πισωγύρισμα: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΡΠΑΧΤΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ» έως σελ. 113.
- (28) Για περισσότερα περί της Τριμερούς δείτε στο Διαδίκτυο: <http://www.fpglobalpt/pt/tri.html> / επίσης <http://www.netizem.org/larchiv>.
- (29) Εντύπωση μου προκαλεί το επίπεδο νεανικών εντύπων, όπως «Η ΜΑΡΜΙΤΑ», που με άφθονο αυτοσαρκασμό και σατυρικό πνεύμα οι συντάκτες του υπογράφουν ως Πιλαλίξ, Εγκυμονίη, Ξυπνητηριξ κ.ά., διαθέτουν δε μία μοναδική ενημέρωση τόσο για τη χίμαιρα της Παγκοσμιοποίησης όσο και για το διεθνές κίνημα ενάντια της που προφανώς το παρακολούθησαν από κοντά στην Πράγα, την Νίκαια και αλλού. Ας διαβάσουν τα κείμενα αυτών των νέων όσοι νομίζουν ότι είναι αριστεροί και ότι οι νέοι μας σταμάτησαν να γράφουν αντικαπιταλιστικά και αντιεξουσιαστικά.

ΤΟ ΚΟΥΡΔΙΚΟ ΣΗΜΕΡΑ

Εξελίξεις και προβληματισμοί

Των *AbuBekir Saydam**
 Ευαγόρα Κωνσταντίνου**

Στο διάστημα που μεσολάβησε από τη σύληψη του Αμπντουλάχ Οτσαλάν έως σήμερα, είχαμε άρδην μεταβολή του παλιού και παγιωμένου σκηνικού περί το κουρδικό πρόβλημα. Οι σταθερές του παρελθόντος άλλαξαν δραματικά και –δυστυχώς– σε βάρος των ελληνικών γεωστρατηγικών συμφερόντων. Η τουρκική αποφασιστικότητα και η καλή γνώση των κανόνων που ορίζουν τα διεθνή παίγνια, η ανοχή έως και στήριξη συγκεκριμένων δυτικών χωρών και, βεβαίως, των ΗΠΑ, αλλά και η άκριτη και άνευ ατζέντας «ολόψυχη» συμμετοχή της Αθήνας στο ελληνοτουρκικό «φλερτ», οδήγησαν, τελικά, στην υποβάθμιση του κάποτε κραταιού και ένοπλου απελευθερωτικού αγώνα του κουρδικού λαού. Η Τουρκία απέφυγε επιμελώς να πέσει στην τελευταία παγίδα: Την εκτέλεση του Αμπντουλάχ Οτσαλάν, που θα σήμαινε την ηρωοποίηση του και την έναρξη νέων αγώνων από τους Κούρδους. Αντίθετα, καθιστώντας τον απλό φερέφωνό της, διέσπασε τη συνοχή των στελεχών του και απομάκρυνε –προσωρινά, όπως θα δούμε– το φάντασμα του διαμελισμού. Έτσι, η Άγκυρα έχει ενισχύσει σε επικίνδυνο βαθμό την πολιτική και γεωστρατηγική της αξιοπιστία.

Γονάτισε τη Συρία (αναγκάζοντάς την να διώξει τον Οτσαλάν), ταπεινώνει το Ιράκ (όπου μπαϊνοβγαίνει όποτε θέλει), διαλύει το κουρδικό ένοπλο κίνημα και δορυφοροποιεί την Ελλάδα (η ιστορία με τους S300 είναι η καλύτερη απόδειξη).

Βιώσαμε όλοι, από τηλεοράσεως, τη βίαιη καταστολή των εξεγερθέντων στις τουρκικές φυλακές, που απάντησαν με απεργίες πείνας διάρκειας, προκειμένου να μην περάσουν τα σχέδια για τα περιβόητα «λευκά κελιά τύπου F». Η πληροφόρηση για την κατάσταση της υγείας των κρατουμένων, μεγάλο μέρος των οποίων ήσαν Κούρδοι, ήταν φιλτραρισμένη. Όπως κατήγγειλε ο Metin Bakakı, μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Ιατρικού Συλλόγου Τουρκίας, δεν προσφέρθηκε ιατρική βοήθεια κατά τη διάρκεια της καταστολής της εξέγερσης και της βίαιης προσαγωγής κρατουμένων σε άλλες φυλακές. Ο υπουργός Δικαιοσύνης αρνήθηκε να δεχτεί την κοινοβουλευτική Επιτροπή για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, η οποία είχε σκοπό να του διατυπώσει τις ενστάσεις της για το όλο θέμα. Ο Mehmet Bakaroglu, μέλος της Επιτροπής, καταγγέλλει:

«Σε όλους τους κρατούμενους με τους οποίους καταφέραμε να μιλήσουμε, διαπιστώσαμε εκτεταμένα τραύματα, από χτυπήματα και εγκαύματα. Πολλοί είχαν σπασμένα χέρια ή πόδια, άλλοι δεν έβλεπαν, άλλοι έφεραν τραύματα σε διάφορα σημεία του σώματος. Καταγγέλθηκαν μαζικοί ξυλοδαρμοί, όταν οι δεσμοφύλακες εισέβαλαν στα κελιά».

Ο Δικηγορικός Σύλλογος Τουρκίας έκανε λόγο για «χρήση βίας, βασανιστήρια και φόνους... Ακόμα και βαριά τραυματισμένοι κρατούμενοι εξακολουθούσαν να χτυπιούνται και να βασανίζονται». Μετά από τη διεθνή κατακραυγή, όση και όποιας περιορισμένης έκτασης υπήρξε, ο Πρόεδρος της Τουρκίας Ahmed Sezer υπέγραψε ένα προεδρικό διάταγμα, που προβλέπει χορήγηση αμνηστίας, ώστε να μειωθούν περίπου στο μισό οι κρατούμενοι στις τουρκικές φυλακές, που είναι υπερκορεσμένες. Εδώ, πρέπει να τύχει προσοχής το ότι με την εξέλιξη αυτή θα αφευθούν ελεύθεροι εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου. Αντίθετα, όσοι έχουν φυλακισθεί για πολιτικούς λόγους, αποκλείονται από τη ρύθμιση αυτή. Έτσι, με τη μείωση των κρατουμένων θα ελέγχονται αυτοί ευκολότερα και θα εφαρμοστεί γενικευμένα η καταστολή κελιών τύπου F. Το ότι δεν θα ελευθερωθούν οι χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, δείχνει πολλά για το πώς σκέφτεται και ενεργεί το τουρκικό κράτος, το οποίο, κατά τα άλλα, χτυπά την πόρτα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και διεκδικεί με θρασύτητα την πλήρη ένταξή του σε αυτή.

Η ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Και μετά τις δραματικές εξελίξεις στις τουρκικές φυλακές και το θάνατο αθώων ανθρώπων, συνεχίζεται η ένταση συνολικά στην τουρκική κοινωνία. Στις πορείες που έγιναν, προς υποστήριξη των εξεγερθέντων, εθεάθησαν γκριζοί λύκοι ανάμεσα στους αστυνομικούς που επενέβαιναν με πραγματική κτηνωδία και χτυπούσαν τους άοπλους διαδηλωτές. Στις 12 Δεκεμβρίου του 2000, αστυνομικοί και γκριζοί λύκοι επιτέθηκαν από κοινού στα γραφεία του κόμματος «Ελευθερίας και Δημοκρατίας» (Ο.Δ.Ρ.), όπου γινόταν

* Πρόεδρος της «Διεθνούς Ενώσεως για τα δικαιώματα του Κουρδικού Λαού».

** Ιστορικός-Συγγραφέας.

εκδήλωση συμπαράστασης προς τους φυλακισμένους απεργούς πείνας.

Η έναρξη του νέου χρόνου συνοδεύεται από βομβιστικές επιθέσεις, όπως αυτή που έγινε στον αστυνομικό σταθμό του Σισλί (προάστιο της Κωνσταντινούπολης) στις 3 Ιανουαρίου. Σε αυτή την επίθεση αυτοκτονίας σκοτώθηκαν δύο άτομα και τραυματίστηκαν άλλα επτά. Τελευταίο δείγμα, η επιτυχημένη επίθεση πρόσφατα στο Ντιγιαρμπακίρ, σε βάρος του αστυνομικού διευθυντή της πόλης, ο οποίος και σκοτώθηκε.

Δύο μέρες μετά, ο Μπουλέντ Ετσεβίτ, σε εκτεταμένη συνέντευξή του στον ιδιωτικό τηλεοπτικό σταθμό NTV, κατηγορήσε για την αναταραχή εξωτερικούς παράγοντες. «Είναι σαφές», δήλωσε, «ότι δεν ενεργούν εναντίον της Τουρκίας μόνο οι άμεσοι γείτονές μας (σ.σ.: ο υπαινιγμός για την Ελλάδα είναι σαφής). Υπάρχουν και στη Δύση σχέδια σε βάρος της χώρας μας. Εκεί δραστηριοποιούνται κύκλοι που επιθυμούν το διαμελισμό της Τουρκίας. Οι Ευρωπαίοι να αναλάβουν τις ευθύνες τους».

Είναι γεγονός ότι, παρά τη σύλληψη του Οτσαλάν και την παράδοση δεκάδων στελεχών του ΡΚΚ, υπάρχουν κύκλοι στην Ευρώπη που συνεχίζουν να επιμένουν στη διατήρηση και ενίσχυση του ολικού και ένοπλου αγώνα του κουρδικού λαού. Αυτό τον παράγοντα εξακολουθεί να τον υπολογίζει και να τον φοβάται η Άγκυρα. Στους Κούρδους αγωνιστές αναφέρεται και η παρακάτω σημαντική δήλωση Ετσεβίτ (5 Ιαν. 2001), που καταδεικνύει ότι το κουρδικό κίνημα είναι ακόμα ζωντανό: «Οι τρομοκράτες που επιθυμούν τον κατατεμαχισμό της Τουρκίας μπορεί να αποδυναμώθηκαν αισθητά, διατηρούν όμως ακόμα αριθμό ενόπλων. Μπορεί ανά πάσα στιγμή να ξαναρχίσουν τις επιθέσεις τους. Η Τουρκία εξακολουθεί να αντιμετωπίζει την απειλή όσων θέλουν να τη διαμελίσουν. Το έθνος να μένει σε εγρήγορση και επιφυλακή».

Και πράγματι, έτσι συμβαίνει. Τους δύο πρώτους μήνες της χρονιάς έλαβαν χώρα επανειλημμένες επιθέσεις του στρατού μέσα στο έδαφος του Ιράκ, ακόμη και σε βάθος 50-60 χιλιομέτρων. Οι αλληπάλληλες αυτές εισβολές, που κάποτε γίνονταν θέμα στις ειδήσεις και στο διεθνή Τύπο, τώρα αντιμετωπίζονται περίπου ως «φυσιολογικές», αποδεικνύοντας έτσι τη συνέπεια που χαρακτηρίζει την τουρκική εξωτερική πολιτική, η οποία καταφέρει να παγιώνει τις πρακτικές της, έτσι ώστε από ένα σημείο και έπειτα να μην προκαλούνται, οι «συνήθεις» έστω, αντιδράσεις. Αυτή τη στιγμή, η συνολική δύναμη των Κούρδων ανταρτών, που δεν υπακούουν στις εντολές του ΡΚΚ για παράδοση, είναι κοντά στους 4.000 άνδρες, που βρίσκονται συγκεντρωμένοι στα τουρκο-ιρακινά σύνορα, από την πλευρά του Ιράκ.

ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗ

Το ότι στην Τουρκία πραγματικός κυβερνήτης είναι το ΣΕΑ (Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας) είναι μια αλήθεια που φαίνεται ότι θα εξακολουθεί να ισχύει επί μακρόν. Η πραγματικότητα αυτή προκαλεί τριβές στην υπό διαμόρφωση εταιρική σχέση Τουρ-

κίας και Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η ανάμειξη του Στρατού στα θέματα αυτά παραμένει απροκάλυπτη. Σημειώνεται, για παράδειγμα, ότι ο αρχηγός του Γενικού Επιτελείου Εθνικής Άμυνας, στρατηγός Hussein Κινρικόγλου, επισκέπτεται τακτικά τον πρωθυπουργό Ετσεβίτ, για να του εκφράζει τις απόψεις του ΣΕΑ ή και τις αντιρρήσεις του. Στο τέλος του περασμένου χρόνου, ο Κινρικόγλου μετέφερε τις επιφυλάξεις του Στρατού σχετικά με την περίπτωση να επιτραπεί ελεύθερη κουρδική τηλεόραση και βιβλία. Παρόμοιες απόψεις διτύπωσε ο στρατηγός και για την περίπτωση της τροποποίησης του άρθρου 69 του Συντάγματος, πράγμα που για τους στρατιωτικούς θα άνοιγε τον δρόμο «... στον εξτρεμισμό και το διαμελισμό». Το συγκεκριμένο άρθρο, ως έχει τώρα, ρυθμίζει κατά αυστηρό τρόπο τους κανόνες λειτουργίας των πολιτικών κομμάτων, μέσα στο πλαίσιο της «υπάρχουσας τάξης», ενώ όποιος δεν συμμορφώνεται, απλώς τίθεται εκτός νόμου, όπως είχε γίνει παλαιότερα με το REFAH (Κόμμα Αρετής) και τον Εμπαρκάν.

Αμέσως μετά τις «παραινέσεις» του Στρατού, λοιπόν, και του Κινρικόγλου, προσωπικά ο Ετσεβίτ βγήκε στα κανάλια και στις εφημερίδες, παπαγαλίζοντας αυτά που του είπαν οι επιτελάρχες. Οι δηλώσεις του στις 5, 6 και 8 Ιανουαρίου 2001 είναι ενδεικτικές:

«Έχουμε καλές προθέσεις απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αλλά δεν αλλάζουν όλα σε μια μέρα. Ας πάρουμε το θέμα της κουρδικής τηλεόρασης. Δεν θα ήταν πρόβλημα, αν ήμασταν η Δανία, η Γερμανία ή η Ολλανδία. Όμως η Τουρκία απειλείται με αποσχιστικές τάσεις. Η απειλή είναι πάντα υπαρκτή. Έχω σοβαρές επιφυλάξεις σε θέματα όπως της ελεύθερης ραδιοφωνίας και τηλεόρασης» (σ.σ. εννοεί στην κουρδική γλώσσα), (δηλώσεις Ετσεβίτ στην «Turkish Daily New», 5.1.2001).

Τα παραπάνω θα αρκούσαν για να επιβληθεί εμπάργκο στην Τουρκία. Η Γιουγκοσλαβία και το Ιράκ ισοπεδώθηκαν από τους σταυροφόρους της

Νέας Τάξης, εδώ όμως υφίσταται καθεστώς «ειδικής μεταχείρισης», για μια χώρα που έχει πείσει τη Δύση για την αναγκαιότητα στήριξής της, ως προασπιστού των ατλαντικών οικονομικών και γεωπολιτικών συμφερόντων.

Έτσι, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο διέθεσε προς την Τουρκία 577 εκατ. δολάρια το 1999, ενώ άλλα 2,2 δισ. δολάρια «τρέχουν» τώρα. Παράλληλα, η Παγκόσμια Τράπεζα θα χορηγήσει έως τον Ιούνιο του 2003 συνολική βοήθεια (δάνεια, πιστώσεις κ.λπ.) ύψους 5 δισ. δολαρίων («Δελτίο Κουρδικής Ένωσης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων», τεύχος 22, 8.1.2001).

Όσο για την περιβόητη αγορά των 1.000 αρμάτων LEOPARD-2 από τη Γερμανία, που είχε σηκώσει θύελλα αντιδράσεων στον ίδιο το γερμανικό κυβερνητικό συνασπισμό, φαίνεται πως τελικά θα ολοκληρωθεί. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι Γερμανοί σκέφτονται (για οικονομικούς λόγους, αλλά και για να εκτονωθούν οι αντιδράσεις), η γιγαντιαία παραγωγή να εκτελεστεί σε ισπανικό έδαφος σε συνεργασία με το ισπανικό βιομηχανικό συγκρότημα «Santa Barbara», (εφ. «Mannheimer Morgen», 8.12.2000). Έτσι, τα τουρκικά εγκλήματα «παραγράφονται» μπροστά στη δύναμη ενός συμβολαίου ύψους 14 δισ. γερμ. μάρκων, που θα διασφαλίσει 10.000 θέσεις εργασίας για τουλάχιστον 9-12 χρόνια.

Εμφανίζεται, λοιπόν, μια Ευρωπαϊκή Ένωση εμπνευσμένη από ανθρωπιστικά ιδεώδη, «μαλώνει» την Άγκυρα για τις επιδόσεις της, αλλά, όταν πρόκειται για συμβόλαια θανάτου, οι Βρυξέλλες φαίνεται ότι ξεχνούν πολύ γρήγορα.

Η ΑΘΗΝΑ ΣΥΓΚΑΤΑΤΙΘΕΤΑΙ

Η Ελλάδα, με τα τραγικά γεγονότα του Ναϊρόμπι, κηλιδώθηκε διεθνώς, πράγμα που ουδέποτε στην τριτοχιλιετή ιστορία της επέτρεψε να γίνει. Όλες οι κριτικές οι σχετιζόμενες με την ελληνική εμπλοκή στην υπόθεση Οτσαλάν (ελληνικές, κουρδικές, ευρωπαϊκές) οριοθετούν την ελληνική στάση μεταξύ συνεργασίας και κατάδοσης. Ο πρώτος στόχος, ο αποκεφαλισμός δηλαδή του κουρδικού κινήματος, επετεύχθη. Στη συνέχεια, η Άγκυρα έβαλε μπροστά τη διαδικασία αποδιάρθρωσης του ΡΚΚ, μέσα από αυτά που, πλήρως μεταστραφείς, διακήρυξε δημόσια από το Ιμραλί ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν. Έτσι, το ΡΚΚ μεταλλάχθηκε εν μία νυκτί από απελευθερωτικό σε κεμαλικό. Στο έβδομο Συνέδριο του ΡΚΚ, τον Ιανουάριο του 2000, αποφασίστηκε η αλλαγή πλεύσης. Είναι χαρακτηριστική η εισήγηση του Οσμάν Οτσαλάν στο συνέδριο αυτό, από την οποία παρατίθεται το παρακάτω απόσπασμα:

«Η δική μας στρατηγική θα συμβάλει στην εξέλιξη και ενδυνάμωση της Τουρκίας. Η χώρα θα έχει όφελος από το δημοκρατικό μετασχηματισμό της και τη στρατηγική σύμπραξή μας. Επιδιώκουμε την αμνηστία και τρέφουμε ελπίδες. Εμείς θέλουμε να συμβάλουμε στην πρόοδο και εξύψωση της Τουρκίας, από τη στιγμή που σταματήσαμε τον πόλεμο. Ο σκοπός μας δεν είναι η απειλή ή και καταστροφή της Τουρκίας. Ως Κούρδοι δεν θα ακολουθήσουμε πλέον πολιτική διαπόμπευσης της Τουρκίας. Να κα-

τάλαβουμε καλά ότι μία αδύναμη Τουρκία δεν μπορεί να λύσει το κουρδικό πρόβλημα.

Γι' αυτό άλλαξε η στρατηγική μας. Σύμφωνα με αυτή, θα δοθούν εν καιρώ λύσεις. Το κόμμα μας από τη γέννησή του είναι ένα κόμμα τουρκικό-κουρδικό. Η δράση του είναι για όλη την Τουρκία» (εισήγηση Οσμάν Οτσαλάν στο 7ο Συνέδριο του ΡΚΚ, 23.1.2001, βλ. περιοδικό «Ελεύθεροι Κούρδοι», τεύχος 2, Μάιος 2000). Με τα παραπάνω επισημοποιήθηκε η στροφή του ΡΚΚ και η σύμπραξή του πλέον με την Άγκυρα. Πράγματι οβιδιακή η μεταμόρφωση. Ενώ μιλούσαν για αγώνα μέχρις εσχάτων, τώρα δηλώνουν ότι δεν έχουν σκοπό την πρόκληση ζημιάς στην Τουρκία, αλλά επιδιώκουν την «πρόοδο και εξύψωση της»!!! Ενώ κατηγορούσαν στην Άγκυρα για γενοκτονία σε βάρος του λαού τους, τώρα περιμένουν «εν καιρώ λύσεις»!!! Ενώ πάλευαν για ανεξάρτητο Κουρδιστάν, τώρα δηλώνουν οργάνωση «τουρκική-κουρδική»(!) που «... αγωνίζεται για όλη την Τουρκία»!!! Έτσι, το ΡΚΚ πέρασε στην υπηρεσία του τουρκικού επεκτατισμού. Γι' αυτό και τα μέλη της λεγόμενης «προεδρικής επιτροπής» του ΡΚΚ δήλωσαν ομόφωνα ότι η επίλυση του προβλήματος εναπόκειται εξολοκλήρου στην Τουρκία, ώστε να αποκλεισθεί κάθε ανάμειξη διεθνών παραγόντων. Και όλοι, βέβαια, γνωρίζουμε πώς «επιλύει» η Τουρκία παρόμοια προβλήματα. Από το σημείο αυτό και μετά, η Άγκυρα έχει προχωρήσει σε ολιστική προπαγάνδα (Μ.Μ.Ε., κεμαλικά ιδρύματα, ακόμη και οικειοποίηση συμβόλων και κουρδικών εθνικών εορτών, όπως το Newroz) με ένα σύνθημα:

Οι Κούρδοι είναι Τούρκοι.

Η Αθήνα, με την πολιτική της άκριτης και άνευ-όρων προσέγγισης, έδειξε ότι καθόλου δεν ενοχλείται με τις δυσμενείς, για τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα, εξελίξεις. Αντίθετα, νομίζει ότι απαλλάχθηκε από έναν ακόμα βραχνά, όπως έλεγε και με την Κύπρο και την υπόθεση των S300. Συναίνεσε έτσι στην αποδυνάμωση της μόνης ισχυρής αντικεμαλικής δύναμης, στην υποβάθμιση του κουρδικού λαϊκού κινήματος, υποτασόμενη στις επιταγές των ΗΠΑ και μεταπίπτουσα ραγδαία σε δορυφόρο της Τουρκίας (τι άλλο μπορεί να είσαι, όταν η χώρα που σε απειλεί και κατέχει τη μισή Κύπρο, σου υποδεικνύει ποια όπλα σου «επιτρέπει» να αγοράσεις και ποια όχι;). Σε αυτή την πολιτική εντάσσεται και η πολυδιαφημισμένη ελληνοτουρκική «φιλία», που κατ' ουσίαν είναι επιχείρηση εξωραϊσμού της Άγκυρας, συγχωροχάρτι και «άλλοθι» για τα εγκλήματά της, στην Αρμενία και στον Πόντο χτες, στην Κύπρο και το Κουρδιστάν σήμερα, ποιος ξέρει πού, αύριο... Όσο για εμάς, την κοινωνία των πολιτών (όπως γράφει ο Κ. Χατζηαντωνίου, περ. «Ελεύθεροι Κούρδοι», τεύχος 2, Μάιος 2000), για τους Έλληνες πατριώτες και συμπαροστάτες του πραγματικού κουρδικού αγώνα, «... πρέπει να καταλάβουμε και να καταστήσουμε σαφές και στους υπόλοιπους ότι η συμπαράστασή μας προς τον αγώνα του κουρδικού λαού δεν είναι απλώς ιδεολογική, ηθική ή ανθρωπιστική πράξη. Δεν είναι συναισθηματισμός. Είναι πάγιο γεωπολιτικό συμφέρον του έθνους μας. Και γι' αυτό, αδιαπραγμάτευτο καθήκον».

Ζίγκφριντ Πύρρου Πετρίδης:

ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Μία ναυτική έποποιΐα
προϊστορικῶν Ἑλλήνων εἰς
τὴν Ἀμερικὴν
Ἀθῆναι 1994

Ἐπῆγεν ὁ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ Ἐνριέττα Μέρτζ, εἰς τὸ βιβλίο τῆς *The wine dark sea*;

Ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος αὐτοῦ, τεθέντος ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω πρό 35 ἐτῶν, ἀπαντᾷ «ναί» ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος βιβλίου. Ὁ κ. Ζ. Π. Πετρίδης, Διπλωματοῦχος Μηχανολόγος-Ἡλεκτρολόγος τοῦ Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου, ἀντιμετωπίζει τὸ θέμα μαθηματικῶς, κατ' ἀρχὴν. Δηλαδή, πρὶν ἀναζητήσει τὴν λύσιν ἑνὸς προβλήματος, ἐξετάζει ἂν τὸ πρόβλημα ἔχει λύσιν. Ἐν προκειμένῳ διερωτᾶται: ἠδύνατο οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ νὰ πραγματοποιοῦν ὑπερωκεάνεια ταξίδια; Πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται, ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος ὡς ἔμπειρος ναυτικός-ἰστιοπλόος ἀπὸ τὸ 1968, τρία πράγματα:

- α. Σκάφη ἱκανά ν' ἀνθέξουν εἰς τὰς συνθήκας ἑνὸς ὠκεανοῦ.
- β. Πληρώματα κατέχοντα τὴν τέχνην τῆς χρήσεως ἰστιῶν.
- γ. Κυβερνήται γνωρίζοντες ἀστροναυτιλίαν.

Ὁ συγγραφεὺς ἠργάσθη, ὅπως μᾶς εἶπεν, ἐπὶ τριετίαν, ἀναδιφήσας περὶ τοὺς 500 τόμους ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, οἱ ὅποιοι ἔχουν μεταφρασθεῖ μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Νεοελληνικὴν, ἀλλὰ καὶ πληθώραν ξένων ἐπιστημονικῶν περιοδικῶν. Ἐκ τῆς ἐργασίας αὐτῆς προέκυψεν ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον γνωρίσει ἀπὸ θαλάσσης τὴν Οἰκουμένην, Εὐρώπην-Ἀσίαν-Ἀφρικὴν, πολλοὺς αἰῶνες πρό Χριστοῦ, καὶ τοῦτο προχείρως ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι πολλῶν χωρῶν τὰ ὀνόματα ἀλλὰ καὶ οἱ ποταμοί, θάλασσαι, ὄρη, ἤπειροι, νῆσοι, ἀκρωτήρια κ.λπ. ἔχουν ἑλληνικὰ ὀνόματα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀμερικανικὴν ἤπειρον, ἐκεῖ εἰκάζεται ὅτι εἶχον μεταβεῖ, καὶ μάλιστα πρό τοῦ Ὀδυσσεῶς, οἱ Περσεύς, Ἡρακλῆς καὶ Ἰάσων. Εἰδικῶς ὡς πρὸς τὸν Ὀδυσσεῶτα, ἡ ἐκεῖ μετάβασις του ἀποδεικνύεται ἀστρονομικῶς ἀπὸ τὴν παρατήρησιν-ὀδηγίαν τῆς Καλυψοῦς πρὸς τὸν ἔτομον

πρὸς ἀπόπλουν βασιλέα τῆς Ἰθάκης εἰς τὸ Ε τῆς Ὀδυσσεΐας.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος εἶναι συγγραφεὺς καὶ ἑνὸς ἄλλου πολὺ ἐνδιαφέροντος βιβλίου μετ' ἴτλον «Σύγχρονος Ἀστροναυτιλίας», εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθέτει μίαν ἀπλὴν μέθοδον προσδιορισμοῦ τοῦ στίγματος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς, μετ' τὴν βοήθειαν ἑνὸς συνήθους ἠλεκτρονικοῦ ὑπολογιστοῦ τσέπης ἐξωπλισμένου μετ' τριγωνομετρικὰς συναρτήσεως.

Εἰς τὸ βιβλίον, λοιπόν, τοῦ κ. Ζ. Πετρίδη, ὄχι μόνον ἐκτίθεται κατὰ τρόπον πειστικόν πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὸ θέμα τῆς μεταβάσεως τῶν προγόνων μας εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι ὁ συγγραφεὺς διαθέτει ἐκεῖνα τὰ ἐφόδια τὰ ὁποῖα τὸν καθιστοῦν ἀρμόδιον διὰ τὸν χειρισμὸν ἑνὸς τόσον συνθέτου προβλήματος.

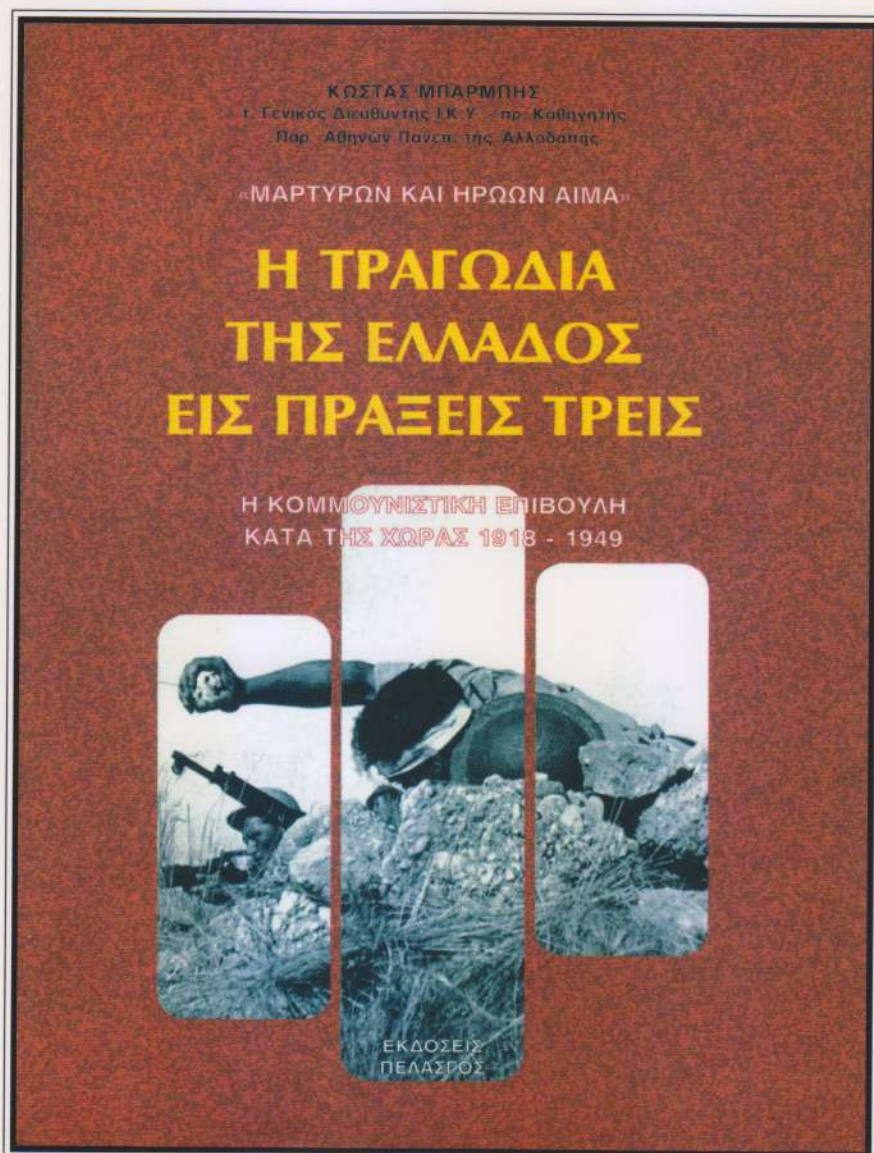
Ἡ Ὀδύσσεια τοῦ κ. Ζ. Πετρίδη, εἶναι ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα δικαίως καθιστοῦν ὑπερηφάνους τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν καταγωγὴν των.

* Βιβλιοπαρουσίαση καὶ στό ἐπόμενο τεύχος λόγῳ πληθώρας ὑλῆς τοῦ παρόντος τεύχους.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΠΕΛΑΣΓΟΣ»

**Τό αποκαλυπτικό νέο βιβλίο του Κώστα Μπαρμπή
«Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ»
πού καταγράφει τόν άγώνα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ του
Έλληνικοῦ Λαοῦ ένάντια στην ΕΠΙΒΟΥΛΗ
του έρυθρου όλοκληρωτισμου 1918-1949**

ΣΕΛ.: 728 (16 έγχρωμοι χάρτες)

Τιμή: 10.000 δρχ.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΥΤΟΓΜΩΣΙΑΣ
(ΠΕΛΑΣΓΟΣ - ΡΗΣΟΣ - ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ - ΜΑΧΗ)**

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΚΡΟΚΕΡΑΜΟ - ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΕΝΑΣ
ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ 127, 114 75, ΑΘΗΝΑ *ΤΗΛ. 6440-021 *ΤΗΛΕΟΜΟΙΟΤΥΠΟ: 6450-097

Ίστοσελίδα (web): <http://www.hellasbooks.gr> καί E-mail: acroceraamo@hellasbooks.gr

ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

«ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ» Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ

Τόν ΘΕΟΔΩΡΟ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ παρουσιάζει ο τ. πρόεδρος του ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ, Χρήστος 'Α. Στασινόπουλος, σε μιά εξέταστη βιογραφία, στηριγμένη σε πλήθος ιστορικῶν πηγῶν, με χιλιάδες παραπομπές, αποδείξεις καί φωτογραφίες. Είναι τό ἔργο πού ἔλειπε ἀπό τήν ιστοριογραφία μας.

Εἶναι καιρός νά γνωρίσουν οἱ Ἕλληνες τόν ἐλευθερωτή, τόν μεγάλο ἀρχηγό καί πολέμαρχο, πού ἄρχισε τό ξήλωμα τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, τόν μεγάλο δάσκαλο, πού διδάσκει «τούς λαούς πῶς οἱ δοῦλοι γίνονται ἐλεύθεροι»,

ἀλλά καί πῶς μποροῦν καί πρέπει νά μένουν ἐλεύθεροι.

Παραγγελίες
στή Ταχυδρομική διεύθυνση
τῆς «ΕΛΛΟΠΙΑΣ» 25ης Μαρτίου 1
155 61 - Χολαργός
ἢ στό τηλέφωνο καί τηλεμοιότυπο
65.19.728

ΕΠΕΤΕΙΑΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ «ΕΛΛΟΠΙΑΣ»

στός Συνδρομητές καί Ἀναγνώστες τῆς, τό βιογραφικό βραβευμένο ἔργο
τοῦ Χρήστου Στασινόπουλου:
«ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ»
τῶν ἐκδόσεων «ΔΕΛΤΑΜΑΔΗ»

«...Μέ λιγώτερα αἵματα, λιγώτερες θυσίες καί καταστροφές θά εἶχαν ἐπιτύχει πολύ περισσότερα οἱ Νεοέλληνες ἐάν ἐγνώριζαν καλύτερα τήν ἱστορία τους καί εἶχαν διδαχθεῖ ἀπό αὐτή».

Χρήστος 'Α. Στασινόπουλος

- * Ἐμπορική ἀξία 60.000 δρχ.
- * Περιορισμένος ἀριθμός σειρῶν
- ** Πολυτονική Γραφή

